



ΕΘΝΙΚΟΝ & ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ  
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ  
NATIONAL & KAPODISTRIAN  
UNIVERSITY OF ATHENS

ΤΟΜΕΑΣ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑΣ



William Labov

**ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ  
ΚΕΙΜΕΝΟΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ**

**ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΦΟΙΤΗΤΗ**

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ-ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΛΟΓΑΡΑΣ  
Α.Μ.: 1560200400173  
ΤΜΗΜΑ: ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ  
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑΣ  
ΕΞΑΜΗΝΟ: Η  
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: κ. ΓΟΥΤΣΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ  
ΜΑΘΗΜΑ: ΚΕΙΜΕΝΟΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ  
ΚΩΔΙΚΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ: ΦΓ82 (ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ)  
ΕΤΟΣ: 2007-2008

## 1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην παρούσα εργασία, θα ερευνηθεί αν και γιατί οι αφηγήσεις ομιλητών, οι οποίες αποτελούν μέρος ενός αυθόρμητου και μη προσχεδιασμένου καθημερινού λόγου, συμφωνούν ή αποκλίνουν από το πρότυπο του Labov.

Η διακρίβωση της εσωτερικής δομής των αφηγηματικών λόγων έχει μία μακρά ιστορία. Αρχικά, το αφήγημα ορίζεται ως είδος του λόγου, το οποίο πραγματεύεται τη μετάβαση από μια αρχική κατάσταση πραγμάτων στη ρήξη και την αποκατάστασή της, με τροποποιημένη μορφή, ύστερα από μία ή περισσότερες εμπρόθετες πράξεις. Με βάση αυτόν τον ελάχιστο ορισμό της αφήγησης, ο Stein διακρίνει στην πρωτοτυπική δομή μιας ιστορίας τα παρακάτω συστατικά στοιχεία: τη σκηνή (εσωτερικές και εξωτερικές καταστάσεις και τακτικές πράξεις, οι οποίες εισάγουν τους χαρακτήρες και το κοινωνικό και φυσικό τους περιβάλλον), το εναρκτήριο γεγονός (κάποιο είδος αλλαγής στο περιβάλλον του πρωταγωνιστή), την αντίδραση ή την απάντηση του πρωταγωνιστή στο εναρκτήριο γεγονός, την απόπειρα (ένα σύνολο εμφανών πράξεων, οι οποίες συμβάλλουν ώστε να φτάσει στον στόχο του ο πρωταγωνιστής, ο οποίος εκκινείται από γεγονότα ή κίνητρα), τις συνέπειες της απόπειρας (επιτυχία ή αποτυχία στην επίτευξη του στόχου), την αντίδραση του πρωταγωνιστή στις συνέπειες. Οι κατηγορίες αυτές εφαρμόζονται τόσο σε κατώτερο κειμενικό επίπεδο (σε ένα ή περισσότερα εκφωνήματα), όσο και σε ανώτερο επίπεδο (μια ακολουθία γεγονότων μπορεί να συναποτελέσει από μόνη της ένα γεγονός). Με λίγα λόγια, οι κατηγορίες αυτές είναι δυνατόν να οργανωθούν σε υπερώνυμες μονάδες, όπως είναι, για παράδειγμα, τα επεισόδια. Στη συνέχεια, η Rumelhart ορίζει την ιστορία ως μια σκηνή, η οποία ακολουθείται τουλάχιστον από ένα επεισόδιο. Το επεισόδιο προκύπτει, συνήθως, από την εμφάνιση ενός γεγονότος και την αντίδραση ενός χαρακτήρα στο γεγονός αυτό. Σε ένα επεισόδιο μπορεί να περιλαμβάνονται ή να υπολανθάνουν διάφορες κατηγορίες, έτσι ώστε να περιγράφονται, για παράδειγμα, οι στόχοι του πρωταγωνιστή, αλλά να εννοούνται, παράλληλα, και τα ευρύτερα σχέδια της πλοκής ή να περιλαμβάνονται επεισόδια μέσα σε άλλα.

Οι παραπάνω αφηγηματικές δομές προτάθηκαν από τις αφηγηματικές γραμματικές της δεκαετίας του '70. Κύρια παραδοχή τους ήταν ότι μπορούν να διατυπωθούν σύνολα καθολικών χαρακτηριστικών στοιχείων στην οργάνωση των ιστοριών, τα οποία να βρίσκονται σε αντιστοιχία με «τους καθημερινούς τρόπους κατανόησης και απομνημόνευσης, οι οποίοι είναι, επίσης, καθολικοί, ανεξάρτητα από το είδος του πολιτισμού ή τον βαθμό της εκπαίδευσης» (Mandler, Scribner, Cole και De Forest 1980: 20). Τα χαρακτηριστικά αυτά θεωρούνταν ότι βρίσκονται στη βαθεία δομή της ιστορίας, από την οποία και προκύπτουν με γενετικό τρόπο οι επιμέρους ιστορίες, ύστερα από την εφαρμογή συντακτικών και σημασιολογικών κανόνων. Παράλληλα, οι αφηγηματικές γραμματικές της δεκαετίας του '70 υποστήριζαν τόσο την ύπαρξη μιας καθολικής κανονικής διάταξης των μερών της αφήγησης, η οποία, όταν για κάποιο λόγο παραβιασθεί, δυσχεραίνει την πρόσληψη της ιστορίας, όσο και την πρωταρχική σημασία των αιτιακών σχέσεων και των συγκεκριμένων συμβάντων ή πράξεων των χαρακτήρων, σε αντίθεση με τις εσωτερικευμένες-συναισθηματικές αντιδράσεις τους. Γενικότερα, παρατηρούμε ότι αυτές οι αφηγηματικές γραμματικές είναι δυνατόν να παρουσιάσουν με επάρκεια τη δομή κάποιων απλών ιστοριών, παρόλ' αυτά, όμως, δεν μπορούν να προβούν σε μια πλήρη ανάλυση της παραγωγής και κατανόησης αφηγηματικών δομών από τους χρήστες της γλώσσας. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα μηχανιστικό χαρακτήρα εφαρμογής αυτών των αφηγηματικών γραμματικών, ο οποίος δίνει έμφαση στην κατανόηση, και όχι την δημιουργική παραγωγή, των ιστοριών. Αυτό συμβαίνει, καθώς η αφηγησιμότητα των ιστοριών,

δηλαδή ο πρωταρχικός σκοπός της αφήγησης, δεν έχει ενσωματωθεί στα παραδοσιακά πρότυπα περιγραφής.

Ενάντια σε αυτές τις αφηγηματικές γραμματικές και τον μηχανιστικό χαρακτήρα τους, έρχεται το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov. Πιο συγκεκριμένα, με το πρότυπο αυτό πραγματοποιείται η στροφή από το λογικό ή επεισοδικό περιεχόμενο των ιστοριών στα υποκειμενικά και βιωματικά τους στοιχεία και, συνεπώς, στους δημιουργούς και τους χρήστες τους. Το πρότυπο αυτό αποτελεί θεμελιώδες μοντέλο για την ανάλυση των ιστοριών, με αφετηρία τις προφορικές ιστορίες προσωπικών εμπειριών, τις οποίες είχε συλλέξει ο ίδιος. Σύμφωνα με την θεωρία του Labov, η διαδοχικότητα είναι το βασικό κριτήριο της αφήγησης. Το ελάχιστο αφήγημα ορίζεται ως ακολουθία δύο φράσεων, οι οποίες βρίσκονται σε χρονική διάταξη. Η βάση της αφήγησης αποτελείται από μια ακολουθία χρονικά διατεταγμένων φράσεων, οι οποίες ονομάζονται αφηγηματικές ή ελεύθερες φράσεις και βρίσκονται, συνήθως, σε έγκλιση Οριστική και χρόνο Αόριστο. Οι φράσεις, αντίθετα, που παρουσιάζουν απόκλιση από αυτήν την χρονική διάταξη, θεωρούνται μη αφηγηματικές. Σύμφωνα με το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov, μια ολοκληρωμένη αφήγηση αποτελείται από τα εξής μέρη: την περίληψη (abstract), τον προσανατολισμό (orientation), την πράξη επιπλοκής (complicating action), την κλιμάκωση, την αξιολόγηση (evaluation), την επίλυση (result or resolution), το επιμύθιο (coda) (Labov 1972: 363). Η περίληψη, η οποία είναι δυνατόν να απουσιάζει, δίνει το έναυσμα για την έναρξη της αφήγησης και παρουσιάζει τον σκοπό και την ουσία της ιστορίας. Στον προσανατολισμό δηλώνεται ο χώρος, ο χρόνος, οι καταστάσεις και τα πρόσωπα, δηλαδή το σκηνικό, μέσα στο οποίο λαμβάνουν χώρα τα γεγονότα της αφήγησης. Ταυτόχρονα, η θέση του στην αφηγηματική δομή δεν είναι υποχρεωτικά μετά από την περίληψη και πριν από την πράξη επιπλοκής, αλλά είναι δυνατόν να παρατηρηθεί και σε άλλα σημεία. Στη συνέχεια, ακολουθεί η κυρίως αφήγηση, η οποία αποτελείται από την πράξη επιπλοκής, την κλιμάκωση και την επίλυση, και κύριο χαρακτηριστικό της είναι οι διαδοχικές αφηγηματικές φράσεις, δηλαδή προτάσεις, των οποίων τα ρήματα βρίσκονται σε παρελθοντικό, και κυρίως Αόριστο, χρόνο. Στην πράξη επιπλοκής ξεκινάει το κύριο μέρος της αφήγησης, ενώ στις κλιμακώσεις συνεχίζεται η κυρίως αφήγηση. Κλιμακώσεις είναι δυνατόν να απαντώνται περισσότερες από μία, στην ίδια αφήγηση. Οι κορυφώσεις, ταυτόχρονα, οι οποίες απαντώνται μέσα στις κλιμακώσεις και αποτελούν τα πιο σημαντικά γεγονότα από την κυρίως αφήγηση, μπορούν να είναι περισσότερες από μία, μέσα στον ίδιο αφηγηματικό λόγο. Οι κορυφώσεις αυτές διαχωρίζονται μεταξύ τους από διαστήματα με επιβραδυνόμενο ρυθμό ή αμβλυνόμενη ένταση. Η επίλυση αποτελεί την τελευταία αφηγηματική φράση της κυρίως αφήγησης. Το επιμύθιο έχει τη μορφή μιας γενικής παρατήρησης-συμπεράσματος, που αφορά, κυρίως, στα γεγονότα της αφήγησης, και είναι δυνατόν να απουσιάζει, όπως ακριβώς και η περίληψη. Η αξιολόγηση μπορεί να εκτείνεται σε οποιοδήποτε μέρος της αφήγησης και διακρίνεται σε εσωτερική και εξωτερική. Η εσωτερική αξιολόγηση, η οποία πραγματοποιείται μέσα από τις σκέψεις και τα συναισθήματα του αφηγητή και των ηρώων, δηλώνεται με συγκριτικά στοιχεία (αρνητικά μόρια, χρήση του Μέλλοντα, ερωτήσεις, προσταγές, τροπικά και συγκριτικά στοιχεία, χαρακτηρισμούς, υποκειμενικές απόψεις, επίθετα), τα οποία πορεύονται παράλληλα με την αφήγηση, πραγματοποιούν υποθέσεις και, ύστερα, συγκρίνουν τις υποθέσεις αυτές με τα γεγονότα που τελικά συνέβησαν με εμφαντικά στοιχεία (παραγωγαστικά στοιχεία -επιτονισμό, επίσυρση της φωνής, γέλια, χειροκρότημα-, εκφραστική φωνολογία, στερεότυπες φράσεις, επαναλήψεις), τα οποία προστίθενται στην αφήγηση, χωρίς να επηρεάζουν τις αφηγηματικές φράσεις

με συσχετιστικά στοιχεία, όπως για παράδειγμα η περίπλοκη σύνταξη, η οποία συνθέτει σε μια ανεξάρτητη φράση διάφορα γεγονότα με ερμηνευτικά στοιχεία, όπως για παράδειγμα δευτερεύουσες προτάσεις, οι οποίες εισάγονται με τα επειδή, ενώ, παρότι κ.λ.π. Η εξωτερική αξιολόγηση είναι ο χώρος στον οποίον οι ακροατές παρουσιάζουν τα συναισθήματα που τους προκαλούν τα γεγονότα της ιστορίας, αναστέλλοντας την συνέχεια της αφήγησης. Η διάκριση της αξιολόγησης σε εσωτερική και εξωτερική, όμως, δεν εξαρτάται τόσο από τους παραπάνω μηχανισμούς, όσο από τις διαπροσωπικές σχέσεις που πραγματώνονται μέσα στον αφηγηματικό λόγο (Γεωργακοπούλου και Γούτσος 1999: 100-107).

Στις ενότητες που ακολουθούν, παρουσιάζονται τα δεδομένα (πρωτογενές υλικό), στα οποία βασίζεται η εργασία, και η μεθοδολογία, με βάση την οποία πραγματοποιείται η κυρίως ανάλυση, η ανάλυση των δεδομένων και, τέλος, τα συμπεράσματα, στα οποία παρατίθενται γενικές παρατηρήσεις, οι οποίες προκύπτουν από την κυρίως ανάλυση.

## 2. ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Η παρούσα εργασία πραγματεύεται το αν και γιατί οι αφηγήσεις ομιλητών, οι οποίες αποτελούν μέρος ενός αυθόρμητου και μη προσχεδιασμένου καθημερινού λόγου, συμφωνούν ή αποκλίνουν από το πρότυπο του Labov. Για την έρευνα αυτή, μαγνητοφωνήθηκε μία αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη καθημερινή συνομιλία (πρωτογενές υλικό), στις 21 Δεκεμβρίου, σε μία καφετέρια. Στη συνομιλία αυτή, της οποίας η διάρκεια είναι 30 λεπτά, συμμετείχαν τρεις φίλοι, ο Παναγιώτης, ο Άγγελος και ο Παντελής. Στη συνέχεια, προχωρούμε στην απομαγνητοφώνηση του κειμένου αυτού, η οποία παρατίθεται στο Παράρτημα της εργασίας. Η συνομιλία μας είναι πλούσια σε αφηγήσεις και επιλέγονται δύο, ώστε να ερευνήσουμε αν αυτές συμφωνούν ή αποκλίνουν από την θεωρία του Labov. Η επιλογή τους πραγματοποιείται με βάση την έκτασή τους και το κατά πόσο τα στοιχεία, τα οποία πηγάζουν μέσα απ' αυτές, προσφέρονται για ανάλυση. Η αντιστοιχισή των αφηγηματικών λόγων με το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov, καθώς και η περαιτέρω ανάλυσή τους ακολουθούν στην ενότητα 3 (ΑΝΑΛΥΣΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ). Στην κυρίως ανάλυση, δηλώνουμε από ποιά έως ποιά εκφωνήματα εκτείνονται οι δύο αφηγήσεις μας και, στη συνέχεια, προχωράμε σε μια εκτενή ανάλυση, που αφορά στην αντιστοιχία των αφηγήσεων αυτών με το πρότυπο του Labov. Συγκεκριμένα, επιχειρούμε να ερευνήσουμε αν τα μέρη της αφηγηματικής δομής, τα οποία είχε εισάγει ο Labov, απαντώνται σε εκφωνήματα των δικών μας αφηγήσεων. Συνεχίζουμε με μια πλήρη ανάλυση, η οποία αφορά σε κάθε αφηγηματικό μέρος ξεχωριστά, δίνοντας πάντα παραδείγματα, ώστε η λειτουργία κάθε μέρους να γίνεται περισσότερο κατονοητή και μέσα από την πράξη. Η ανάλυση αυτή αφορά, κυρίως, στον τρόπο ή τους τρόπους, με τους οποίους εισάγεται κάθε φορά το εκάστοτε αφηγηματικό μέρος, στα κύρια χαρακτηριστικά και τις βασικές λειτουργίες του, στα φαινόμενα, που ίσως παρατηρούνται σε κάποιο αφηγηματικό μέρος και συμβάλλουν στην εισαγωγή και την συνέχειά του, και, τέλος, στο κατά πόσο συμφωνεί ή αποκλίνει από την θεωρία του Labov. Στο τέλος της ανάλυσης των δύο αφηγήσεων, παρουσιάζουμε πιο συνοπτικά το τι συμβαίνει στην αφήγησή μας σε συνάρτηση, πάντα, με το πρότυπο του Labov και διατυπώνουμε κάποιες γενικότερες παρατηρήσεις, οι οποίες αφορούν στο ερευνητικό μας ερώτημα (αν και γιατί οι αφηγήσεις ομιλητών, οι οποίες αποτελούν μέρος ενός αυθόρμητου και μη προσχεδιασμένου καθημερινού λόγου, συμφωνούν ή αποκλίνουν από το πρότυπο του Labov). Οι παρατηρήσεις αυτές αποτελούν κομβικό σημείο, καθώς σε αυτές βασίζεται η ενότητα 4 (ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ), η οποία είναι, ουσιαστικά, η απάντηση στο αρχικό μας ερώτημα.

### 3. ΑΝΑΛΥΣΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

Η παρούσα συνομιλία χαρακτηρίζεται, κυρίως, από αφηγηματικούς λόγους. Στην ενότητα αυτή, επιλέγονται δύο αφηγήσεις και στόχος μας είναι να εξετάσουμε αν αυτές οι αφηγήσεις συμφωνούν ή διαφωνούν με την θεωρία του Labov. Η επιλογή αυτών των αφηγήσεων γίνεται με κριτήριο την έκτασή τους, αφενός, και το κατά πόσο τα στοιχεία, τα οποία πηγάζουν μέσα απ' αυτές, προσφέρονται για ανάλυση, αφετέρου: οι συγκεκριμένες αφηγήσεις, δηλαδή, καλύπτουν ένα αξιοπρεπές μέρος της συνομιλίας (ούτε πολύ μικρές, ούτε πολύ μεγάλες σε έκταση) και τα στοιχεία, τα οποία υπάρχουν μέσα σ' αυτές, είναι χρήσιμα για τον ερευνητή και την ανάλυσή του.

Η αντιστοίχιση των αφηγηματικών λόγων με το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov, αλλά και η περαιτέρω ανάλυσή τους ακολουθούν παρακάτω. Διευκρινίζεται ότι με τα πλάγια γράμματα δηλώνονται τα αυθεντικά αποσπάσματα από το απομαγνητοφωνηθέν κείμενο, με την υπογράμμιση η εξωτερική αξιολόγηση και με το BOLD η εσωτερική αξιολόγηση.

Η πρώτη αφήγηση, που πρόκειται να εξεταστεί, εκτείνεται από το εκφώνημα [ME TH MANTΩ TI ΠΑΙΖΕΙ; έως το εκφώνημα [ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ:., όπως φαίνεται και παρακάτω.

Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) [ME TH MANTΩ TI ΠΑΙΖΕΙ;

Αγγ: **Τίποτα δεν παίζει**

Παντ: είναι [φίλοι (.) είναι φίλη του ρε

Παν: **Ε:λα ΤΩ:ρα**

Παντ: βέβαια είναι **καλό** κορίτσι

Αγγ: **Ασε που (.) [ποτέ δεν- ποτέ δεν θα 'κανα βασικά κάτι**

Παντ: **[και- και- κι έχει πολύ γέλιο έτσι; (.) [ΤΙ:;**

Σερβ: [με ζητήσατε;

Παν: ΟΧΙ

Σερβ: Α (.) συγγνώμη [λάθος

Παν: [όχι δε- [δε

Αγγ: [δεν πειράζει δεν πειράζει (.) ε::: ΝΑΙ

Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΤΙ; ΠΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΝΤΩ [ΤΗΝ ΞΕΧΑΣαμε ((γέλιο))

Αγγ: [ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΕΛΕΥΘΕΡΑ;

Παντ: μίλα ελεύθερα (.) έτσι όπως είμαστε τώρα- ΝΤΑξει παρΟΛΟ ΠΟΥ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΚΟΣΜΟ τώρα ντάξει

Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ωραία με τη μαντώ:- καλά τη μαντώ την ξέρω από: πρώτο έτος

Παντ: μ:::

Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) είχαμε συστηθεί υποτίθεται απ' την πρώτη πρώτη μέρα αλλά δεν είχαμε μιλήσει τότε απλά είχαμε πει ένα γεια σου ξέρω 'γώ (.) Ε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΝΑ: ΜΗνα ξέρω 'γώ κάπου εκεί αρχίσαμε να κάνουμε παρέα ΤΗΝ ΞΕΡΩ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΑΥΤΟ ΝΤΑΞΕΙ την είχα για: **καλό κορίτσι κι ακόμα την έχω απλά τώρα τελευταία έχει πέσει λίγο στα μάτια μου: με τις επιλογές που κάνει στους γκόμενους και: με το πώς συμπεριφέρεται σ' αυτούς (.) (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) για να μην πω**

Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) δηλαδή τι [κάνει:;

Αγγ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) [ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ τίποτα χειρότερο (.) ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΡΑ; πειράζει;

Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) για ΠΕΣ

- Αγγ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) ωραία να σας πω λοιπόν θα πάρει αρκετή ώρα πιστεύω ((γέλια))  
 ((χειροκρότημα))  
 Αγγ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) λοιπό:ν (.) ε:: ΝΑΙ κάτσε να θυμηθώ ((γέλια))  
 Παντ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) ΔΧ ΡΕ ΝΤΡΟΠΑΛΕ Ελα Αντε Αντε  
 Αγγ: αυτό το ΠΡΑγμα (.) θα καταγραφεί μετά και θα το δώσετε στους άλλους;  
 Παντ: Οχι  
 Παν: Οχι  
 Παντ: ντάξει μωρέ γιατί::: Ολοι έχουν εμπειρίες απ' τις γυναίκες λίγγο πολύ  
 Αγγ: [όχι τη δικΙΑ ΜΟΥ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ((γέλια))  
 Παντ: ΝΤΑΞΕΙ ΣΙΓΑ:  
 Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) ΠΕΣ ΡΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ  
 Παντ: [ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ είναι ρε παιδί μου [ντάξει  
 Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) [ΩΡΑΙΑ ΝΤΑΞΕΙ ΠΕΣ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΓΕΝΙΚΟ  
 Αγγ: (ΠΡΑΞΗ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ) Ε ΤΟ ΟΤΙ ΑΣ ΠΟΥΜΕ: να στο πω- να σου δώσω να καταλάβεις ε:: μια κίνηση που έκανε **με την οποία έπεσε:- ΝΤΑΞΕΙ ΕΚΕΙ ΔΕΩ: έχει χαλάσει σαν άνθρωπος και δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο** ήταν το ότι: (.) ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε  
 Παν: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ε ΑΥΤΟ το παιδί εσύ το 'χεις γνωρίσει ρε παιδί μου [δηλαδή;  
 Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [ΔΕΝ ΤΟ 'ΧΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ από κοντά (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) **αλλά το παιδί αυτό την είχε ερωτευΤΕΙ αυΤΗ: Ο:χι (.)** (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) και της πήρε ΔΩΡΟ: ΚΙ ΑΥΤΗ [ΟΛΟ  
 Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ αυτό;  
 Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ναι (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) κι αυτή όλο ξέρω 'γώ τον Α και το:ν **Αγρηστο** ξέρω 'γώ και **ΔΕΝ Μ' ΑΡΕσει και το 'να και τ' άλλο κι όλο τον Ε[κραζε**  
 Παν: [ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΕ;  
 ((βήχας))  
 Αγγ: **αυτό ΑΚΡΙβώς να μου πεις**  
 Παν: καλά [μαλάκα δεν πάμε καθόλου καλά  
 Αγγ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) [Ε ΚΑΙ ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ (.) της πήρε: **ένα δώρο: πανάκριβο**  
 Παν: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) ΟΠΩΣ;  
 Αγγ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) όπως ΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΥΡΩ ΠΑΠΟΥΤσια  
 Παν: ΤΙ;  
 Αγγ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) και::  
 Παν: [Α δεν ΠΑμε καλά  
 Αγγ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) [ΑΥΤΗ ΤΟ ΔΕΧΤΗΚΕ  
 Παν: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ ΜΙΣΟ λεπτό πόσο καιρό τα 'χουνε;  
 Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) **ΤΗΠΟτα είναι: πολύ περίεργη φάση**  
 Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) Α ΔΗΛΑΔΗ (.) **Ε:ΤΣΙ:: ελεύθερη σχέση έχουνε**  
 Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) **Ε:: ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ ότι απλά πήρε ας το πούμε τα παπούτσια ντάξει ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ και τα πήρε ΔΕΝ ΕΠΠΑ αλλά απ' τη στιγμή που δεν- δεν ΣΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ένας άλλος άνθρωπος και δεν ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ**  
 Παν: [ντάξει



Παντ: [ΣΙΓΟΥΡΑ [ΝΑΙ

Αγγ: **[κατάλαβε:ς; επομένως ΑΝ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΗΘΕΛΕ για τα δικά του μάτια να τα δεχτεί μετά ας τα πέταγε σπίτι της να πήγαινε στον κάδο και να ‘βαζε τα: σκουπίδια και να τα πέταγε ΑΝ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΤΟΝ ΣΤΕΝΑΧΩΡΗΣΕΙ (.) αλλά όχι να τα κρατήσει κιάλας και από πίσω του να το:ν κράζει (.) ΑΥΤΟ ΘΕΩΡΩ Ο,ΤΙ ΠΙΟ ΑΤΙΜΟ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙ**

Παντ: ΕΧΟΥΝ ΞΕΦΥΓΕΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ [μην το ψάχνεις

Αγγ: **[κατάλαβε:ς;**

Παν: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) τα ‘χουν ακόμα;

Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) **ό:χι** δεν τα χουνε **ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΤΑ ε- ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΡΑΓΜΑ** σου λέω **άσε τώρα μη:ν**

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) **[ΚΑΙ::**

Αγγ: **[μην αναφερθώ πολύ**

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) και της μαντώ της αρέσει αυτός;

Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) (.) **ΤΗΣ ΑΡΕΣΕ: ΜΕΤΑ ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ: κάπως έτσι ΑΠΛΑ ΣΟΥ ΛΕΩ ΞΕΧΝΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ρε συ πώς τους ΓΝΩΡΙΖΕΙ:Σ; ΤΙ ΑΠΟΨΗ ΕΧΕΙΣ; ΚΑΙ: ΠΩΣ ΠΕΦΤΟΥΝ γιαΤΙ ΝΤΑΞΕΙ για ΟΛΟΥΣ τους έχω- ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους τους έχω για ΟΛΟΥΣ ικανό- ΙΚΑΝΟΥΣ μάλλον ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑ δηλαδή (.) ΠΟΥ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ φθηνό που έκανε**

Παντ: ΚΟΙΤΑ:

Αγγ: **[ΚΙ ΕΧΩ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΤΗΣ ΤΟ ΠΩ ΒΑΣΙΚΑ**

Παντ: ΚΟΙΤΑ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ:

Αγγ: **[ΤΗΣ ΤΟ ‘ΧΩ ΠΕΙ ΒΑΣΙΚΑ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΗΣ ΤΟ ‘ΧΩ ΠΕΙ- δεν έχω πιάσει πιο σοβαρή κουβέντα**

Παντ: ορισμένοι: με το πέρασμα του χρόνου: ΔΙΑΒΡΩΝΟΝΤΑΙ φίλε

Αγγ: ΝΑΙ [ΕΙΝΑΙ:

Παντ: [Ε: ΑΛΛΟΙΩΝΟΝΤΑΙ- πώς να στο πω αλλοιώνεται ο χαρα[κτήρας τους

Αγγ: [ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟ ναι σ’ αυτό δεν έχεις άδικο

Παντ: και: ΝΤΑξει

Αγγ: ΚΟΙΤΑΞΕ

Παντ: [ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΑΛΛΟΙ

Αγγ: **η μαντώ γενικότερα σαν άτομο ΝΤΑξει την ΓΝΩΡΙΖΩ ΛΙΓΑΚΙ ΕΙΝΑΙ ΑΤΟΜΟ το οποίο: ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ**

Παντ: μ:::

Αγγ: **κι αυτό είναι το αρνητικό εκεί που την ΠΑΤΑΕΙ ΒΑΣΙΚΑ αλλά αυτό δεν της δίνει ΑΛΛΟΘΙ [ΑΜΑ δεν συμπεριφέρεσαι καλά**

Παντ: [ΚΑΙ: ΤΟ ΚΑΛΟ ΑΠ’ ΟΣΟ ΞΕΡΩ ΕΙΝΑΙ ότι: ντάξει είναι

Παν: [ΑΚΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΤΙ

Παντ: [ΕΙΝΑΙ:

Αγγ: **ΕΙΝΑΙ αυθόρμητος άνθρωπος**

Παντ: ΕΙΝΑΙ ΑΥΘΟΡΜΗΤΗ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ ΑΥΤΟ

Αγγ: **ΓΙΑ ΠΑΡΕΑ είναι ό,τι πρέπει σου λέω (.) [είναι::**

Παντ: [ΓΙΑ: ΠΑΡΕΑ

Αγγ: **είναι ΠΟΛΥ καλή αλλά σου λέω [ΕΓΩ::**

Παντ: [ΤΩΡΑ ΝΤΑΞΕΙ για περισσότερο δεν ξέρω

Αγγ: για περισσότερο δεν θα ‘κανα ποτέ **ΤΙΠΟΤΑ** πραγματικά τώρα το εννοώ αυτό **ΟΣΟ ωραία κι αν είναι (.) [δεν θα ‘κανα ΠΟΤΕ τίποτα**

Παντ: [ναι::

- Παν: **((νόημα με τα μάτια)) (.) [ΟΥΤΕ:::**  
 Αγγ: **[ΝΤΑΞΕΙ μόνο αυτό**  
 Παντ: **ΜΑ ΕΞΑΛΛΟΥ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΔΕ:Ν κοιτάμε μόνο**  
[την εμφάνιση  
 Παν: **[ΠΙΟ:::**  
 Αγγ: **((γέλια)**  
 Παν: **ΝΑΙ ΚΟΙΤΑ να δεις να σου πω όμως κάτι Ε:: (.) μου λες ας πούμε ότι: είναι**  
**ενθουσιώδης ντάξει;**  
 Αγγ: **[ΝΑΙ ( ) πώς [το βλέπω;**  
 Παν: **[ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΥΤΟ- ΟΧΙ**  
 Αγγ: **Α**  
 Παν: **ΘΑ- ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ (.) μου λες ας πούμε ότι είναι ενθουσιώδης ωραία (.)**  
**εφόσον έχει συνειδητοποιήσει ότι το παιδί δεν το γουστάρει**  
 Αγγ: **ναι γιατί δεν του ΤΟ 'ΠΕ**  
 Παν: **ΤΟ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ**  
 Αγγ: **ΓΙΑΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ε: είναι ΚΟΤΑ ας πούμε το παραδέχεται**  
 Παν: **ΚΟΤΑ;**  
 Αγγ: **ότι δεν ΕΙΧΕ: τα ΚΟΤΣΙΑ ΝΑ ΠΑΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΠΕΙ ότι ξέρεις κάτι αυτό κι**  
**αυτό**  
 Παν: **ΓΙΑΤΙ ΤΙ ΦΟΒΟΤΑΝΕ;**  
 Αγγ: **ΕΛΑ ΝΤΕ ΚΙ ΕΓΩ ΑΥΤΟ λέω**  
 Παν: **ΕΝΩ- ΕΝΩ ΤΩΡΑ ΑΣ ΠΟΥΜΕ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΡΑΤΑΕΙ::**  
 Παντ: **[τον κρατούσε**  
 Παν: **[ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ- ΔΕΝ ΦΟΒ- ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΤΑΞΕΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΕ**  
**ΝΑΙ ΑΥΤΟ ΘΑ ΜΑΣ ΜΑΡΑΝΕΙ ΤΩΡΑ Ε:: δεν φοβόταν ας πούμε μη**  
**μαθευτεί όλα αυτά που ΔΕΕΙ**  
 Αγγ: **τι να σου πω τώρα δεν ξέρω το σκεπτικό της ΝΤΑΞΕΙ ΔΕΝ ΤΟ [ασπάζομαι**  
 Παν: **[ΠΑΜΕ ΚΑΛΑ:::**  
 Αγγ: **(ΕΠΙΛΥΣΗ) βασικά κι ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν ΔΕΧΤΗΚΕ: κάποια πράγματα αλλά:**  
**από κει και πέρα ΔΕ:Ν ΠΑΡΑ[ΔΕΧΤΗΚΕ τα λάθη της**  
 Παν: **[ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ- [ΣΟΒΑΡΑ:::**  
 Παντ: **[της έχεις μιΛΗΣΕΙ ΔΗΛΑΔΗ; [ΚΑΙ:;**  
 Αγγ: **[ΣΤΟ ΠΟΛΥ ΦΛΟΥΥ θέλω να την πιάσω μια φορά να την- να την ΚΡΑΞΩ**  
**κυριολεκτικά [να την κράζω να ΤΗΣ ΤΑ ΠΩ: ΧΥΜΑ**  
 Παν: **[ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΡΕ**  
 Παντ: **ω::χ ( ) [ΕΛΑ πες το πες το**  
 Αγγ: **[ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ:::**

Σύμφωνα με τον Labov, η περίληψη είναι δυνατόν να απουσιάζει από έναν αφηγηματικό λόγο και μέσα από αυτήν δηλώνεται ή υπονοείται η έναρξη της αφήγησης, ο σκοπός της ιστορίας ή συνοψίζεται η ουσία της ιστορίας αυτής. Στο δικό μας κείμενο, η περίληψη παρατηρείται σε αρκετά σημεία του αφηγηματικού μας λόγου, όπως παρατηρούμε και παραπάνω. Συγκεκριμένα, η περίληψη παρατηρείται στα εκφωνήματα *[ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΤΩ ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ;*, *ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΤΙ;* *ΠΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΝΤΩ [ΤΗΝ ΞΕΧΑΣαμε, από το για να μην πω έως το λοιπό:ν (.) ε:: ΝΑΙ κάτσε να θυμηθώ, όπως και στα ΠΕΣ ΡΕ ΠΑΙ[ΔΙ ΜΟΥ, [ΩΡΑΙΑ ΝΤΑΞΕΙ ΠΕΣ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΓΕΝΙΚΟ. Η καρδιά της περίληψης βρίσκεται στο εκφώνημα *[ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ τίποτα χειρότερο (.) ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΡΑ;* πειράζει;, όπου ο αφηγητής δηλώνει ξεκάθαρα με τη μεταγλωσσική φράση *ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΡΑ;* ότι θα ξεκινήσει την αφήγηση. Τα υπόλοιπα*

εκφωνήματα, που ανήκουν στην περίληψη, λειτουργούν ως εναύσματα για την διαδικασία της αφήγησης. Παρατηρούμε, επίσης, μια μεγάλη φάση προετοιμασίας (από το εκφώνημα [*ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΤΩ ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ*; έως το εκφώνημα [*ΩΡΑΙΑ ΝΤΑΞΕΙ ΠΕΣ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΓΕΝΙΚΟ*]), πριν ο αφηγητής φτάσει στην καρδιά της περίληψης, αλλά και μετά από αυτήν, ώστε ο αφηγητής να εισάγει τον προσανατολισμό, την πράξη επιπολής και τις υπόλοιπες πτυχές της αφηγηματικής δομής. Σε αυτήν την φάση προετοιμασίας, ουσιαστικά παρατηρούμε το φαινόμενο της πρόκλησης, όπου ο αφηγητής αποφεύγει να απαντήσει ή τουλάχιστον δεν απαντάει κατευθείαν σε συνεχείς ερωτήσεις των συνομιλητών/ακροατών του, οι οποίοι προσπαθούν να τον πείσουν να απαντήσει, δηλαδή να ξεκινήσει την αφήγηση. Σε αυτήν την φάση προετοιμασίας, παρατηρούμε, ταυτόχρονα, αρκετά εκφωνήματα, με τα οποία ο εκάστοτε ομιλητής εισάγει αξιολόγηση (εσωτερική και εξωτερική), προσανατολισμό, περίληψη. Η φάση της περίληψης, επίσης, είναι πλούσια από ερωταποκρίσεις (ζεύγη γειννίασης), γεγονός που δικαιολογεί και την συνεργατική έκβαση, όχι μόνο της περίληψης, αλλά και όλου του συγκεκριμένου αφηγηματικού λόγου.

Χαρακτηριστικό, μάλιστα, είναι το γεγονός ότι με την ευθεία ερώτηση [*ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΤΩ ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ*; δηλώνεται ξεκάθαρα η έναρξη της αφήγησης, αφενός, και το θέμα της, αφετέρου. Παρατηρούμε, ταυτόχρονα, μεταγλωσσικά στοιχεία. Συγκεκριμένα, οι μεταγλωσσικές φράσεις *ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΤΙ*;, [*ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ τίποτα χειρότερο*, *ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΡΑ*;, *κάτσε να θυμηθώ και Ελα Αντε Αντε* προμηνύουν ή συμβάλλουν στην έναρξη της αφήγησης. Απαντώνται, τέλος, δείκτες λόγου που συμβάλλουν στην συνέχεια της περίληψης, όπως στα εκφωνήματα *δηλαδή τι [κάνει:;], ωραία να σας πω λοιπόν θα πάρει αρκετή ώρα πιστεύω, λοιπό:ν (.) ε:: ΝΑΙ κάτσε να θυμηθώ και [ΩΡΑΙΑ ΝΤΑΞΕΙ ΠΕΣ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΓΕΝΙΚΟ*· εδώ, οι δείκτες λόγου *δηλαδή, ωραία και λοιπόν* συμβάλλουν στην λήξη του προηγούμενου λόγου και, ταυτόχρονα, την έναρξη του επόμενου λόγου ή νοήματος.

Ο προσανατολισμός, κατά τον Labov, είναι δυνατόν να παρατηρείται σε διάφορα σημεία της αφήγησης και προσδιορίζει τον χώρο, τον χρόνο, τα πρόσωπα και τις καταστάσεις. Στην παρούσα αφήγηση, ο προσανατολισμός είναι διάχυτος. Συγκεκριμένα, προσανατολισμός παρατηρείται από το εκφώνημα *ωραία με τη μαντώ:- καλά τη μαντώ την ξέρω από: πρώτο έτος* έως το εκφώνημα *είχαμε συστηθεί υποτίθεται απ' την πρώτη πρώτη μέρα αλλά δεν είχαμε μιλήσει τότε απλά είχαμε πει ένα γεια σου ξέρω 'γώ (.) Ε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΝΑ: ΜΗνα ξέρω 'γώ κάπου εκεί αρχίσαμε να κάνουμε παρέα ΤΗΝ ΞΕΡΩ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΑΥΤΟ*, από το *ε ΑΥΤΟ το παιδί εσύ το 'χεις γνωρίσει ρε παιδί μου [δηλαδή;]* έως το [*ΔΕΝ ΤΟ 'ΧΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ* από κοντά, από το [*ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ* αυτό; έως το *ναι*, από το *ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ ΜΙΣΟ λεπτό πόσο καιρό τα 'χουνε;* έως το *Ε:: ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ* και από το *τα 'χουν ακόμα;* έως το (.) *ΤΗΣ ΑΡΕΣΕ: ΜΕΤΑ ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ: κάπως έτσι*. Όλα τα παραπάνω εκφωνήματα λειτουργούν ως δείκτες του χρόνου, του χώρου, της κατάστασης και των προσώπων, που πρωταγωνιστούν στη αφήγηση. Αξίζει να παρατηρήσουμε ότι, στο επίπεδο του προσανατολισμού, οι συνομιλητές παίζουν με τον χρόνο. Συγκεκριμένα, δεν ακολουθούν μια πορεία που έχει συνέχεια μέσα στον χρόνο, αλλά, αντίθετα, σε ανύποπτο χρόνο και με απότομο τρόπο μεταπηδούν σε πράξεις που συνέβησαν μετά από τα γεγονότα που περιγράφουν την δεδομένη στιγμή· πρόκειται για καταστάσεις που είναι επίκαιρες ή, τουλάχιστον, ανήκουν στο κοντινό παρελθόν. Το παιχνίδι με τον χρόνο φαίνεται και από τις χρονικές φράσεις (όπως για παράδειγμα στα εκφωνήματα *από: πρώτο έτος, απ' την πρώτη πρώτη μέρα, ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΝΑ: Μηνα, ΑΠΟ ΤΟΤΕ, τώρα τελευταία, ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, πόσο καιρό, τα 'χουν ακόμα;*, (.) *ΤΗΣ ΑΡΕΣΕ: ΜΕΤΑ ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ: κάπως έτσι*), με τις οποίες δηλώνεται κάθε φορά ο χρόνος. Αυτό συμβαίνει, καθώς η περάτωση του προσανατολισμού, και

γενικότερα του αφηγηματικού λόγου, πραγματοποιείται συνεργατικά και από τους τρεις συνομιλητές και, κυρίως, το επιζητούν οι ακροατές για λόγους διευκρινίσεων (όπως για παράδειγμα στις ερωτήσεις *ε ΑΥΤΟ το παιδί εσύ το 'χεις γνωρίσει ρε παιδί μου [δηλαδή;], [ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ αυτό;], ΜΙΣΟ ΛΕΙΠΤΟ ΜΙΣΟ λεπτό πόσο καιρό τα 'χουνε;, τα 'χουν ακόμα;, και της μαντώ της αρέσει αυτός;*, που αποτελούν κομμάτια του προσανατολισμού, όπως και οι αντίστοιχες απαντήσεις τους, βέβαια). Το μέρος του προσανατολισμού είναι και αυτό πλούσιο σε ερωταποκρίσεις (ζεύγη γειννίασης), όπως παρατηρούμε και από τα παραπάνω, καθώς ο αφηγητής δε μονοπωλεί τον λόγο, αλλά αντίθετα χτίζει την αφήγησή του με απαντήσεις σε αντίστοιχες ερωτήσεις των ακροατών του. Στα περισσότερα, δηλαδή, σημεία που παρατηρείται προσανατολισμός, ο τελευταίος εισάγεται με ερώτηση. Παρατηρούμε, ταυτόχρονα, δείκτες λόγου που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην συνέχεια του προσανατολισμού, όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *ωραία με τη μαντώ:- καλά τη μαντώ την ξέρω από: πρώτο έτος*· εδώ, το *ωραία* λειτουργεί ως δείκτης λόγου, καθώς μέσα από αυτό δηλώνεται η λήξη του προηγούμενου νοήματος και η έναρξη του επόμενου, ενώ με το *καλά* ο αφηγητής επιδιώκει να δηλώσει μια έμφαση (πιθανότατα ότι είναι αυτονόητη και δεδομένη η γνωριμία του με τη Μαντώ από το πρώτο έτος ή ότι την ξέρει πολύ καιρό-από το πρώτο έτος). Στο εκφώνημα, επίσης, *Α ΔΗΛΑΔΗ* (.) *Ε:ΤΣΙ:· ελεύθερη σχέση έχουνε*, το *δηλαδή* είναι δείκτης λόγου και δηλώνει την επεξήγηση σε κάτι που είπε ο αφηγητής προηγουμένως (*ΤΙΠΟΤΑ είναι: πολύ περίεργη φάση*). Παρατηρούμε, τέλος, τη μεταγλωσσική φράση *ΜΙΣΟ ΛΕΙΠΤΟ ΜΙΣΟ λεπτό*, με την οποία ο συνομιλητής/ακροατής Παναγιώτης παρεμβαίνει στον λόγο του αφηγητή και κάνει μια διευκρινιστική ερώτηση (προσανατολισμός).

Σύμφωνα με τον Labov, με την πράξη επιπλοκής ξεκινάει το κύριο μέρος της αφήγησης, ενώ με την κλιμάκωση συνεχίζεται η κυρίως αφήγηση κλιμακώσεις είναι δυνατόν να υπάρχουν περισσότερες από μία κατά την διάρκεια της ιστορίας. Στον δικό μας αφηγηματικό λόγο, η πράξη επιπλοκής παρατηρείται στο εκφώνημα *Ε ΤΟ ΟΤΙ ΑΣ ΠΟΥΜΕ: να στο πω- να σου δώσω να καταλάβεις ε:· μια κίνηση που έκανε με την οποία έπεσε:- ΝΤΑΞΕΙ ΕΚΕΙ ΛΕΩ: έχει χαλάσει σαν άνθρωπος και δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο ήταν το ότι: (.) ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε*. Η πράξη επιπλοκής πραγματοποιείται από τον αφηγητή, μετά από αρκετή παρότρυνση των ακροατών, οι οποίοι με συνεχείς ερωτήσεις προσπαθούσαν να πείσουν τον αφηγητή να ξεκινήσει την αφήγησή του. Με άλλα λόγια, η πράξη επιπλοκής έρχεται ως απάντηση του αφηγητή στις ερωτήσεις των ακροατών/συνομιλητών του. Με την μεταγλωσσική φράση *Ε ΤΟ ΟΤΙ ΑΣ ΠΟΥΜΕ: να στο πω- να σου δώσω να καταλάβεις* εισάγεται η πράξη επιπλοκής. Στην εισαγωγή της πράξεως επιπλοκής συμβάλλουν, επίσης, παραγλωσσικά στοιχεία, όπως για παράδειγμα στο *ΑΣ ΠΟΥΜΕ: και το ε:·*, όπου παρατηρείται επίσυρση της φωνής. Επίσυρση της φωνής παρατηρείται, ταυτόχρονα, και στο *το ότι: (.) ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε*, όπου το *ότι:·* βρίσκεται ακριβώς πριν από την καρδιά της πράξεως επιπλοκής, δηλαδή το *ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε*. Στο συγκεκριμένο σημείο, πρέπει να τονίσουμε ότι η πράξη επιπλοκής χαρακτηρίζεται και για τις αφηγηματικές ή ελεύθερες φράσεις της, δηλαδή φράσεις που βρίσκονται σε έγκλιση Οριστική και, κυρίως, σε χρόνο Αόριστο, όπως για παράδειγμα στα *που έκανε, με την οποία έπεσε, έχει χαλάσει, δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο, ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ και δεν το πολυγούσταρε*.

Από την άλλη μεριά, οι κλιμακώσεις παρατηρούνται μέσα στο κείμενό μας στα παρακάτω εκφώνηματα: *αλλά το παιδί αυτό την είχε ερωτευτεί αυτή: Ο:χι, και της πήρε ΔΩΡΟ: ΚΙ ΑΥΤΗ [ΟΛΟ, από το κι αυτή όλο ξέρω 'γώ τον Α και το:ν Αχρηστο ξέρω 'γώ και ΔΕΝ Μ' ΑΡΕσει και το 'να και τ' άλλο κι όλο τον Ε[κραζε έως το [ΑΥΤΗ*

*ΤΟ ΔΕΧΤΗΚΕ, ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ* ότι απλά πήρε ας το πούμε τα παπούτσια ντάζει *ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ* και τα πήρε *ΔΕΝ ΕΙΠΑ* αλλά απ' τη στιγμή που δεν- δεν *ΣΟΥ ΑΡΕΣΣΕΙ* ένας άλλος άνθρωπος και δεν *ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ*. Βασικό χαρακτηριστικό των κλιμακώσεων, όπως και της πράξεως επιπλοκής, είναι οι αφηγηματικές φράσεις. Παραδείγματα αφηγηματικών φράσεων μέσα στο κείμενό μας αποτελούν τα της *πήρε, ΤΟ ΔΕΧΤΗΚΕ, πήρε, ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ* και τα *πήρε*, τα οποία βρίσκονται σε χρόνο Αόριστο: το *την είχε ερωτευτεί*, που είναι σε χρόνο Υπερσυντέλικο: το *τον Ε[κραζε*, που βρίσκεται σε χρόνο Παρατατικό. Κοινός παρανομαστής και στους τρεις χρόνους είναι ότι είναι ιστορικοί, δηλαδή παρελθοντικοί, γεγονός που δικαιολογεί και την παρουσία τους στο κύριο μέρος μιας αφήγησης. Οι κορυφώσεις, επίσης, που μπορούν να υπάρχουν σε μια αφήγηση, μπορούν να είναι περισσότερες από μία και διαχωρίζονται μεταξύ τους από διαστήματα με επιβραδυνόμενο ρυθμό ή αμβλυνόμενη ένταση. Στο κείμενό μας, κορυφώσεις απαντώνται στα εκφωνήματα της *πήρε ΔΩΡΟ: ΚΙ ΑΥΤΗ [ΟΛΟ, κι όλο τον Ε[κραζε, ΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΥΡΩ ΠΑΠΟΥΤσια, [ΑΥΤΗ ΤΟ ΔΕΧΤΗΚΕ*, στα οποία η κορύφωση επιβεβαιώνεται τόσο από το ίδιο το νόημα, όσο και από παραγωγιστικά στοιχεία, όπως ο επιτονισμός ή η επίσυρση της φωνής. Σε ένα άλλο εκφώνημα (*ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ* ότι απλά πήρε ας το πούμε τα παπούτσια ντάζει *ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ* και τα πήρε *ΔΕΝ ΕΙΠΑ* αλλά απ' τη στιγμή που δεν- δεν *ΣΟΥ ΑΡΕΣΣΕΙ* ένας άλλος άνθρωπος και δεν *ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ*), όμως, η κορύφωση παρουσιάζεται μέσα από την αξιολόγηση (αλλά απ' τη στιγμή που δεν- δεν *ΣΟΥ ΑΡΕΣΣΕΙ* ένας άλλος άνθρωπος και δεν *ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ*): όπως και προηγουμένως, αυτό που υποδεικνύει την κορύφωση είναι το ίδιο το νόημα, αφενός, και τα παραγωγιστικά στοιχεία (επιτονισμός), αφετέρου. Στο στάδιο των κλιμακώσεων δεν παρατηρούνται έντονα ερωταποκρίσεις (ζεύγη γειννίας). Αυτό συμβαίνει, καθώς στην περάτωση των κλιμακώσεων δεν συμβάλλουν και οι τρεις συνομιλητές/ακροατές, τουλάχιστον όχι σε τέτοιο βαθμό όσο σε άλλα μέρη της αφηγηματικής δομής, αλλά κυρίως ο αφηγητής είναι εκείνος που παρουσιάζει τις κλιμακώσεις. Μόνο η ερώτηση *ΟΠΩΣ*: του συνομιλητή Παναγιώτη συμβάλλει στην συνέχεια των κλιμακώσεων, και της κυρίως αφήγησης γενικότερα. Παρόλ' αυτά, βέβαια, η παρουσίαση των κλιμακώσεων από τον αφηγητή δεν γίνεται ακατάπαυστα, αλλά παρεμβάλλονται τόσο προσανατολισμοί, όσο και αξιολογήσεις, εσωτερικές και εξωτερικές, μεταξύ των τριών συνομιλητών. Στην τελευταία κλιμάκωση (*ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ* ότι απλά πήρε ας το πούμε τα παπούτσια), παρατηρούμε το *ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ*, το οποίο λειτουργεί ως δείκτης λόγου στο συγκεκριμένο σημείο, και τη μεταγωγιστική φράση *ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ*, τα οποία συμβάλλουν στην εισαγωγή της κλιμάκωσης αυτής. Στην κλιμάκωση *[Ε ΚΑΙ ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ* (.) της *πήρε*: ένα δώρο: πανάκριβο, παρατηρούμε για άλλη μία φορά το *ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ*, το οποίο και εδώ λειτουργεί ως δείκτης λόγου, καθώς εισάγει τη νέα κλιμάκωση και, ταυτόχρονα, δηλώνει τη λήξη στα προηγούμενα νοήματα ή λόγια (στο δεδομένο σημείο, δηλώνει τη λήξη των προηγούμενων εσωτερικών και εξωτερικών αξιολογήσεων). Χαρακτηριστικό, τέλος, είναι το γεγονός ότι και στους δύο δείκτες λόγου παρατηρείται επιτονισμός. Αυτό συμβαίνει, καθώς στον λόγο του αφηγητή, κατά την διάρκεια των κλιμακώσεων, παρεμβάλλονται συνεχώς τόσο αξιολογήσεις, όσο και προσανατολισμοί, μεταξύ των τριών συνομιλητών, με αποτέλεσμα ο αφηγητής να καθυστερεί να ολοκληρώσει το στάδιο αυτό των κλιμακώσεων. Κάθε φορά, λοιπόν, που ο αφηγητής επιχειρεί να επιστρέψει στις κλιμακώσεις και την κυρίως αφήγηση, χρησιμοποιεί τον επιτονισμό, ως άλλο ένα εργαλείο για την εισαγωγή των κλιμακώσεων αυτών.

Στο πρότυπο του Labov, παρατηρούμε, επίσης, την επίλυση. Αυτή αποτελεί την τελευταία αφηγηματική φράση από την κυρίως αφήγηση (πράξη επιπλοκής και κλιμακώσεις). Στην παρούσα αφήγηση, η επίλυση λαμβάνει χώρα στο εκφώνημα *βασικά κι ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν ΔΕΧΤΗΚΕ: κάποια πράγματα αλλά: από κει και πέρα ΔΕ:Ν ΠΑΡΑ/ΔΕΧΤΗΚΕ τα λάθη της*. Συγκεκριμένα, μετά από την τελευταία κλιμάκωση στο εκφώνημα *ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ* ότι απλά πήρε ως το πούμε τα παπούτσια, παρεμβάλλεται ένα αρκετά μεγάλο σε έκταση μέρος, στο οποίο οι τρεις συνομιλητές εισάγουν προσανατολισμούς και αξιολογήσεις (εσωτερικές και εξωτερικές), κυρίως με τη μορφή ερωταποκρίσεων. Ο αφηγητής, λοιπόν, μετά από αυτό το μεγάλο κομμάτι των προσανατολισμών και, κυρίως, των αξιολογήσεων, εισάγει την τελευταία αφηγηματική φράση, δηλαδή την επίλυση. Ταυτόχρονα, αξίζει να τονίσουμε ότι στο περιεχόμενο της επίλυσης βασίζονται και οι τελευταίες αξιολογήσεις αυτού του αφηγηματικού λόγου, οι οποίες ακολουθούν της επίλυσης. Η εισαγωγή αυτού του αφηγηματικού μέρους βασίζεται στο *βασικά*, το οποίο λειτουργεί ως δείκτης λόγου, καθώς δηλώνει το τέλος των προηγούμενων και, ταυτόχρονα, την έναρξη κάτι καινούριου (της επίλυσης, στο συγκεκριμένο σημείο). Η επίλυση χαρακτηρίζεται και αυτή με τη σειρά της, όπως και η πράξη επιπλοκής και οι κλιμακώσεις, δηλαδή τα μέρη της κυρίως αφήγησης, για τις αφηγηματικές της φράσεις. Συγκεκριμένα, παρατηρούμε τα *ΔΕΧΤΗΚΕ* και *ΠΑΡΑ/ΔΕΧΤΗΚΕ*, τα οποία βρίσκονται σε χρόνο Αόριστο, δηλαδή στον χρόνο που χαρακτηρίζει τις αφηγηματικές φράσεις. Τα παραγλωσσικά στοιχεία, τέλος, διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην εισαγωγή των δύο αυτών ρημάτων. Ο αφηγητής, δηλαδή, χρησιμοποιώντας τον επιτονισμό και την επίσυρση της φωνής στα *ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν* και *αλλά:...* *ΔΕ:Ν*, επιδιώκει να δώσει έμφαση στο περιεχόμενο του λόγου του και, παράλληλα, να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών/συνομιλητών του.

Το επιμύθιο, κατά τον Labov, έχει τη μορφή μιας γενικής παρατήρησης, που αφορά, κυρίως, στα γεγονότα της αφήγησης, και είναι δυνατόν να απουσιάζει, όπως και η περίληψη. Κατά την διάρκεια αυτού του αφηγηματικού μέρους, γίνεται προσπάθεια να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στον χρόνο της ιστορίας και τον πραγματικό χρόνο, εκείνον των ακροατών για τον λόγο αυτόν, στο επιμύθιο παρατηρούνται, συνήθως, και αρκτικοί και ιστορικοί χρόνοι. Στον συγκεκριμένο αφηγηματικό λόγο, δεν παρατηρείται επιμύθιο.

Η αξιολόγηση, κατά τον Labov, μπορεί να βρίσκεται σε οποιοδήποτε μέρος της αφήγησης και διακρίνεται σε εσωτερική και εξωτερική. Συγκεκριμένα, η εσωτερική αξιολόγηση αφορά στις σκέψεις και τα συναισθήματα του αφηγητή ή των ηρώων και δηλώνεται με παραγλωσσικά στοιχεία (επιτονισμό, επίσυρση της φωνής, γέλια, χειροκρότημα), με αρνητικά μόρια, χρήση του Μέλλοντα, ερωτήσεις, επαναλήψεις, συγκριτικά στοιχεία και επίθετα. Από την άλλη πλευρά, η εξωτερική αξιολόγηση αναγνωρίζεται με κύριο χαρακτηριστικό το γεγονός ότι αναστέλλει την ροή της ιστορίας, ώστε να παρουσιάσει ο αναγνώστης ή ο ακροατής τα συναισθήματα που του προκαλούν τα γεγονότα. Πρέπει, όμως, να τονίσουμε ότι η διάκριση της εσωτερικής από την εξωτερική αξιολόγηση με βάση τους παραπάνω μηχανισμούς δεν ακολουθεί μια άκαμπτη πορεία, καθώς η λειτουργία της αξιολόγησης εξαρτάται άμεσα από τις διαπροσωπικές σχέσεις που ενυπάρχουν στο εκάστοτε κείμενο (Γεωργακοπούλου και Γούτσος 1999: 107). Στο κείμενό μας, η εσωτερική αξιολόγηση δηλώνεται με το BOLD (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα [*ντάξει ΕΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ:.*]), ενώ η εξωτερική αξιολόγηση με την υπογράμμιση (όπως για παράδειγμα στο [*Α δεν ΠΑμε καλά*]), όπως έχει τονιστεί και στην αρχή. Ταυτόχρονα, σε εκφωνήματα όπου παρατηρούνται και τα δύο στοιχεία, BOLD και υπογράμμιση, όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *βέβαια είναι καλό κορίτσι*,

πρόκειται για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ένας από τους ακροατές διατυπώνει την άποψή του, και, παράλληλα, προκύπτει και εσωτερική αξιολόγηση, καθώς υπάρχει το επίθετο *καλό*. Άλλες περιπτώσεις, όπου προκύπτουν μαζί οι δύο αξιολογήσεις, είναι όπως στο παράδειγμα **ΤΙ**, όπου πρόκειται τόσο για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ένας ακροατής παρεμβάλλεται στον λόγο του αφηγητή, όσο και εσωτερική αξιολόγηση, καθώς ο ακροατής χρησιμοποιεί τον επιτονισμό για να δηλώσει την έκπληξή του. Στην παρούσα αφήγηση, η αξιολόγηση είναι διάχυτη και τις περισσότερες φορές παρεμβάλλεται ανάμεσα στα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής. Συγκεκριμένα, πριν το στάδιο της περίληψης, υπάρχει μία μεγάλη φάση προετοιμασίας, στην οποία οι ακροατές/συνομιλητές προσπαθούν να πείσουν τον αφηγητή να ξεκινήσει την αφήγησή του. Αυτή η φάση προετοιμασίας βασίζεται στην αξιολόγηση, όπως φαίνεται και από το εκφώνημα *Τίποτα δεν παίζει* έως το εκφώνημα *ΝΤΑΞΕΙ την είχα για: καλό κορίτσι κι ακόμα την έχω απλά τώρα τελευταία έχει πέσει λίγο στα μάτια μου: με τις επιλογές που κάνει στους γκόμενους και: με το πώς συμπεριφέρεται σ' αυτούς*, όπου η αξιολόγηση είναι ιδιαίτερα έντονη. Η αξιολόγηση παρατηρείται, επίσης, αισθητά από το εκφώνημα *ντάξει ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ και τα πήρε ΔΕΝ ΕΙΠΑ* αλλά απ' τη στιγμή που *δεν- δεν ΣΟΥ ΑΡΕΣΕΙ* ένας άλλος άνθρωπος και *δεν ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ* έως το τέλος, δηλαδή το εκφώνημα [*ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ::*. Η αξιολόγηση, επίσης, συμπληρώνει αρκετές φορές τα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής, όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *ΤΗΣ ΑΡΕΣΕ: ΜΕΤΑ ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ: κάπως έτσι ΑΠΛΑ ΣΟΥ ΛΕΩ ΞΕΧΝΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ* *ρε συ πώς τους ΓΝΩΡΙΖΕΙ:Σ; ΤΙ ΑΠΟΨΗ ΕΧΕΙΣ; ΚΑΙ: ΠΩΣ ΠΕΦΤΟΥΝ* για *ΤΙ ΝΤΑΞΕΙ* για *ΟΛΟΥΣ* τους έχω- *ΟΛΟΥΣ* τους ανθρώπους τους έχω για *ΟΛΟΥΣ* ικανό- *ΙΚΑΝΟΥΣ* μάλλον *ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑ* δηλαδή (.) *ΠΟΥ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ φθινό που έκανε*, όπου η αξιολόγηση συμπληρώνει τον προσανατολισμό όπως στο εκφώνημα *ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ* ότι απλά πήρε *ας το πούμε τα παπούτσια* *ντάξει ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ και τα πήρε ΔΕΝ ΕΙΠΑ* αλλά απ' τη στιγμή που *δεν- δεν ΣΟΥ ΑΡΕΣΕΙ* ένας άλλος άνθρωπος και *δεν ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ*, όπου η κλιμάκωση ακολουθείται και συμπληρώνεται από την αξιολόγηση όπως στο *Ε ΤΟ ΟΤΙ ΑΣ ΠΟΥΜΕ: να στο πω- να σου δώσω να καταλάβεις ε:: μια κίνηση που έκανε με την οποία έπεσε:- ΝΤΑΞΕΙ ΕΚΕΙ ΛΕΩ: έχει χαλάσει σαν άνθρωπος και δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο ήταν το ότι: (.) ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε*, όπου ο αφηγητής ξεκινάει το κύριο μέρος της αφήγησής του με την πράξη επιπλοκής και, ταυτόχρονα, διατυπώνει μια γενική παρατήρηση σχετικά με τα συναισθήματα που του προκαλούν τα γεγονότα της ιστορίας, την οποία πρόκειται να αφηγηθεί. Στο συγκεκριμένο σημείο, μάλιστα, αξίζει να παρατηρήσουμε ότι μέσα στην αξιολόγηση αυτή, δηλαδή εκείνη που υπάρχει μέσα στην πράξη επιπλοκής, παρατηρούνται χρόνος Αόριστος (*έκανε, έπεσε*) και Παρατατικός (*περίμενα*), με τους οποίους και εισάγονται, αντίστοιχα, αφηγηματικές φράσεις. Το γεγονός αυτό δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς στο δεδομένο σημείο η αξιολόγηση συμπληρώνει την πράξη επιπλοκής, όπως τονίστηκε προηγουμένως, και βασικό χαρακτηριστικό των μερών που αποτελούν την κυρίως αφήγηση (πράξη επιπλοκής, κλιμακώσεις, επίλυση) είναι ο Αόριστος χρόνος, και γενικότερα οι παρελθοντικοί χρόνοι, με τους οποίους εισάγονται οι αφηγηματικές φράσεις. Προς το τέλος του παρόντος αφηγηματικού λόγου, παρατηρούμε το περιεχόμενο της επίλυσης (*βασικά κι ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν ΔΕΧΤΗΚΕ: κάποια πράγματα αλλά: από κει και πέρα ΔΕ:Ν ΠΑΡΑ[ΔΕΧΤΗΚΕ τα λάθη της*) να επηρεάζει και το περιεχόμενο των αξιολογήσεων που ακολουθούν, δηλαδή από το εκφώνημα [*ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ- [ΣΟΒΑΡΑ:;* έως το εκφώνημα [*ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ::*, όπου

επέρχεται και το τέλος της παρούσας αφήγησης. Όλα τα παραπάνω δικαιολογούν την αρχική παρατήρηση, σύμφωνα με την οποία η αξιολόγηση είναι διάχυτη μέσα στην αφήγησή μας, συμπληρώνει και βρίσκεται σε αλληλεξάρτηση με τα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής.

Στην συνέχεια, παρατίθενται οι γλωσσικοί μηχανισμοί, οι οποίοι συμβάλλουν στην πραγμάτωση και την συνέχεια της αξιολόγησης, και κάποια ενδεικτικά παραδείγματα, ώστε να γίνει περισσότερο κατανοητή η λειτουργία τους μέσα από την πράξη. Παρατηρούμε την αξιολόγηση να εξυπηρετεί το φαινόμενο της πρόκλησης, όπως στα παραδείγματα *ντάξει μωρέ γιατί::; Ολοι έχουν εμπειρίες απ' τις γυναίκες λίγγο πολύ, [Ε:λα ΤΩ:ρα, ΝΤΑζει σιΓΑ:,* όπου οι ακροατές/συνομιλητές επιδιώκουν να πείσουν τον αφηγητή να ξεκινήσει την αφήγησή του. Η αξιολόγηση, επίσης, όπως τονίστηκε και παραπάνω, παρουσιάζει ορισμένες φορές αφηγηματικές φράσεις, δηλαδή προτάσεις των οποίων τα ρήματα βρίσκονται σε χρόνο παρελθοντικό και, κυρίως, Αόριστο. Παραδείγματα από το κείμενό μας έχουμε στα εκφωνήματα *με την οποία έπεσε:- ΝΤΑΞΕΙ ΕΚΕΙ ΛΕΩ: έχει χαλάσει σαν άνθρωπος και δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο, βασικά κι ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν ΔΕΧΤΗΚΕ: κάποια πράγματα αλλά: από κει και πέρα ΔΕ:Ν ΠΑΡΑ[ΔΕΧΤΗΚΕ τα λάθη της.* Στα παραδείγματα *βέβαια είναι καλό κορίτσι, [ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΕ:, [ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ:.,* παρατηρούμε τους δείκτες λόγου *βέβαια, ΚΑΛΑ, ΑΠΛΑ.* Το *βέβαια* χρησιμοποιείται για να δηλώσει την αντίθεση σε κάτι που ειπώθηκε προηγουμένως (*είναι [φίλοι (.) είναι φίλη του ρε*) και την εισαγωγή της αξιολόγησης *είναι καλό κορίτσι* το *ΚΑΛΑ* εισάγει την αξιολόγηση *ΚΑΙ ΤΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΕ;* και, ταυτόχρονα, ο ακροατής δηλώνει έκπληξη το *ΑΠΛΑ*, σε συνδυασμό τόσο με την αντίθεση που επιδιώκει να δηλώσει ο αφηγητής, όσο και με τον επιτονισμό και την επίσυρση της φωνής που χρησιμοποιούνται, βάζει τέλος τόσο στην αξιολόγηση του παρόντος εκφωνήματος (*έχει άδι[ΚΟ*) όσο και στην αφήγηση γενικότερα, καθώς πρόκειται για την τελευταία αξιολόγηση και το τελευταίο εκφώνημα της παρούσας αφήγησης. Στα εκφωνήματα *Ασε που (.) [ποτέ δεν- ποτέ δεν θα 'κανα βασικά κάτι, [ΚΙ ΕΧΩ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΤΗΣ ΤΟ ΠΩ ΒΑΣΙΚΑ,* παρατηρούμε τις ρηματικές φράσεις *θα 'κανα* και *ΕΧΩ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΤΗΣ ΤΟ ΠΩ*, οι οποίες αφορούν σε μελλοντικές πράξεις. Εδώ, λοιπόν, πραγματώνεται αξιολόγηση, καθώς χαρακτηριστικό της εσωτερικής αξιολόγησης είναι η χρήση του Μέλλοντα. Παράλληλα, παρατηρείται το *ποτέ*, στο *Ασε που (.) [ποτέ δεν- ποτέ δεν θα 'κανα βασικά κάτι*, το οποίο είναι αρνητικό μόριο, άρα και χαρακτηριστικό της εσωτερικής αξιολόγησης. Οι μεταγλωσσικές φράσεις *[ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ, [μην το ψάχνεις, ΑΠΛΑ ΣΟΥ ΛΕΩ, [ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟ* και *ΓΙΑΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ* συμβάλλουν στην εισαγωγή και την συμπλήρωση των αξιολογήσεων στα εκφωνήματα *[ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ τίποτα χειρότερο, ΕΧΟΥΝ ΞΕΦΥΓΕΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ [μην το ψάχνεις, ΑΠΛΑ ΣΟΥ ΛΕΩ ΞΕΧΝΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ρε συ...ΠΟΥ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ φθηνό που έκανε, [ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟ* και *σ' αυτό δεν έχεις άδικο* και *ΓΙΑΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ε: είναι ΚΟΤΑ* *ας πούμε το παραδέχεται*, αντίστοιχα. Στα εκφωνήματα *[και- και- κι έχει πολύ γέλιο έτσι:, βέβαια είναι καλό κορίτσι, [ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ τίποτα χειρότερο, ΝΑΙ ΚΟΙΤΑ* *να δεις να σου πω όμως κάτι Ε: (.) μου λες* *ας πούμε ότι: είναι ενθουσιώδης ντά[ζει:, ΚΟΤΑ:, [ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ:.,* παρατηρούμε τα *έχει πολύ γέλιο, καλό, χειρότερο, ενθουσιώδης, ΚΟΤΑ, έχει άδι[ΚΟ,* τα οποία αποτελούν χαρακτηρισμούς ή επίθετα, δηλαδή χαρακτηριστικά της εσωτερικής αξιολόγησης, στην οποία και συμβάλλουν όσον αφορά τόσο στην εισαγωγή της όσο και την συμπλήρωσή της. Τέλος, τα παραγλωσσικά στοιχεία στην αξιολόγηση της αφήγησής μας διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο. Συγκεκριμένα, στα εκφωνήματα *[Ε:λα ΤΩ:ρα, ΝΤΑζει σιΓΑ:, [ΣΟΒΑΡΑ:., [ΠΑΜΕ ΚΑΛΑ:., [ΠΙΟ:., [ΟΥΤΕ:.,* ο επιτονισμός και η επίσυρση της φωνής συμβάλλουν τόσο στην έμφαση



που θέλει να δώσει ο εκάστοτε ομιλητής (όπως για παράδειγμα για λόγους ειρωνείας, έκπληξης, αστείου), όσο και στην εισαγωγή της αξιολόγησης στο εκφώνημα για περισσότερο δεν θα 'κανα ποτέ ΤΙΠΟΤΑ πραγματικά τώρα το εννοώ αυτό ΟΣΟ ωραία κι αν είναι (.) [δεν θα 'κανα ΠΟΤΕ τίποτα, ο επιτονισμός εισάγει την αξιολόγηση και, παράλληλα, χρησιμοποιείται από τον αφηγητή για την επίτευξη της έμφασης. Η ερώτηση *ΤΙ*; περιέχει επιτονισμό, καθώς ο ομιλητής επιδιώκει να δηλώσει ειρωνεία και έκπληξη, άρα και αξιολόγηση. Ταυτόχρονα, από το εκφώνημα [*ΟΥΤΕ*::: έως το εκφώνημα [*ΠΙΟ*:::, παρατηρούμε παραγωγωσικά στοιχεία, όπως το νόημα με τα μάτια και το γέλιο, τα οποία συμβάλλουν στην επίτευξη της αξιολόγησης και, παράλληλα, στην έμφαση που επιώκουν να δώσουν οι συνομιλητές, προφανώς για λόγους αστείου. Στο εκφώνημα *ΓΙΑΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ε: είναι ΚΟΤΑ* ας πούμε το παραδέχεται, ο επιτονισμός (*ΓΙΑΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ*) εισάγει την αξιολόγηση που ακολουθεί (*είναι ΚΟΤΑ*) και βοηθάει τον ομιλητή τόσο στο να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών του, όσο και στο να δηλώσει κάποιον εκνευρισμό· παράλληλα, ο αφηγητής επιλέγει να δώσει έμφαση, μέσα από τον επιτονισμό, και στην καρδιά της αξιολόγησης (*ΚΟΤΑ*), που υπάρχει σε αυτό το εκφώνημα.

Σε μια περαιτέρω ανάλυση, παρατηρούμε ότι στην περάτωση της αφήγησης συμβάλλουν και οι τρεις συνομιλητές και όχι μόνο ο κύριος αφηγητής, ο Άγγελος. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα αισθητό και από το γεγονός ότι από την αρχή έως το τέλος της αφήγησής του ο Άγγελος δεν ενδιαφέρεται άμεσα να μονοπωλήσει την συζήτηση, καθώς είναι λίγες οι φορές που αφηγείται ακατάπαυστα και, μάλιστα, συνεχώς ρωτάται από τους άλλους δύο συνομιλητές/ακροατές του για να προχωρήσει. Με λίγα λόγια, ο αφηγητής δεν αφηγείται συνεχόμενα από την αρχή ως το τέλος της ιστορίας, αλλά ουσιαστικά απαντάει στις ερωτήσεις των ακροατών του προσθέτοντας με αυτόν τον τρόπο στοιχεία στην ιστορία του και τελικά ολοκληρώνοντάς την. Σε αυτές τις ερωταποκρίσεις (ζεύγη γειννίασης), μάλιστα, οφείλεται και η ποικιλία που υπάρχει στις θέσεις όπου εμφανίζονται τα μέρη της αφηγηματικής δομής του Labov, στη συχνότητα εμφάνισής τους και στην έκταση που παρουσιάζουν τα μέρη αυτά. Για παράδειγμα, δεν ακολουθείται πιστά η σειρά περίληψη-προσανατολισμός-πράξη επιπλοκής-κλιμάκωση-αξιολόγηση-επίλυση-επιμύθιο, δεν παρατηρούνται μόνο μια φορά και, τέλος, η έκταση τους δεν βαδίζει σύμφωνα με το σκεπτικό ότι η πράξη επιπλοκής και η κλιμάκωση, δηλαδή η κυρίως αφήγηση, θα κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας, αλλά υπάρχουν και άλλα μέρη, όπως η αξιολόγηση, η περίληψη, ο προσανατολισμός, τα οποία παρουσιάζουν εξίσου μεγάλη έκταση.

Η συγκεκριμένη συνομιλία παρουσιάζει στο σημείο της έναρξης της αφήγησης, αλλά και κατά την διάρκεια της τελευταίας και στο τέλος της, θεματικό ειρμό, καθώς η μετάβαση από το προηγούμενο θέμα στην αφήγηση, αλλά και από την αφήγηση στο επόμενο θέμα, γίνεται με τρόπο ανεπαίσθητο. Το γεγονός αυτό δίνει στην συνομιλία το χαρακτηριστικό του αυθορμητισμού, ενώ σε αντίθετη περίπτωση, όπου δηλώνονται ρητά το θέμα και η έναρξη της αφήγησης, ο αυθορμητισμός χάνεται. Συγκεκριμένα, πολύ πριν ξεκινήσει η αφήγηση του Άγγελου για τη Μαντώ, ο Παναγιώτης αναφέρεται στο πόσο πολύ του αρέσει η καφετέρια στην οποία λαμβάνει χώρα η συζήτηση. Στη συνέχεια ο Άγγελος αναφέρεται σε μια καφετέρια που αρέσει σε κείνον και ο Παντελής τον ρωτάει αν εκεί πηγαίνει με την φίλη του τη Μαντώ. Τελικά, ο Παναγιώτης ρωτάει τον Άγγελο τι τρέχει με τη Μαντώ και ο Άγγελος ξεκινάει την αφήγηση. Από την άλλη πλευρά, με το τέλος της αφήγησης του Άγγελου, ο Παναγιώτης ρωτάει τον Παντελή και ο Παντελής απαντάει ξεκινώντας και αυτός με τη σειρά του μια νέα αφήγηση, της οποίας το θέμα είναι παρόμοιο με εκείνο της αφήγησης του Άγγελου. Σε αντίθεση με την αρχή της αφήγησης, η οποία πραγματοποιείται ομαλά, καθώς ο Παναγιώτης ρωτάει ευθέως τον Άγγελο [*ΜΕ ΤΗ*

*ΜΑΝΤΩ ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ;* και ο Άγγελος απαντάει μέσω της αφήγησής του, το τέλος της αφήγησης του Άγγελου πραγματοποιείται απότομα με το εκφώνημα [*ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ::* και με τον Παναγιώτη να διακόπτει τον Άγγελο ρωτώντας τον Παντελή κάτι άλλο (θεματική σύγκρουση).

Πρέπει να τονιστεί ότι στην συγκεκριμένη αφήγηση της συνομιλίας δεν παρατηρείται η αφηγηματική προμετωπίδα, καθώς ο αφηγητής δεν παίρνει τον λόγο από μόνος του, αλλά μετά από ερωτήσεις που του απευθύνουν οι ακροατές/συνομιλητές του ξεκινάει να αφηγείται την ιστορία του. Το γεγονός ότι ο αφηγητής δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται να μονοπωλήσει την συζήτηση επιβεβαιώνεται από την κυριαρχία των ζευγών γειννίασης στο μεγαλύτερο μέρος της αφήγησής του. Τέλος, παρατηρούμε στην αφήγησή μας την παρεμβολή εκφωνημάτων (όπως για παράδειγμα από το εκφώνημα [*ΤΙ::* ως το εκφώνημα [*δεν πειράζει δεν πειράζει ( ) ε::: ΝΑΙ*), τα οποία είναι άσχετα με την ροή και την συνέχεια της ιστορίας. Το γεγονός αυτό οφείλεται στη φύση της συνομιλίας, καθώς πρόκειται για έναν αυθόρμητο και μη προσχεδιασμένο καθημερινό λόγο.

Με βάση την παραπάνω ανάλυση, λοιπόν, παρατηρούμε ότι η παρούσα αφήγηση συμφωνεί σε αρκετά σημεία με το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov, αλλά παρουσιάζει, ταυτόχρονα, και κάποιες αποκλίσεις από αυτό. Το κύριο χαρακτηριστικό αυτού του αφηγηματικού λόγου, που αποτελεί και το βασικό σημείο στο οποίο διαφωνεί με το πρότυπο του Labov, είναι ότι πραγματοποιείται συνεργατικά. Η αφήγηση αυτή αποτελεί μέρος ενός αυθόρμητου και μη προσχεδιασμένου καθημερινού λόγου. Αυτό σημαίνει ότι η περάτωση ολόκληρης της συνομιλίας, άρα και των αφηγήσεων που ενυπάρχουν μέσα σε αυτήν, εξαρτάται από όλους τους συνομιλητές και όχι μόνο από έναν. Η αφήγηση, αντίστοιχα, σε όλο το φάσμα της, αρχή, συνέχεια και τέλος, πραγματώνεται συνεργατικά και από τους τρεις συνομιλητές. Δεν είναι μόνο ο αφηγητής που αφηγείται την ιστορία του ακατάπαυστα, αλλά και οι συνομιλητές/ακροατές του συμβάλλουν στη συνέχεια του αφηγηματικού λόγου και, τελικά, την ολοκλήρωσή του. Η συμβολή, μάλιστα, των ακροατών βασίζεται στα ζεύγη γειννίασης (ερωταποκρίσεις), καθώς αυτοί απευθύνουν συνεχώς ερωτήσεις στον αφηγητή και εκείνος, με τη σειρά του, απαντάει μέσω της αφήγησής του. Από την άλλη πλευρά, το πρότυπο του Labov είναι απόλυτα δομημένο, συγκεκριμένο και ξεκάθαρο σε ό,τι αφορά στα μέρη της αφηγηματικής δομής. Συνεπώς, το πρότυπο αυτό δεν είναι δυνατόν να απευθύνεται σε όλες τις περιπτώσεις που μπορεί να υπάρξει η αφήγηση, και ιδιαίτερα αν πρόκειται για έναν λόγο αυθόρμητο και μη προσχεδιασμένο. Αυτή η συνεργατική περάτωση της αφήγησης, αλλά και της συνομιλίας γενικότερα, επηρεάζει και την πραγμάτωση των μερών της αφηγηματικής δομής. Αυτό σημαίνει ότι η αφήγηση παρουσιάζει απόκλιση από το πρότυπο του Labov και όσον αφορά στα μέρη της αφηγηματικής δομής ειδικότερα. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, για παράδειγμα, δεν ακολουθείται πιστά η σειρά περίληψη-προσανατολισμός-πράξη επιπλοκής-κλιμάκωση-αξιολόγηση-επίλυση-επιμύθιο, δεν παρατηρούνται μόνο μια φορά και, τέλος, η έκταση τους δεν βαδίζει σύμφωνα με το σκεπτικό ότι η πράξη επιπλοκής και η κλιμάκωση, δηλαδή η κυρίως αφήγηση, θα κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας, αλλά υπάρχουν και άλλα μέρη, όπως η αξιολόγηση, η περίληψη, ο προσανατολισμός, τα οποία παρουσιάζουν εξίσου μεγάλη έκταση κατά την διάρκεια, μάλιστα, της αφήγησης, παρατηρούνται και εκφωνήματα, τα οποία δεν έχουν σχέση με τη ροή της ιστορίας, όπως για παράδειγμα από το εκφώνημα [*ΤΙ::* έως το εκφώνημα [*δεν πειράζει δεν πειράζει ( ) ε::: ΝΑΙ*.

Πιο συγκεκριμένα, παρατηρούμε ότι τα μέρη της αφηγηματικής δομής ακολουθούν, στην αφήγησή μας, την σειρά που είχε εισάγει στο πρότυπό του ο

Labov. Παρατηρούμε, δηλαδή, με τη σειρά την περίληψη, τον προσανατολισμό, την πράξη επιλοκής, την κλιμάκωση, την αξιολόγηση και την επίλυση. Πριν φτάσουμε, όμως στο κύριο εκφώνημα της περίληψης, παρατηρούμε μια μεγάλη φάση προετοιμασίας, όπου οι ακροατές επιδιώκουν να πείσουν τον αφηγητή να ξεκινήσει την αφήγηση (φαινόμενο της πρόκλησης). Στο στάδιο αυτό, παρατηρούμε αρκετά εκφωνήματα που ανήκουν στο στάδιο της αξιολόγησης (εσωτερικής και εξωτερικής), του προσανατολισμού και της περίληψης. Συνεπώς, δεν είναι μόνο ένα το εκφώνημα που εισάγει την περίληψη, όπως πίστευε ο Labov, αλλά η περίληψη, εδώ, κατέχει μεγαλύτερη έκταση. Στην περίληψη, επίσης, υπονοείται η έναρξη της αφήγησης, ο σκοπός της ιστορίας και συνοψίζεται η ουσία της ιστορίας αυτής, όπως είχε εισάγει και ο Labov στο πρότυπό του. Ο προσανατολισμός παρουσιάζει μεγάλη έκταση, δηλαδή παρατηρείται σε περισσότερα από ένα σημεία, όπως είχε προβλέψει και ο Labov, και μέσα από αυτόν δηλώνονται ξεκάθαρα ο χώρος, ο χρόνος, τα πρόσωπα και οι καταστάσεις. Παρατηρούμε, μάλιστα, στο στάδιο του προσανατολισμού, τους συνομιλητές να παίζουν με τον χρόνο (χρονικές φράσεις), για λόγους κυρίως διευκρινιστικούς. Το γεγονός αυτό, φυσικά, δεν είναι παράλογο, αν γνωρίζουμε ότι πρόκειται για μία αυθόρμητη συνομιλία. Η πράξη επιλοκής εισάγει το κύριο μέρος της αφήγησης, ενώ με την κλιμάκωση συνεχίζεται η κυρίως αφήγηση. Όσον αφορά στην κλιμάκωση, αξίζει να τονίσουμε ότι παρατηρείται αρκετές φορές (σύμφωνα με τον Labov, είναι δυνατόν να υπάρχουν περισσότερες από μία κλιμακώσεις). Ταυτόχρονα, οι κορυφώσεις, που παρατηρούνται μέσα στις κλιμακώσεις, είναι περισσότερες από μία και διαχωρίζονται από σημεία με αμβλυνόμενη ένταση ή επιβραδυνόμενο ρυθμό, όπως ακριβώς υποστήριζε και ο Labov. Μετά από την κλιμάκωση και πριν από την επίλυση, παρουσιάζεται η αξιολόγηση. Η τελευταία παρουσιάζεται σε αρκετά εκφωνήματα, κατέχει, δηλαδή, μια αρκετά μεγάλη έκταση μέσα στον αφηγηματικό λόγο. Σύμφωνα με τον Labov, η αξιολόγηση διακρίνεται σε εσωτερική και εξωτερική. Ακολουθώντας την θεωρία αυτή και επιχειρώντας να την αντιστοιχίσουμε στο κείμενό μας, παρατηρούμε ότι η εσωτερική αξιολόγηση αφορά, κυρίως, στις σκέψεις και τα συναισθήματα του αφηγητή ή των ηρώων και δηλώνεται με παραγλωσσικά στοιχεία (επιτονισμό, επίσυρση της φωνής, γέλια, νόημα με τα μάτια), με αρνητικά μόρια, χρήση του Μέλλοντα, χαρακτηρισμούς και επίθετα. Από την άλλη πλευρά, η εξωτερική αξιολόγηση αναγνωρίζεται, μέσα στο κείμενό μας, καθώς αναστέλλει την ροή της ιστορίας, ώστε να παρουσιάσει ο αναγνώστης ή ο ακροατής τα συναισθήματα που του προκαλούν τα γεγονότα. Η εσωτερική και η εξωτερική, λοιπόν, αξιολόγηση ακολουθεί, μέσα στην αφήγησή μας, την θεωρία του Labov. Παρόλ' αυτά, υπάρχουν και σημεία στα οποία αποκλίνει η αφήγησή μας από το πρότυπο του Labov. Το πρώτο σημείο αφορά στην συνύπαρξη της εσωτερικής και της εξωτερικής αξιολόγησης μέσα στο ίδιο εκφώνημα (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *βέβαια είναι καλό κορίτσι*, όπου πρόκειται τόσο για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ένας από τους ακροατές παρεμβάλλεται στον λόγο του αφηγητή και διατυπώνει την άποψή του, όσο και εσωτερική αξιολόγηση, λόγω της ύπαρξης του επιθέτου *καλό* όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *TI*, όπου προκύπτει εξωτερική αξιολόγηση, αφενός, καθώς ένας ακροατής παρεμβάλλεται στον λόγο του αφηγητή, και εσωτερική αξιολόγηση, αφετέρου, εφόσον ο ακροατής χρησιμοποιεί τον επιτονισμό για να δώσει έμφαση στην έκπληξή του). Το δεύτερο σημείο, στο οποίο διαφωνεί η αφήγησή μας από το πρότυπο του Labov, αφορά στα σημεία στα οποία παρατηρείται η αξιολόγηση. Συγκεκριμένα, η τελευταία δεν παρατηρείται μόνο μετά από την κλιμάκωση και πριν από την επίλυση, αλλά αρκετές φορές είναι διάσπαρτη ανάμεσα στα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής. Η αξιολόγηση, δηλαδή, παρατηρείται πριν, μετά, αλλά και μέσα σε άλλα μέρη του αφηγηματικού

λόγου (περίληψη, προσανατολισμός, πράξη επιπλοκής, κλιμάκωση, επίλυση), πολλές φορές, μάλιστα, συμπληρώνοντάς τα (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *E TO OTI AS ΠΟΥΜΕ: να στο πω- να σου δώσω να καταλάβεις ε:: μια κίνηση που έκανε με την οποία έπεσε:- ΝΤΑΞΕΙ ΕΚΕΙ ΛΕΩ: έχει χαλάσει σαν άνθρωπος και δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο ήταν το ότι: (.) ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε, όπου η αξιολόγηση συμπληρώνει την πράξη επιπλοκής). Η απόκλιση της αφήγησής μας από το πρότυπο του Labov, όσον αφορά στα δύο αυτά σημεία, έγκειται στο ότι ο συγκεκριμένος αφηγηματικός λόγος αποτελεί μέρος μιας αυθόρμητης και μη προσχεδιασμένης συνομιλίας. Η αξιολόγηση ακολουθείται από το στάδιο της επίλυσης. Η επίλυση εκτείνεται στο εκφώνημα *βασικά κι ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν ΔΕΧΤΗΚΕ: κάποια πράγματα αλλά: από κει και πέρα ΔΕ:Ν ΠΑΡΑ[ΔΕΧΤΗΚΕ τα λάθη της και αποτελεί την τελευταία αφηγηματική φράση από την πράξη επιπλοκής της αφήγησής μας, όπως είχε υποστηρίξει και ο Labov. Τέλος, το επιμύθιο δεν παρατηρείται στην αφήγησή μας, αλλά αυτό δεν αποτελεί απόκλιση από το πρότυπο του Labov, καθώς ο τελευταίος υποστήριζε ότι δεν είναι υποχρεωτική η παρουσία τού επιμυθίου.**

Η δεύτερη αφήγηση πραγματώνεται από το εκφώνημα *ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΛΙΓΟ* έως το εκφώνημα *[ΚΙ Ο ΛΑΟΣ*, όπως φαίνεται και παρακάτω.

Παν: ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΛΙΓΟ

Παντ: έλα

Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) εχθές το: βράδυ μου είπες ότι θες να μου πεις ΚΑΤΙ

Παντ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) (.) ΝΑΙ ΒΑΣΙ[ΚΑ:::

Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) [τι έγινε χθες; (.) ξεναγέ του μουσείου; ((γέλια))

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ναι πήΓΑΜΕ: στο: βυζ- με [το:::

Παν: [ΑΚΟΥ ΑΚΟΥ να δεις τώ[ρα άκου εδώ να δεις

Αγγ: [ναι ναι

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) με την ΤΑξη στα ισπανικά (.)

(ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [και βασικά πήγαμε: στο μουσείο

Παν: [Α ΡΕ ΘΕΕ ΜΟΥ α- Α ΡΕ:: πώς έχουμε ξεφύγει τελείως

Αγγ: [για πες

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [στο μουσείο ΜΠΕΝΑκη ρε παιδί μου εκεί πέρα που ΕΙΧΕ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

Αγγ: και;

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΗΓΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΦΕ ΡΕ παιδί μου κι αυτά

Αγγ: ωραία (.) (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [πόΣΑ ΑΤΟμα ήσασταν;

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [ΚΑΙ::: ε είμαστα:ν πέ:ντ- είμαστα:ν- στον καφέ είμασταν εφτά οχτώ (.) ΑΛΛΑ ΜΕΤΑ ΦΥΓΑΝΕ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΜΕΙΝΑΜΕ ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ

Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) συμμαθητές Ολοι;

Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) ΝΑΙ

Αγγ: ωραία

Παντ: (ΠΡΑΞΗ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ) ( ) ε εντάξει: δη:::- και::: (.) μια τύπισα ρε παιδί μου- Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ- ΠΑΡΕΠΙΠΤΟΝΤΩΣ αυτή στην τηλεόραση ((κούνημα χεριών))

Παν: (.) ξέρεις ε;

Παντ: ΠΟΛΥ ΟΜΟρφη

Παν: Ω: ΜΠΑ: Ω::

Αγγ: ((γέλια ))

- Παντ: Ω:::
- Παν: @@@
- Παντ: δεν είς' αστείος ΜΑ::Ν  
(γέλια)
- Παντ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) ΛΟΙΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;
- Παν: [ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ ΧΘΕΣ ((γέλια)) ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ [ΧΘΕ::Σ ((γέλια))
- Αγγ: [ωραία η τύπισα
- Παντ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ; (.) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ
- Αγγ: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) [για τη::ν
- Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) λοιΠΟΝ (.) Ε: το όνομα αυτής **χριΣΤΙΑΝΑ**
- Παν: (ΠΕΡΙΛΗΨΗ) [Α: ναι
- Παντ: που λες ά[γγελε
- Αγγ: [ωραίο όνομα
- Παντ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) (.) το όνομα αυτής χριστιάνα ε:: ντάξει (.) ε::  
**[καλή είναι (.) (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) αλλά: ΕΙΝΑΙ: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ** λέει
- Αγγ: [καλό κι αυτό
- Παν: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) **Α- Α ΝΑΙ;** τώρα τα φτιάξανε;
- Παντ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε **ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και-  
μπορεί να μου λέει και ψέμματα**
- Αγγ: [άρα είναι ΝΩΠΟ ακόμα ( ) ωραία
- Παντ: ντάξει (.) [ΕΙΝ- ΕΙΝ
- Παν: **[ΕΙΝΑΙ: το κλασσικό ριπλέι δηλαδή κλασσική περίπτωση ΠΑΝΤΕΛΗ**  
**[ΕΤΣΙ: ΔΗΛΑΔΗ ΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΜΕΝΗ Η ΟΠΟΙΑ** δεν ξέρει αν τα 'χει ή  
δεν τα 'χει με τον άλλον
- Αγγ: **[ΝΑΙ ΟΝΤΩΣ ΝΑΙ ΑΠΟ ΤΙ::Σ ( ) ναι ναι ναι ναι**
- Παν: **Ε::: ή: ξέρεις δεν τα 'χουμε Η:: ΣΤΑ ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ**
- Παντ: **ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ; [ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ; ΕΓΩ:: ((γέλια))**
- Παν: **[και:: (.) ΟΧΙ: ΟΧΙ: ((γέλια))**  
(γέλια)
- Παντ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) (.) τελος[πάντω:ν ΝΑΙ ΚΑΙ:::
- Αγγ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) [ΝΑΙ
- Παντ: ντάξει απ' ό,[τι μου 'χει πει
- Αγγ: (ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ) [γνωριστήκατε χθες
- Παντ: απ'ό,τι μου 'χει πει είναι δεσμευμένη εδώ κι ένα μήνα με **ΚΑποιον (.)**  
**[ΑΛΛΑ:::**
- Αγγ: **[ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΞΕΝΑ ΤΩρα** σου 'ρθε απ' το μυαλό να μιλήσεις γι' αυτό το  
πράγμα; **ΚΑ[ΤΙ Εγινε παραΠΑΝΩ ΟΧΙ ΑΠΛΑ** μιλήσατε
- Παντ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) [ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ::: (.) ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ  
**ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ** κι αυτά Ε ΚΑΙ::: ( ) ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου **ΔΙΑΦΟρα**  
**πράγματα** ντάξει
- Αγγ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) ΟΠΩΣ;
- Παντ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) ΠΟΥ Ε:- ΠΟΥ:::- ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί  
ΟΤΙ:::
- Παν: **γουΣΤΑρει**
- Παντ: (ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ) ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ ας πούμε
- Αγγ: **[ΟΤΙ ΘΕλει** ναι [ναι
- Παντ: (ΕΠΙΛΥΣΗ) [ΝΑΙ Ε ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΗγησα ότι δεν ε:::- δεν μ'αρέσει να  
**μπαίνω:::- ΝΑ 'Μ' Ο ΤΡΙΤΟΣ**
- Αγγ: **σωστός σωστός**

Παντ: (ΕΠΙΜΥΘΙΟ) **γιατί στους ΔΥΟ ΤΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ**

Αγγ: ναι

Παντ: (ΕΠΙΜΥΘΙΟ) **ΟΠ- [ΟΠ**

Παν: [ΛΟΙΠΟΝ

Παντ: (ΕΠΙΜΥΘΙΟ) **ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΑΙ Ο::**

Παν: ΘΕΛΕ[ΤΕ να σας πω ΚΑΤΙ;

Παντ: (ΕΠΙΜΥΘΙΟ) **[ΚΙ Ο ΛΑΟΣ**

Σύμφωνα με την θεωρία του Labov περί αφηγηματικής δομής, η περίληψη δίνει το έναυσμα για την έναρξη της αφήγησης και δηλώνει τον σκοπό και την ουσία της ιστορίας η παρουσία της, παράλληλα, δεν είναι υποχρεωτική. Στην αφήγησή μας, η περίληψη παρατηρείται από το εκφώνημα *εχθές το: βράδυ μου είπες ότι θες να μου πεις ΚΑΤΙ* έως το εκφώνημα *[τι έγινε χθες; (. ) ξεναγέ του μουσείου; ((γέλια))*, στο εκφώνημα *ΛΟΙΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;*, από το *τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* *(. ) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ* έως το *[για τη::ν* και στο εκφώνημα *[Α: ναι*. Η ουσία της περίληψης βρίσκεται στα δύο εκφωνήματα που απευθύνει ο Παναγιώτης στον αφηγητή Παντελή (*εχθές το: βράδυ μου είπες ότι θες να μου πεις ΚΑΤΙ* και *[τι έγινε χθες; (. ) ξεναγέ του μουσείου;*). Στο συγκεκριμένο σημείο, ο ακροατής με ευθεία ερώτηση εισάγει την περίληψη, δηλώνει ξεκάθαρα το θέμα της αφήγησης και επιδιώκει την απάντηση του αφηγητή, δηλαδή τον ίδιο τον αφηγηματικό λόγο, ο οποίος ακολουθεί κατευθείαν. Το εκφώνημα *ΝΑΙ ΒΑΣΙ[ΚΑ::* είναι η απάντηση του αφηγητή στην ευθεία ερώτηση του ακροατή/συνομιλητή του, όπου ο αφηγητής δηλώνει ρητά την έναρξη της αφήγησης. Τα υπόλοιπα εκφωνήματα, που παρουσιάζουν περίληψη (*ΛΟΙΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;*, *τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* *(. ) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ*, *[για τη::ν* και *[Α: ναι*), λαμβάνουν χώρα στην αφήγησή μας, καθώς με αυτά ο αφηγητής (*ΛΟΙΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;*, *τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* *(. ) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ*) και οι ακροατές (*[για τη::ν*, *[Α: ναι*) επιδιώκουν να επιστρέψουν στον αφηγηματικό λόγο, μετά την παρεμβολή κάποιων εκφωνημάτων άσχετων με την συνέχεια και τα γεγονότα της ιστορίας (από το εκφώνημα *Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ- ΠΑΡΕΠΗΠΤΟΝΤΩΣ* αυτή στην τηλεόραση ((*κούνημα χεριών*)) έως το εκφώνημα *[ωραία η τύπισα*). Η φάση της περίληψης βασίζεται στα ζεύγη γειτνίασης (ερωταποκρίσεις), καθώς ο αφηγητής απαντάει, ουσιαστικά, με την αφήγησή του σε ερώτηση που του απηύθυνε ένας από τους ακροατές. Η συνεργατική αυτή έκβαση της αφήγησης γίνεται ιδιαίτερα έντονη στην συνέχεια, καθώς οι ακροατές είναι εκείνοι που καθοδηγούν την πορεία του αφηγηματικού λόγου, μέσα από τις ερωτήσεις που απευθύνουν συνεχώς στον αφηγητή. Στην περίληψη, εκτός από τις ερωταποκρίσεις, παρατηρούμε και παραγλωσσικά στοιχεία. Συγκεκριμένα, στα εκφωνήματα *ΛΟΙΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* (αφηγητής), *τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* *(. ) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ* (αφηγητής) και *[Α: ναι* (ακροατής), οι συνομιλητές επιδιώκουν να επιστρέψουν στην αφήγηση, καθώς είχαν παρεμβληθεί εκφωνήματα άσχετα με την ροή της ιστορίας, και χρησιμοποιούν τον επιτονισμό για να δηλώσουν με έμφαση τον σκοπό τους, δηλαδή να επιστρέψουν στην αφήγηση. Τα δύο πρώτα εκφωνήματα *ΛΟΙΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* και *τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;* *(. ) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ* αποτελούν, παράλληλα, μεταγλωσσικές φράσεις, οι οποίες εξυπηρετούν τον σκοπό του αφηγητή, δηλαδή να επιστρέψει στην αφήγησή του. Το τρίτο εκφώνημα (*Α: ναι*), εκτός από επιτονισμό και επίσυρση της φωνής, που χρησιμοποιούνται για τους λόγους που αναφέρθηκαν παραπάνω, περιέχει και το *ναι*, το οποίο λειτουργεί ως δείκτης λόγου, στο συγκεκριμένο σημείο, καθώς με αυτό ο ομιλητής επιβεβαιώνει τα λόγια των συνομιλητών του (από το εκφώνημα *[για τη::ν* έως το εκφώνημα *λοιΠΟΝ (. ) Ε: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ*) και συμβάλλει στην συνέχεια της αφήγησης. Τέλος, το εκφώνημα *ΝΑΙ ΒΑΣΙ[ΚΑ::* παρουσιάζει επιτονισμό και επίσυρση της φωνής, με τα

οποία ο αφηγητής δηλώνει την έναρξη της αφήγησής του, και περιέχει το *ΒΑΣΙ/ΚΑ*, το οποίο λειτουργεί ως δείκτης λόγου, εφόσον ο αφηγητής το χρησιμοποιεί για να δηλώσει την συμφωνία του με την προηγούμενη ερώτηση τού ακροατή του και για να επιβεβαιώσει στους ακροατές του την έναρξη της αφήγησης.

Στον προσανατολισμό παρουσιάζεται ο χώρος, ο χρόνος, τα πρόσωπα και οι καταστάσεις, σύμφωνα με τον Labov. Ταυτόχρονα, η θέση του στην αφηγηματική δομή δεν είναι απαραίτητα μετά από την περίληψη και πριν από την πράξη επιπλοκής, αλλά είναι δυνατόν να παρατηρηθεί και σε άλλα σημεία. Στην δική μας αφήγηση, ο προσανατολισμός είναι όντως διάχυτος. Ο τελευταίος, μάλιστα, μαζί με το στάδιο της αξιολόγησης, θα μπορούσαμε να πούμε ότι κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος του παρόντος αφηγηματικού λόγου. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρούμε την ύπαρξη του προσανατολισμού από το εκφώνημα *ναι πήΓΑΜΕ: στο: βυζ- με [το::: έως το εκφώνημα ΝΑΙ*, από το *λοιΠΟΝ (. ) Ε: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ έως το Α- Α ΝΑΙ; τώρα τα φτιάξανε;*, καθώς και το εκφώνημα *[γνωριστήκατε χθες*. Στα εκφωνήματα αυτά δηλώνεται ο χώρος, ο χρόνος, τα πρόσωπα και οι καταστάσεις, δηλαδή το σκηνικό στο οποίο λαμβάνουν χώρα τα γεγονότα της αφήγησης. Η εισαγωγή του προσανατολισμού πραγματοποιείται σε κάποια σημεία, όπως για παράδειγμα στο *ε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΗΓΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΦΕ ΡΕ παιδί μου κι αυτά*, από τον ίδιο τον αφηγητή, ενώ σε άλλα σημεία ο προσανατολισμός έρχεται ως απάντηση του αφηγητή (όπως για παράδειγμα στα εκφωνήματα *[ΚΑΙ::: ε είμαστα:ν πέ:ντ- είμαστα:ν- στον καφέ είμασταν εφτά οχτώ (. ) ΑΛΛΑ ΜΕΤΑ ΦΥΓΑΝΕ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΜΕΙΝΑΜΕ ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ, ΝΑΙ*) σε αντίστοιχες ερωτήσεις των ακροατών του (όπως για παράδειγμα στα *[πόΣΑ ΑΤΟμα ήσασαν;*, *συμμαθητές Ολοι;*). Ο προσανατολισμός, μάλιστα, στο εκφώνημα *ναι πήΓΑΜΕ: στο: βυζ- με [το::: , έρχεται ως απάντηση στην ερώτηση [τι έγινε χθες; (. ) ξεναγέ του μουσείου;*, η οποία ανήκει στο στάδιο της περίληψης. Αξίζει να τονίσουμε ότι, στο εκφώνημα *[γνωριστήκατε χθες*, είναι ένας ακροατής που δηλώνει προσανατολισμό, και όχι ο ίδιος ο αφηγητής. Παρατηρούμε, λοιπόν, τον αφηγητή να χτίζει την αφήγησή του, με βάση τις ερωτήσεις που του απευθύνουν οι ακροατές του. Σε αυτά τα ζεύγη γειτνίασης, λοιπόν, βασίζεται και η συνεργατική περάτωση του προσανατολισμού, ειδικότερα, και όλου του παρόντος αφηγηματικού λόγου, γενικότερα. Στην φάση αυτή, παρατηρείται ένα παιχνίδι, που πραγματοποιούν οι τρεις συνομιλητές, με τον χρόνο. Συγκεκριμένα, ο αφηγητής ακολουθεί μία πορεία που έχει συνέχεια μέσα στον χρόνο, όπως για παράδειγμα από το εκφώνημα *ναι πήΓΑΜΕ: στο: βυζ- με [το::: έως το εκφώνημα [ΚΑΙ::: ε είμαστα:ν πέ:ντ- είμαστα:ν- στον καφέ είμασταν εφτά οχτώ (. ) ΑΛΛΑ ΜΕΤΑ ΦΥΓΑΝΕ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΜΕΙΝΑΜΕ ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ*. Στη συνέχεια, όμως, οι ακροατές ζητούν διευκρινίσεις, καθώς πρόκειται για έναν αυθόρμητο και μη προσχεδιασμένο λόγο. Ο χρόνος των διευκρινίσεων αυτών, όμως, δεν βρίσκεται σε συνέχεια με τον χρόνο του σκηνικού, το οποίο παρουσιάζει ο αφηγητής (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *Α- Α ΝΑΙ; τώρα τα φτιάξανε;*). Παράλληλα, και ο ίδιος ο αφηγητής, χρησιμοποιώντας το εκφώνημα *αλλά: ΕΙΝΑΙ: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει*, συμβάλλει σε αυτό το παιχνίδι τού χρόνου. Οι τρεις συνομιλητές, μάλιστα, υποβοηθούνται από χρονικές φράσεις. Συγκεκριμένα, παρατηρούμε τον αφηγητή να περιγράφει κάτι που έχει χρονική συνέχεια (*[τι έγινε χθες;*, *ΚΑΙ ΜΕΤΑ*), να διακόπτεται από τους ακροατές για διευκρινιστικές ερωτήσεις, των οποίων ο χρόνος είναι διαφορετικός από τον χρόνο της περιγραφής του αφηγητή (αφορούν, μάλιστα, σε κάτι που έχει ξεκινήσει πριν από τα γεγονότα που περιγράφει ο αφηγητής, όπως παρατηρούμε και από την χρονική φράση *ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ*), και να επιστρέφει στον χρόνο, στον οποίον πραγματοποιούσε την αφήγησή του ο αφηγητής, μέσα από το *[γνωριστήκατε χθες* του ακροατή Άγγελου. Στον προσανατολισμό παρατηρούμε, επίσης, την μεταγλωσσική

φράση που λες άγγελε, με την οποία ο αφηγητής επιδιώκει να ελκύσει το ενδιαφέρον του ακρατή του, αποκαλώντας τον, μάλιστα, με το όνομά του. Άλλη μία μεταγλωσσική φράση παρατηρούμε στο *PE παιδί μου κι αυτά*, όπου ο αφηγητής, αφενός, συνοψίζει όσα έχει πει μέχρι εκείνη την στιγμή και, αφετέρου, δηλώνει ότι ολοκλήρωσε αυτό που ήθελε να πει. Στα εκφωνήματα *αλλά: EINAI: EΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει, λοιΠΟΝ (.) E: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ και ωραία (.) [πόσα ΑΤΟμα ήσασταν;*, απαντώνται οι δείκτες λόγου *αλλά, λοιΠΟΝ και ωραία*. Το πρώτο χρησιμοποιείται από τον αφηγητή για να δηλώσει την αντίθεση και, ίσως, την δυσαρέσκειά του (αξιολόγηση)· με το δεύτερο, ο αφηγητής βάζει τέλος σε ό,τι προηγήθηκε και υπονοεί την έναρξη κάτι καινούργιου· με το τρίτο, ο ακροατής συμφωνεί με όσα είπε ο αφηγητής και ενθαρρύνει τον τελευταίο να συνεχίσει (δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι ο ακροατής απευθύνει ερώτηση στον αφηγητή, αμέσως μετά από το *ωραία*). Τέλος, παρατηρούμε τα παραγλωσσικά στοιχεία να διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην πραγμάτωση και την συνέχεια του προσανατολισμού. Στα εκφωνήματα *λοιΠΟΝ (.) E: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ και ΑΛΛΑ ΜΕΤΑ ΦΥΓΑΝΕ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΜΕΙΝΑΜΕ ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ*, παρατηρούμε τον επιτονισμό, τον οποίον χρησιμοποιεί ο αφηγητής για να δώσει έμφαση σε κάτι, το οποίο αφηγείται στους ακροατές του και είναι σημαντικό. Στο εκφώνημα *αλλά: EINAI: EΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει*, ο αφηγητής χρησιμοποιεί τον επιτονισμό για να δηλώσει με έμφαση κάτι σημαντικό, ενώ με την επίσυρση στο *αλλά: EINAI:* και τον δείκτη λόγου *αλλά*, εισάγει τον προσανατολισμό στο δεδομένο εκφώνημα και τονίζει την αντίθεση και την πιθανή δυσαρέσκειά του. Στο *ναί πήΓΑΜΕ: στο: βυζ- με [το:::*, το οποίο αποτελεί το πρώτο εκφώνημα του αφηγητή στην παρούσα αφήγηση, παρατηρείται ο επιτονισμός, λιγότερο, και η επίσυρση της φωνής, περισσότερο. Αυτό συμβαίνει, καθώς ο αφηγητής δηλώνει ξεκάθαρα την έναρξη της αφήγησής του, με τα εργαλεία αυτά.

Στην πράξη επιπλοκής, κατά τον Labov, ξεκινάει το κύριο μέρος της αφήγησης, ενώ στις κλιμακώσεις συνεχίζεται η κυρίως αφήγηση. Κλιμακώσεις είναι δυνατόν να απαντώνται περισσότερες από μία, στην ίδια αφήγηση. Στο κείμενό μας, η πράξη επιπλοκής πραγματώνεται στο εκφώνημα (*\_*) *ε εντάξει: δη:::- και::: (.) μια τύπισα ρε παιδί μου*, ύστερα από αρκετά εκφωνήματα που παρουσιάζουν, κυρίως, προσανατολισμό. Τα *εντάξει, δη* (πιθανότατα εννοεί *δηλαδή*) και *και* λειτουργούν ως δείκτες λόγου, καθώς με αυτά ο αφηγητής δηλώνει ότι θα προσθέσει κάτι στην αφήγησή του και, στην συγκεκριμένη περίπτωση, ότι θα εισάγει την πράξη επιπλοκής. Σε αυτούς τους τρεις δείκτες λόγου, παρατηρούμε και την επίσυρση της φωνής (παραγλωσσικό στοιχείο). Και αυτό το γεγονός, με τη σειρά του, συμβάλλει στην προσπάθεια του αφηγητή να δηλώσει στους ακροατές του ότι θα προσθέσει κάτι στην αφήγηση (στην δεδομένη περίπτωση, δηλώνει την εισαγωγή της πράξεως επιπλοκής) και, παράλληλα, να δώσει έμφαση, ώστε να ελκύσει το ενδιαφέρον των συνομιλητών του. Τα μέρη της κυρίως αφήγησης (πράξη επιπλοκής, κλιμάκωση και επίλυση) χαρακτηρίζονται, σύμφωνα με τον Labov, από προτάσεις που βρίσκονται σε παρελθοντικό χρόνο, και, κυρίως, σε Αόριστο. Οι προτάσεις αυτές ονομάζονται αφηγηματικές φράσεις. Στην πράξη επιπλοκής της παρούσας αφήγησης, όμως, δεν παρατηρείται καμία αφηγηματική φράση, ούτε καν ρήμα. Αυτό συμβαίνει, καθώς ο ίδιος ο αφηγητής, πριν προλάβει να ολοκληρώσει την πράξη επιπλοκής, παρεμβάλλει στον λόγο του ένα εκφώνημα άσχετο με την συνέχεια της αφήγησής του (*Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ- ΠΑΡΕΠΙΠΤΟΝΤΩΣ αυτή στην τηλεόραση ((κούνημα χεριών))*). Τα εκφωνήματα, τα οποία δεν έχουν σχέση με τη ροή της ιστορίας, θα συνεχιστούν μέχρι και το εκφώνημα [*ωραία η τύπισα*, οπότε και ο αφηγητής θα επιστρέψει στην κυρίως αφήγηση, με τη μεταγλωσσική φράση *τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ; (.) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ*.



Οι κλιμακώσεις, από την άλλη πλευρά, παρατηρούνται στα εκφωνήματα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα,* από το (.) *τελοσ[πάντω:ν ΝΑΙ ΚΑΙ:::* έως το *[ΝΑΙ και από το [ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ:::* (.) *ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ κι αυτά Ε ΚΑΙ:::* ( ) *ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάζει* έως το *ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ ας πούμε.* Το γεγονός ότι η παρούσα συνομιλία, της οποίας μέρος είναι ο παρών αφηγηματικός λόγος, αποτελεί έναν αυθόρμητο και μη προσχεδιασμένο λόγο επιβεβαιώνεται και στο στάδιο της κλιμάκωσης, για δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος έχει να κάνει με την ύπαρξη αρκετών εκφωνημάτων, τα οποία δεν είναι κλιμακώσεις, ανάμεσα στην πρώτη (*ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα*) και την τελευταία κλιμάκωση (*ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ ας πούμε*). Πρόκειται για εκφωνήματα που παρουσιάζουν αξιολογήσεις (εσωτερικές και εξωτερικές) και προσανατολισμούς, των οποίων, μάλιστα, η έκταση ξεπερνάει εκείνη των κλιμακώσεων. Τα εκφωνήματα αυτά βρίσκονται ανάμεσα στις κλιμακώσεις και πολλές φορές, μάλιστα, τις συμπληρώνουν (όπως για παράδειγμα στα εκφωνήματα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα, [ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ:::* (.) *ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ κι αυτά Ε ΚΑΙ:::* ( ) *ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάζει, ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ ας πούμε,* στα οποία η αξιολόγηση συμπληρώνει την κλιμάκωση). Ο δεύτερος λόγος αφορά στην ύπαρξη των ζευγών γειννίασης. Αυτές οι ερωταποκρίσεις συμβάλλουν ενεργά στην περάτωση, όχι μόνο της παρούσας αφήγησης, αλλά και ολόκληρης της συνομιλίας. Οι ακροατές, μάλιστα, με τις ερωτήσεις, τις οποίες απευθύνουν στον αφηγητή, κατευθύνουν και την πορεία της αφήγησής του. Συγκεκριμένα, παρατηρούμε ότι ένα μεγάλο μέρος των αφηγήσεων εισάγεται ως απάντηση σε αντίστοιχες ερωτήσεις των ακροατών. Το εκφώνημα, για παράδειγμα, *ΠΟΥ Ε:- ΠΟΥ:::- ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί ΟΤΙ:::* αποτελεί κλιμάκωση και έρχεται ως απάντηση στην ερώτηση *ΟΠΩΣ;*, την οποία απευθύνει ένας ακροατής στον αφηγητή το εκφώνημα *[ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ:::* (.) *ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ κι αυτά Ε ΚΑΙ:::* ( ) *ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάζει* αποτελεί κλιμάκωση και έρχεται ως απάντηση στο *[ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΣΕΝΑ ΤΩρα σου 'ρθε απ' το μυαλό να μιλήσεις γι' αυτό το πράγμα; ΚΑ[ΤΙ Εγινε παραΠΑΝΩ ΟΧΙ ΑΠΛΑ μιλήσατε,* το οποίο αποτελεί αξιολόγηση ενός ακροατή το εκφώνημα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε αποτελεί και αυτό κλιμάκωση και έρχεται ως απάντηση στην ερώτηση *τόρα τα φτιάζανε;*, η οποία παρουσιάζει προσανατολισμό και απευθύνεται στον αφηγητή από έναν ακροατή. Χαρακτηριστικό, επίσης, των κλιμακώσεων είναι οι αφηγηματικές φράσεις. Για παράδειγμα, στα εκφωνήματα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε, [ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ:::* (.) *ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ κι αυτά Ε ΚΑΙ:::* ( ) *ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάζει, ΠΟΥ Ε:- ΠΟΥ:::- ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί ΟΤΙ:::*, παρατηρούμε τα ρήματα *μου 'πε* (Αόριστος), *ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ* (Παρατατικός), *ΜΟΥ 'λεγε* (Παρατατικός), *ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί* (Παρατατικός), αντίστοιχα. Τα ρήματα αυτά βρίσκονται σε παρελθοντικό χρόνο, άρα οι προτάσεις, μέσα στις οποίες βρίσκονται τα ρήματα αυτά, αποτελούν αφηγηματικές φράσεις. Οι κορυφώσεις, ταυτόχρονα, μπορούν να είναι περισσότερες από μία μέσα στην ίδια αφήγηση, σύμφωνα με τον Labov, και διαχωρίζονται μεταξύ τους από διαστήματα με επιβραδυνόμενο ρυθμό ή αμβλυνόμενη ένταση. Στην παρούσα αφήγηση, κορυφώσεις παρατηρούνται στα εκφωνήματα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα, ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ ας πούμε.* Το γεγονός ότι πρόκειται για κορυφώσεις, σε αυτά τα δύο σημεία, επιβεβαιώνεται από το ίδιο το νόημα, αφενός, και από την ύπαρξη παραγλωσσικών στοιχείων (επιτονισμός), αφετέρου. Αξίζει να σημειωθεί, επίσης, ότι στα εκφωνήματα αυτά, οι κορυφώσεις επέρχονται και μέσα*

από την αξιολόγηση (στο πρώτο εκφώνημα, η αξιολόγηση είναι το *μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα*, ενώ, στο δεύτερο εκφώνημα, η κορύφωση συμπίπτει με τη αξιολόγηση στον χαρακτηρισμό *γουΣΤΑ[ΡΕΙ]*). Στο κείμενό μας, οι κορυφώσεις διαχωρίζονται μεταξύ τους από διαστήματα με αμβλυνόμενη ένταση, αξιολογήσεις και προσανατολισμούς. Στο εκφώνημα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε*, παρατηρούμε τον αφηγητή να επιβεβαιώνει αυτά που ειπώθηκαν προηγουμένως (*αλλά: ΕΙΝΑΙ: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει*). Στην προσπάθειά του αυτήν, ο αφηγητής χρησιμοποιεί το *ναι* ως δείκτη λόγου, καθώς επιβεβαιώνει τα προηγούμενα με την χρήση τού *ναι*, και για να δώσει έμφαση χρησιμοποιεί την επανάληψη (*ναι ναι*) και τον επιτονισμό (*ΕΤΣΙ*). Στην συνέχεια, με το εκφώνημα *(.) τελος[πάντω:ν ΝΑΙ ΚΑΙ:::*, ο αφηγητής επιδιώκει να επιστρέψει στην κυρίως αφήγηση (κλιμακώσεις), καθώς είχαν παρεμβληθεί εκφωνήματα, τα οποία παρουσίαζαν εσωτερικές και εξωτερικές αξιολογήσεις (από το εκφώνημα *ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα* έως το εκφώνημα *[και::: (.) ΟΧΙ: ΟΧΙ: ((γέλια))*). Στο σημείο αυτό, ο αφηγητής χρησιμοποιεί το *τελος[πάντω:ν*, ως δείκτη λόγου, καθώς με αυτό υπονοείται η λήξη των προηγούμενων και η έναρξη κάτι καινούριου. Το *ΝΑΙ ΚΑΙ:::* λειτουργεί ως δείκτης λόγου, καθώς με το *ΝΑΙ* δηλώνεται η λήξη των προηγούμενων, ενώ με το *ΚΑΙ* η προσθήκη κάτι νέου. Παράλληλα, ο επιτονισμός και η επίσυρση της φωνής συμβάλλουν στην προσπάθεια του αφηγητή να επιστρέψει στην κυρίως αφήγηση, καθώς με αυτά ο αφηγητής επιδιώκει να δώσει έμφαση και να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών/συνομιλητών του. Η επίσυρση της φωνής, η οποία παρατηρείται στο *ΚΑΙ:::*, συμβάλλει, και αυτή με τη σειρά της, στην εισαγωγή της κλιμάκωσης, καθώς υπονοεί την προσθήκη κάτι νέου. Ο ακροατής/συνομιλητής Άγγελος, με το *[ΝΑΙ*, ενθαρρύνει τον αφηγητή να συνεχίσει την αφήγησή του. Εδώ, λοιπόν, το *ΝΑΙ* χρησιμοποιείται ως δείκτης λόγου, καθώς συμβάλλει στην συνέχεια της αφήγησης, ενώ με τον επιτονισμό δηλώνεται η έμφαση. Στο εκφώνημα *[ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ::: (.) ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ* κι αυτά *Ε ΚΑΙ::: ( ) ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάζει*, παρατηρούμε τη μεταγλωσσική φράση *κι αυτά*, με την οποία ο αφηγητής συνοψίζει τα προηγούμενα (*[ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ::: (.) ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ*). Παρατηρούμε, ταυτόχρονα, τους δείκτες λόγου *[ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ::: (.) ναι ΝΤΑΞΕΙ:* και *Ε ΚΑΙ:::*, με τους οποίους ο αφηγητής δηλώνει ότι θα προσθέσει κάτι νέο (στο συγκεκριμένο εκφώνημα, δηλώνει την εισαγωγή της κλιμάκωσης). Η επίσυρση της φωνής και ο επιτονισμός συμβάλλουν στην έμφαση, που επιδιώκει να δώσει ο αφηγητής στα λεγόμενά του, ενώ με την επίσυρση υπονοείται, ταυτόχρονα, και η προσθήκη κάτι καινούριου. Ο επιτονισμός, επίσης, που χρησιμοποιείται στα *ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ* και *ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάζει*, συμβάλλει στην έμφαση που επιδιώκει να δώσει ο αφηγητής, καθώς πρόκειται για σημαντικά γεγονότα, αφενός, και για να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών του, αφετέρου. Στο εκφώνημα *ΟΠΩΣ;*, το οποίο απευθύνει ένας ακροατής στον αφηγητή, παρατηρούμε επιτονισμό, με τον οποίον ο ομιλητής επιδιώκει να δώσει έμφαση στην απορία του και την έκπληξή του. Ο αφηγητής, αργότερα, με το εκφώνημα *ΠΟΥ Ε:::- ΠΟΥ:::- ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί ΟΤΙ:::*, απαντάει στην ερώτηση *ΟΠΩΣ;* ενός ακροατή. Εδώ, παρατηρούμε τον επιτονισμό, με τον οποίον ο αφηγητής επιδιώκει τόσο να δώσει έμφαση στα σημαντικά γεγονότα, τα οποία περιγράφει, όσο και να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών του. Παράλληλα, η επίσυρση της φωνής (*Ε:::- ΠΟΥ:::-, ε:-, ΟΤΙ:::*) συμβάλλει στην εισαγωγή της κλιμάκωσης, καθώς υπονοεί την προσθήκη κάποιου νέου γεγονότος. Τέλος, στο εκφώνημα *ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ] ας πούμε*, το οποίο αποτελεί συνέχεια του εκφωνήματος *ΠΟΥ Ε:::- ΠΟΥ:::- ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί ΟΤΙ:::*, παρατηρούμε επιτονισμό, με τον οποίον ο αφηγητής επιχειρεί, αφενός, να

δώσει έμφαση στο γεγονός και, αφετέρου, να ελκύσει το ενδιαφέρον των συνομιλητών του. Δεν είναι τυχαίο, μάλιστα, ότι η παρούσα κλιμάκωση αποτελεί μία από τις κορυφώσεις της αφήγησης, όπως έχει τονιστεί και παραπάνω.

Η επίλυση, κατά τον Labov, αποτελεί την τελευταία αφηγηματική φράση του αφηγηματικού λόγου. Στο κείμενό μας, η επίλυση εκτείνεται στο εκφώνημα *[NAI E KAI THΣ EΞHγησα ότι δεν ε:::- δεν μ'αρέσει να μπαίνω::- NA 'M' O TPITOS,* δηλαδή αμέσως μετά από την τελευταία κλιμάκωση. Το περιεχόμενο, μάλιστα, της επίλυσης καθορίζει και το περιεχόμενο του επιμυθίου, καθώς το τελευταίο αποτελεί συνέχεια του νοήματος της επίλυσης. Η τελευταία εισάγεται με τους δείκτες λόγου *NAI E KAI*, με τους οποίους συνοψίζονται τα προηγούμενα (*NAI*) και δηλώνεται η έναρξη κάτι νέου (*E KAI*). Ο αφηγητής, μάλιστα, χρησιμοποιεί τον επιτονισμό για να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών του και να δώσει έμφαση σε ό,τι πρόκειται να ακολουθήσει. Το παρόν στάδιο της αφήγησης χαρακτηρίζεται και από το ρήμα *EΞHγησα*, το οποίο βρίσκεται σε χρόνο Αόριστο, άρα και εισάγει μια αφηγηματική φράση. Στη συνέχεια, το *ε:::* λειτουργεί ως δείκτης λόγου, καθώς με αυτό ο αφηγητής δηλώνει ότι συνεχίζει τον λόγο του και ότι πρόκειται να προσθέσει κάτι. Το γεγονός ότι ο αφηγητής επιδιώκει να προσθέσει κάτι επιβεβαιώνεται και από την ύπαρξη της επίσυρσης της φωνής (*ε:::*). Αξίζει να τονίσουμε, στο σημείο αυτό, ότι η επίλυση συμπληρώνεται από την αξιολόγηση *δεν μ'αρέσει να μπαίνω::- NA 'M' O TPITOS*. Η επίσυρση της φωνής (*μπαίνω:::*) και ο επιτονισμός (*NA 'M' O TPITOS*), τα οποία παρατηρούνται εδώ, συμβάλλουν στην εισαγωγή της αξιολόγησης. Παράλληλα, τα παραγλωσσικά αυτά στοιχεία χρησιμοποιούνται από τον αφηγητή για να δώσει έμφαση, καθώς πρόκειται για ένα σημαντικό γεγονός και θέλει να ελκύσει το ενδιαφέρον των συνομιλητών/ακροατών του.

Το επιμύθιο, κατά τον Labov, έχει τη μορφή μιας γενικής παρατήρησης, που αφορά, κυρίως, στα γεγονότα της αφήγησης, και είναι δυνατόν να απουσιάζει, όπως και η περίληψη. Κατά την διάρκεια αυτού του αφηγηματικού μέρους, γίνεται προσπάθεια να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στον χρόνο της ιστορίας και τον πραγματικό χρόνο, εκείνον των ακροατών για τον λόγο αυτόν, στο επιμύθιο παρατηρούνται, συνήθως, και αρκτικοί και ιστορικοί χρόνοι. Στο κείμενό μας, το επιμύθιο πραγματώνεται στα εκφωνήματα *γιατί στους ΔΥΟ TPITOS ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ, ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΑΙ Ο::, [KI O ΛΑΟΣ,* δηλαδή έχει τη μορφή μιας γενικής παρατήρησης-συμπεράσματος, που διατυπώνει ο αφηγητής σχετικά με τα γεγονότα της ιστορίας. Πρέπει να τονίσουμε, σε αυτό το σημείο, ότι το επιμύθιο εκτείνεται σε τρία εκφωνήματα. Αυτό συμβαίνει, καθώς ο αφηγητής δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει αυτό που θέλει να πει και, συνεχώς, διακόπτεται από τους ακροατές/συνομιλητές του (όπως για παράδειγμα στα εκφωνήματα *ναι, [ΛΟΙΠΟΝ, ΘΕΛΕ[TE να σας πω ΚΑΤΙ;*). Το γεγονός αυτό δεν προκαλεί έκπληξη, αν σκεφτούμε ότι η παρούσα αφήγηση αποτελεί μέρος ενός αυθόρμητου και μη προσχεδιασμένου καθημερινού λόγου. Η εισαγωγή του επιμυθίου πραγματοποιείται με το *γιατί*, το οποίο λειτουργεί ως δείκτης λόγου, εφόσον συνδέει τα προηγούμενα (επίλυση) με τα επόμενα (επιμύθιο). Όπως τονίσαμε και προηγουμένως, το επιμύθιο έρχεται ως συνέχεια της επίλυσης, καθώς στο περιεχόμενο της τελευταίας βασίζεται και το νόημα του επιμυθίου. Ο επιτονισμός (παραγλωσσικά στοιχεία), επίσης, είναι έντονος στην φάση αυτή. Ο αφηγητής, χρησιμοποιώντας τον επιτονισμό, επιδιώκει να δώσει έμφαση στον λόγο του, καθώς το επιμύθιο αποτελεί το τελευταίο εκφώνημα τού αφηγητή στην παρούσα αφήγηση και ο τελευταίος θέλει να ελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών του, ώστε να ακούσουν προσεκτικά αυτό που θέλει να πει. Τέλος, παρατηρούμε το στάδιο του επιμυθίου να περιέχει και αξιολόγηση (εσωτερική, εφόσον πρόκειται για σκέψεις του ίδιου του αφηγητή). Στην εισαγωγή της

αξιολόγησης αυτής συμβάλλουν τόσο το γεγονός ότι πρόκειται για μία παρατήρηση-συμπέρασμα του ίδιου του αφηγητή, όσο και ο επιτονισμός, τον οποίον αναλύσαμε προηγουμένως.

Σύμφωνα με το πρότυπο του Labov, η αξιολόγηση μπορεί να εκτείνεται σε οποιοδήποτε μέρος της αφήγησης και διακρίνεται σε εσωτερική και εξωτερική. Η εσωτερική αξιολόγηση πραγματώνεται στις σκέψεις και τα συναισθήματα του αφηγητή και των ηρώων δηλώνεται με παραγλωσσικά στοιχεία (επιτονισμό, επίσυρση της φωνής, γέλια), με αρνητικά μόρια, χρήση του Μέλλοντα, ερωτήσεις, επαναλήψεις, συγκριτικά στοιχεία και επίθετα. Από την άλλη πλευρά, η εξωτερική αξιολόγηση είναι ο χώρος στον οποίον οι συνομιλητές/ακροατές παρουσιάζουν τα συναισθήματα που τους προκαλούν τα γεγονότα της ιστορίας, αναστέλλοντας την συνέχειά της. Η διάκριση της αξιολόγησης σε εσωτερική και εξωτερική, όμως, δεν εξαρτάται τόσο από τους παραπάνω μηχανισμούς, όσο από τις διαπροσωπικές σχέσεις που εκδηλώνονται στον αφηγηματικό μας λόγο (Γεωργακοπούλου και Γούτσος 1999: 107). Στην αφήγησή μας, η εσωτερική αξιολόγηση δηλώνεται με το BOLD (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα *ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα)*, ενώ η εξωτερική αξιολόγηση με την υπογράμμιση (όπως για παράδειγμα στο *[ωραίο όνομα)*. Παρόλ' αυτά, υπάρχουν και εκφωνήματα, όπως για παράδειγμα το *σωστός σωστός*, όπου παρατηρούνται και τα δύο είδη αξιολόγησης: συγκεκριμένα, πρόκειται για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ένας από τους ακροατές διατυπώνει την άποψή του, και, ταυτόχρονα, προκύπτει και η εσωτερική αξιολόγηση, εφόσον υπάρχει το επίθετο *σωστός*, και μάλιστα δύο φορές (η επανάληψη είναι μορφή εσωτερικής αξιολόγησης). Αντίστοιχα, στο εκφώνημα *[ωραίο όνομα*, πρόκειται για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ένας από τους ακροατές παρεμβάλλεται στην αφήγηση για να διατυπώσει την άποψή του, αλλά και για εσωτερική αξιολόγηση, καθώς απαντάται το επίθετο *ωραίο*. Στην αφήγησή μας, η αξιολόγηση είναι διάσπαρτη ανάμεσα (πριν, μετά, ακόμα και μέσα) στα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρούμε την αξιολόγηση κατά την διάρκεια της περίληψης και του προσανατολισμού, όπως φαίνεται και στα εκφωνήματα (.) *ξεναγέ του μουσείου;*, *[ΑΚΟΥ ΑΚΟΥ να δεις τώ[ρα άκου εδώ να δεις, [A PE ΘΕΕ ΜΟΥ α- A PE:: πώς έχουμε ξεφύγει τελείως, λοιΠΟΝ (.) E: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ, [ωραίο όνομα, A- A NAI; τώρα τα φτιάξανε;*, *[καλό κι αυτό, το όνομα αυτής χριστιάνα ε:: ντάξει (.) ε:: [καλή είναι (.) αλλά: EINAI: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει. Το σημείο, όμως, στο οποίο είναι ιδιαίτερα αισθητή η παρουσία της αξιολόγησης, είναι από το εκφώνημα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα*, το οποίο αποτελεί την πρώτη κλιμάκωση, έως το τέλος της αφήγησης, δηλαδή το εκφώνημα *[ΚΙ Ο ΛΑΟΣ*. Στο συγκεκριμένο σημείο, αξίζει να τονίσουμε ότι η αξιολόγηση αρκετές φορές συμπληρώνει, με την παρουσία της, τα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής. Για παράδειγμα, στο εκφώνημα *[τι έγινε χθες; (.) ξεναγέ του μουσείου; ((γέλια))*, η αξιολόγηση συμπληρώνει την ερώτηση που απευθύνει ένας ακροατής στον αφηγητή, ώστε ο τελευταίος να ξεκινήσει την αφήγησή του (στάδιο περίληψης) στο εκφώνημα *λοιΠΟΝ (.) E: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ*, ο αφηγητής συμπληρώνει τον προσανατολισμό με τον επιτονισμό (αξιολόγηση) σε ένα σημαντικό σημείο του παρόντος εκφωνήματος (*χρι[ΣΤΙΑΝΑ*) στο (.) *το όνομα αυτής χριστιάνα ε:: ντάξει (.) ε:: [καλή είναι (.) αλλά: EINAI: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει*, παρατηρούμε την αξιολόγηση (ε:: *ντάξει (.) ε:: [καλή είναι*) να συμπληρώνει, για άλλη μία φορά, το στάδιο του προσανατολισμού στο *A- A NAI; τώρα τα φτιάξανε;*, παρατηρούμε τον ακροατή να συμπληρώνει την ερώτηση, που απευθύνει στον αφηγητή (προσανατολισμός), με την αξιολόγηση, καθώς θέλει να δώσει έμφαση στην*

απορία και την έκπληξή του στο εκφώνημα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου* ‘πε *ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ* μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα, ο αφηγητής προσθέτει στην κλιμάκωση την αξιολόγηση (*ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ* μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα) στα εκφώνηματα *ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ::: (.)* ναι *ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ* κι αυτά *Ε ΚΑΙ::: (.)* *ΜΟΥ* ‘λεγε ρε παιδί μου *ΔΙΑΦΟΡΑ* πράγματα ντάζει και ότι *γΟΥΣΤΑ[ΡΕΙ]* ας πούμε, ο αφηγητής χρησιμοποιεί τον επιτονισμό και τους χαρακτηρισμούς *ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ*, *ΔΙΑΦΟΡΑ* και *γΟΥΣΤΑ[ΡΕΙ]*, δηλαδή την αξιολόγηση, ώστε να δώσει έμφαση στον λόγο του (στα συγκεκριμένα σημεία πρόκειται για κλιμάκωση) στο [*ΝΑΙ Ε ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΗΓΗΣΑ* ότι δεν ε:::- δεν μ’αρέσει να μπαίνω:::- *ΝΑ ‘Μ’ Ο ΤΡΙΤΟΣ*, το σημαντικό γεγονός της επίλυσης συμπίπτει με αξιολόγηση (δεν μ’αρέσει να μπαίνω:::- *ΝΑ ‘Μ’ Ο ΤΡΙΤΟΣ*) τέλος, στα εκφώνηματα *γιατί στους ΔΥΟ ΤΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ, ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΑΙ Ο:::* και [*ΚΙ Ο ΛΑΟΣ*, τα οποία αποτελούν το επιμύθιο της αφήγησης, παρατηρούμε τον αφηγητή να χρησιμοποιεί την αξιολόγηση (επιτονισμός), καθώς πρόκειται για τα τελευταία του λόγια στην παρούσα αφήγηση και θέλει να ακούσουν οι ακροατές του αυτό που θέλει να πει. Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι η αξιολόγηση είναι διάχυτη μέσα στον συγκεκριμένο αφηγηματικό λόγο, συμπληρώνει και βρίσκεται σε αλληλεξάρτηση με τα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής (περίληψη, προσανατολισμός, κλιμάκωση, επίλυση, επιμύθιο).

Παρακάτω, παρατίθενται οι γλωσσικοί μηχανισμοί, με τους οποίους πραγματώνεται και συνεχίζεται η αξιολόγηση, και κάποια ενδεικτικά παραδείγματα, ώστε να γίνει πιο κατανοητή η λειτουργία τους μέσα από την πράξη. Στο εκφώνημα [*ΑΚΟΥ ΑΚΟΥ* να δεις τώ[ρα άκου εδώ να δεις, παρατηρούμε εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ο ακροατής παρεμβάλλεται στην αφήγηση για να διατυπώσει τον εκνευρισμό του, αλλά και εσωτερική, καθώς ο ομιλητής χρησιμοποιεί τον επιτονισμό και την επανάληψη του ρήματος *ΑΚΟΥ*, ώστε να δώσει έμφαση στον λόγο του εκτός από τον επιτονισμό και την επανάληψη, η μεταγλωσσική φράση *ΑΚΟΥ* να δεις συμβάλλει στην εισαγωγή της αξιολόγησης. Στο εκφώνημα *(.)* το όνομα αυτής χριστιάνα ε::: ντάζει *(.)* ε::: [*καλή είναι (.)* αλλά: *ΕΙΝΑΙ: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ’ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ* λέει, παρατηρούμε την αξιολόγηση ε::: ντάζει *(.)* ε::: [*καλή είναι (.)* αλλά: *ΕΙΝΑΙ:* στην εισαγωγή αυτής της αξιολόγησης συμβάλλουν οι δείκτες λόγου ε::: ντάζει (με τους οποίους ο αφηγητής συνοψίζει τα προηγούμενα και δηλώνει ότι θα προσθέσει κάτι νέο) και *αλλά* (με το οποίο δηλώνει την αντίθεση και, παράλληλα, συνδέει τα προηγούμενα με τα επόμενα), το επίθετο *καλή* και τα παραγλωσσικά στοιχεία (επιτονισμός και επίσυρση της φωνής) με τον επιτονισμό δίνει έμφαση στον λόγο του, ενώ με την επίσυρση της φωνής τονίζει τα λόγια του και υπονοεί ότι θέλει να προσθέσει κάτι. Στο [*καλό κι αυτό*, παρατηρούμε την εξωτερική αξιολόγηση να εισάγεται με μία μεταγλωσσική φράση, προφανώς γιατί ο ομιλητής επιδιώκει να δηλώσει ειρωνεία. Στο εκφώνημα *A- A ΝΑΙ; τώρα τα φτιάζανε;*, παρατηρούμε την αξιολόγηση *A- A ΝΑΙ;* πρόκειται για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ο ακροατής παρεμβάλλεται στη αφήγηση, αλλά και για εσωτερική αξιολόγηση η τελευταία εισάγεται με τον επιτονισμό (ο αφηγητής επιδιώκει να δώσει έμφαση στην απορία του και την έκπληξή του) και τους δείκτες λόγου *A- A ΝΑΙ*, καθώς με αυτούς ο ομιλητής συνδέει τα επόμενα με τα προηγούμενα και, παράλληλα, υπονοεί την ύπαρξη κάποιας ερώτησης στη συνέχεια (*τώρα τα φτιάζανε;*). Στο εκφώνημα *ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ* μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα, η εσωτερική αξιολόγηση εισάγεται με τον χαρακτηρισμό *ψέμματα*, με τον επιτονισμό, καθώς ο αφηγητής επιδιώκει να δώσει έμφαση, και με τη μεταγλωσσική φράση *ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ*, με την οποία ο αφηγητής δηλώνει την αντίθεση και, ταυτόχρονα, συνδέει τα προηγούμενα με τα επόμενα το παρόν εκφώνημα, μάλιστα, συμπληρώνει την

υπάρχουσα κλιμάκωση και αποτελεί μία από τις κορυφώσεις που παρατηρούνται στην αφήγηση. Στο εκφώνημα *[άρα είναι ΝΩΠΟ ακόμα ( ) ωραία, ένας ακροατής παρεμβάλλεται στον λόγο για να διατυπώσει την άποψή του (εξωτερική αξιολόγηση) έχουμε, όμως, και εσωτερική αξιολόγηση, η οποία εισάγεται με το επίθετο ΝΩΠΟ, με τον επιτονισμό (για λόγους έμφασης, κυρίως) και με τους δείκτες λόγου άρα και ωραία* με τον πρώτο δείκτη λόγου ο ακροατής συμφωνεί με τα προηγούμενα και υπονοεί ότι θα προσθέσει κάτι, ενώ με τον δεύτερο ενθαρρύνει τον αφηγητή να συνεχίσει την αφήγησή του. Στο *[ΝΑΙ ΟΝΤΩΣ ΝΑΙ ΑΠΟ ΤΙ::Σ ( ) ναι ναι ναι ναι,* παρατηρούμε εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ο ακροατής παρεμβάλλεται στον λόγο για να πει την άποψή του, και, παράλληλα, εσωτερική αξιολόγηση η τελευταία εισάγεται με τον επιτονισμό, τον οποίον χρησιμοποιεί ο ομιλητής για να δώσει έμφαση στο γεγονός ότι συμφωνεί με τα προηγούμενα, με τους δείκτες λόγου *ΝΑΙ ΟΝΤΩΣ,* με τους οποίους συνδέονται τα προηγούμενα με τα επόμενα, και με τις επαναλήψεις τού *ΝΑΙ* και τού *ναι,* με τα οποία ο ομιλητής επιδιώκει, για άλλη μία φορά, να δηλώσει έντονα ότι συμφωνεί με τα προηγούμενα. Στο εκφώνημα *E::: ή: ξέρεις δεν τα χουμε H:: ΣΤΑ ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ,* παρατηρούμε και πάλι την συνύπαρξη της εσωτερικής και της εξωτερικής αξιολόγησης η πρώτη πραγματοποιείται, καθώς ο ομιλητής έχει διακόψει τον αφηγητή για να διατυπώσει την άποψή του η δεύτερη εισάγεται με τον χαρακτηρισμό *ΣΤΑ ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ,* στον οποίον εκφέρεται μία υποκειμενική άποψη, με τον δείκτη λόγου *E,* με τον οποίον ο ομιλητής δηλώνει ότι θέλει να προσθέσει κάτι, και με παραγλωσσικά στοιχεία (επιτονισμός και επίσυρση της φωνής) με τον επιτονισμό ο ακροατής επιδιώκει να δώσει έμφαση στα λόγια του, ώστε να ακούσουν οι δύο συνομιλητές του αυτά που λέει, ενώ με την επίσυρση της φωνής, όχι μόνο επιτυγχάνει την έμφαση, αλλά δηλώνει, ταυτόχρονα, και ότι θέλει να προσθέσει κάτι. Στα εκφωνήματα *ντάξει απ' ό,τι μου 'χει πει και απ' ό,τι μου 'χει πει είναι δεσμευμένη εδώ κι ένα μήνα με ΚΑποιον (.) [ΑΛΛΑ:::,* παρατηρούμε τους δείκτες λόγου *ντάξει* και *ΑΛΛΑ* με τον πρώτο ο αφηγητής δηλώνει ότι θέλει να προσθέσει κάτι νέο, ενώ με τον δεύτερο δηλώνει την αντίθεση και, παράλληλα, την δυσαρέσκεια του. Η αξιολόγηση, στο σημείο αυτό, εισάγεται και με παραγλωσσικά στοιχεία συγκεκριμένα, ο επιτονισμός δίνει έμφαση σε αυτά που λέει ο ομιλητής, ενώ με την επίσυρση της φωνής στο *ΑΛΛΑ:::* δηλώνεται και η λήξη της αφήγησης του αφηγητή στο παρόν εκφώνημα. Ταυτόχρονα, με την επίσυρση της φωνής στο *ΑΛΛΑ:::* γίνεται ακόμα πιο έντονη η δυσαρέσκεια του ομιλητή. Στο εκφώνημα *[ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΣΣΕΝΑ Τώρα σου 'ρθε απ' το μυαλό να μιλήσεις γι' αυτό το πράγμα; ΚΑΙΤΙ Εγινε παραΠΑΝΩ ΟΧΙ ΑΠΑΑ μιλήσατε,* παρατηρούμε, για άλλη μια φορά, τόσο την εξωτερική αξιολόγηση (παρεμβολή ενός ακροατή στην αφήγηση, με σκοπό την διατύπωση μιας άποψης), όσο και την εσωτερική αξιολόγηση. Στο δεδομένο σημείο, η εσωτερική αξιολόγηση εισάγεται με τους χαρακτηρισμούς *ΚΑΙΤΙ παραΠΑΝΩ* και *ΟΧΙ ΑΠΑΑ,* με τους οποίους ο ομιλητής παρουσιάζει μια υποκειμενική άποψη, με τη μεταγλωσσική φράση *[ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΣΣΕΝΑ Τώρα σου 'ρθε απ' το μυαλό να μιλήσεις γι' αυτό το πράγμα;* και με τον επιτονισμό, με τον οποίον ο ακροατής δίνει έμφαση στα λόγια του και, πιο συγκεκριμένα, στην ερώτηση που απευθύνει στον αφηγητή. Αξίζει να τονίσουμε, επίσης, ότι στην παρούσα αξιολόγηση παρατηρείται η αφηγηματική φράση *ΚΑΙΤΙ Εγινε παραΠΑΝΩ ΟΧΙ ΑΠΑΑ μιλήσατε,* καθώς τα ρήματα *Εγινε* και *μιλήσατε* βρίσκονται σε χρόνο Αόριστο, δηλαδή στον χρόνο που χαρακτηρίζει τις αφηγηματικές φράσεις. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί έκπληξη, αν σκεφτούμε ότι αυτή η αφηγηματική φράση παρουσιάζεται με τη μορφή ερώτησης και η απάντηση, που έρχεται στο αμέσως επόμενο εκφώνημα, αποτελεί κλιμάκωση (βασικό χαρακτηριστικό των μερών που αποτελούν την κυρίως αφήγηση -πράξη επιλοκής, κλιμάκωση, επίλυση- είναι οι αφηγηματικές φράσεις). Τέλος, στο εκφώνημα *[ΝΑΙ Ε*

*ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΗΓΗΣΑ* ότι δεν ε:::- δεν μ'αρέσει να μπαίνω:::- *ΝΑ 'Μ' Ο ΤΡΙΤΟΣ*, η αξιολόγηση εισάγεται με τον χαρακτηρισμό *δεν μ'αρέσει να μπαίνω:::- ΝΑ 'Μ' Ο ΤΡΙΤΟΣ*, το οποίο αποτελεί μία υποκειμενική άποψη, με του δείκτες λόγου *ΝΑΙ Ε ΚΑΙ* (ο αφηγητής συνδέει τα προηγούμενα με τα επόμενα και δηλώνει ότι θα προσθέσει κάτι νέο) και *ε:::* (ο αφηγητής δηλώνει ότι θα συνεχίσει τον λόγο του), καθώς και με παραγωγιστικά στοιχεία με τον επιτονισμό ο αφηγητής επιχειρεί να δώσει έμφαση στα λόγια του, καθώς θεωρεί ότι αυτά που λέει είναι σημαντικά με την επίσυρση της φωνής ο αφηγητής δίνει έμφαση σε αυτά που λέει (*μπαίνω:::*) και, παράλληλα, δηλώνει ότι θέλει να συνεχίσει τον λόγο του (*ε:::*).

Η ολοκλήρωση της αφήγησης επέρχεται με τη συμβολή και των τριών συνομιλητών. Συγκεκριμένα, ο κύριος αφηγητής, ο Παντελής, δε μοιάζει να ενδιαφέρεται να μονοπωλήσει την συζήτηση και δεν παρατηρείται σε κάποιο σημείο της ιστορίας του, από την αρχή έως το τέλος της, να αφηγείται συνεχόμενα και ακατάπαυστα. Αντίθετα, οι συνομιλητές/ακροατές είναι εκείνοι που, κατά βάση, ωθούν, με τις μεταγωγιστικές τους φράσεις, τον αφηγητή να ξεκινήσει και να συνεχίσει την ιστορία του, ενώ, ταυτόχρονα, καθοδηγούν την πορεία της αφήγησης, με τις ερωτήσεις που υποβάλλουν στον αφηγητή. Με τον τρόπο αυτόν, συμβάλλουν στην ροή της αφήγησης. Αυτά τα ζεύγη γειτνίασης (ερωταποκρίσεις) έχουν ως αποτέλεσμα να παρατηρείται ποικιλία τόσο στις θέσεις όπου εμφανίζονται τα μέρη της αφηγηματικής δομής του Labov, όσο και στην συχνότητα εμφάνισής τους και στην έκταση που παρουσιάζουν τα μέρη αυτά: δεν ακολουθείται, δηλαδή, πιστά η σειρά περίληψη-προσανατολισμός-πράξη επιπλοκής-κλιμάκωση-αξιολόγηση-επίλυση-επιμύθιο, παρατηρούνται περισσότερες από μία φορές κάποια από αυτά τα μέρη και η έκτασή τους ποικίλει ανάλογα με τις ανάγκες της συνομιλίας: δεν είναι μόνο η κυρίως αφήγηση (πράξη επιπλοκής και κλιμακώσεις) που κατέχει μεγάλη έκταση μέσα στον αφηγηματικό λόγο, αλλά είναι και ο προσανατολισμός και η αξιολόγηση. Η ποικιλία αυτή δικαιολογείται και από το γεγονός ότι η παρούσα αφήγηση αποτελεί μέρος μιας καθημερινής συνομιλίας, η οποία χαρακτηρίζεται από αυθορμητισμό και διάλογο.

Η παρούσα αφήγηση χαρακτηρίζεται από θεματικό ειρμό σε όλο το φάσμα της (αρχή, διάρκεια και τέλος). Συγκεκριμένα, η μετάβαση από το προηγούμενο θέμα στην αφήγηση, αλλά και από την αφήγηση στο επόμενο θέμα, γίνεται αυθόρμητα, μη προσχεδιασμένα και δεν δηλώνεται ρητά. Πριν ξεκινήσει την αφήγησή του ο Παντελής, ο Άγγελος αφηγείται μια ιστορία που αφορά σε μία φίλη του, τη Μαντώ. Ο Παναγιώτης, αφού ο Άγγελος έχει σχεδόν ολοκληρώσει, παρεμβάλλεται στην αφήγηση (θεματική σύγκρουση) και ρωτάει τον τρίτο συνομιλητή, τον Παντελή, κάτι. Ο τελευταίος ξεκινάει μία νέα αφήγηση με παρόμοιο με το προηγούμενο θέμα, απαντώντας ουσιαστικά στην ερώτηση που του απηύθυνε ο Παναγιώτης. Από την άλλη πλευρά, με το τέλος της αφήγησής του, ο Παντελής προβαίνει σε ένα συμπέρασμα σχετικά με τα γεγονότα της αφήγησης και παρουσιάζει τα συναισθήματά του. Στη συνέχεια, ο Άγγελος, χρησιμοποιώντας μία αφηγηματική προμετωπίδα (*[ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟ ΕΓΙΝΕ-* σας το είπα 'γω:;), εισάγει μία νέα θεματική ενότητα, η οποία είναι παρόμοια με τις δύο προηγούμενες. Η αρχή της αφήγησης πραγματοποιείται απότομα, καθώς ο Παναγιώτης ωθεί τον Παντελή να ξεκινήσει μια νέα αφήγηση, αφού, όμως, πρώτα ο Παναγιώτης έχει παρεμβληθεί στον λόγο του Άγγελου (θεματική σύγκρουση). Αντίθετα, το τέλος της αφήγησης του Παντελή πραγματοποιείται ομαλά, καθώς ο τελευταίος ολοκληρώνει τον λόγο του, και, μάλιστα, παρουσιάζει τα συναισθήματά του και ένα γενικότερο συμπέρασμα που αφορούν στα γεγονότα της ιστορίας του. Στη συνέχεια, ο Άγγελος αναλαμβάνει να αφηγηθεί μία ακόμα ιστορία, της οποίας το θέμα είναι παρόμοιο με το προηγούμενο,

όπως δηλώνει και ο ίδιος στην αφηγηματική προμετωπίδα του (*IKAI KATI ANTISTOIXO EGINE- σας το είπα 'γω.;*).

Σε αυτόν τον αφηγηματικό λόγο, δεν παρατηρείται η αφηγηματική προμετωπίδα, με την οποία ο εκάστοτε αφηγητής επιδιώκει να μονοπωλήσει την συζήτηση. Το γεγονός, όμως, ότι ο αφηγητής δεν ενδιαφέρεται να μονοπωλήσει την συζήτηση φαίνεται και από τις συνεχείς ερωτήσεις (ερωταποκρίσεις, ζεύγη γειννίασης) που απευθύνουν οι ακροατές σε αυτόν, ώστε ο τελευταίος να ξεκινήσει να αφηγείται απαντώντας, ουσιαστικά, στις ερωτήσεις αυτές. Τέλος, παρατηρούμε στην αφήγησή μας την παρεμβολή εκφωνημάτων (από το εκφώνημα *A KALA PΑΡ- ΠΑΡΕΠΠΤΟΝΤΩΣ* αυτή στην τηλεόραση ((*κούνημα χεριών*))) έως το εκφώνημα [*ωραία η τύπισα*), τα οποία είναι άσχετα με την ροή και την συνέχεια της αφήγησης. Το γεγονός αυτό οφείλεται στη φύση του λόγου μας, καθώς πρόκειται για μία αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη καθημερινή συνομιλία.

Στον παρόντα αφηγηματικό λόγο, με βάση την παραπάνω ανάλυση, αρκετά είναι τα σημεία που βρίσκονται σε αντιστοιχία με το πρότυπο του Labov. Παράλληλα, όμως, παρατηρούνται και κάποιες αποκλίσεις. Όπως και στην πρώτη αφήγηση, έτσι και σε αυτόν τον αφηγηματικό λόγο, το κύριο σημείο απόκλισης του από την θεωρία του Labov είναι η συνεργατική περάτωση των μερών της αφηγηματικής δομής, συνεπώς και ολόκληρης της αφήγησης. Ο αφηγητής, δηλαδή, δεν ενδιαφέρεται να μονοπωλήσει τον λόγο και δεν αφηγείται ακατάπαυστα από την αρχή έως το τέλος της αφήγησής του. Η ολοκλήρωση της αφήγησης δεν εξαρτάται μόνο από έναν ομιλητή (τον αφηγητή), αλλά και από τους άλλους δύο συνομιλητές (τους ακροατές), οι οποίοι με τις ερωτήσεις τους, όχι απλά συμβάλλουν στο πέρας της αφήγησης, αλλά κατευθύνουν πολλές φορές και την πορεία της (κυρίως, όταν επιζητούν κάποιες διευκρινίσεις, εφόσον πρόκειται για μία συνομιλία αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη). Πραγματικά, αυτά τα ζεύγη γειννίασης (ερωταποκρίσεις) απαντώνται έντονα στην δεδομένη αφήγηση, καθώς οι ακροατές/συνομιλητές απευθύνουν συνεχώς ερωτήσεις στον αφηγητή, ώστε ο τελευταίος να απαντήσει μέσω της αφήγησής του. Τα ζεύγη γειννίασης και η συνεργατική έκβαση της αφήγησης αποτελούν βασικά χαρακτηριστικά μίας αυθόρμητης και μη προσχεδιασμένης συνομιλίας και, ταυτόχρονα, την ειδοποιό διαφορά της τελευταίας από το πρότυπο του Labov. Συγκεκριμένα, η θεωρία του Labov, ούσα ακριβής, ξεκάθαρη και δομημένη, όσον αφορά στα μέρη της αφηγηματικής δομής, δεν μπορεί να ανταποκρίνεται σε όλες τις περιστάσεις, όπου εμφανίζεται αφήγηση, ειδικότερα όταν αυτή αποτελεί κομμάτι ενός λόγου, ο οποίος έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό του τον αυθορμητισμό. Για παράδειγμα, λόγω της φύσης της παρούσας συνομιλίας (αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη), παρατηρείται απόκλιση των μερών της αφηγηματικής δομής από το πρότυπο του Labov: δεν ακολουθείται πιστά η σειρά περίληψη-προσανατολισμός-πράξη επιπλοκής-κλιμάκωση-αξιολόγηση-επίλυση-επιμύθιο, παρατηρούνται περισσότερες από μία φορές κάποια από αυτά τα μέρη και η έκτασή τους ποικίλει ανάλογα με τις ανάγκες της συνομιλίας: δεν είναι μόνο η κυρίως αφήγηση (πράξη επιπλοκής και κλιμακώσεις) που κατέχει μεγάλη έκταση μέσα στον αφηγηματικό λόγο, αλλά είναι και ο προσανατολισμός και η αξιολόγηση. Ταυτόχρονα, κατά την διάρκεια της αφήγησης, παρατηρούνται και εκφωνήματα άσχετα με την συνέχεια του αφηγηματικού λόγου, όπως για παράδειγμα από το εκφώνημα *A KALA PΑΡ- ΠΑΡΕΠΠΤΟΝΤΩΣ* αυτή στην τηλεόραση ((*κούνημα χεριών*))) έως το [*ωραία η τύπισα*).

Στην αφήγησή μας, παρατηρούμε ότι τα μέρη της αφηγηματικής δομής απαντώνται με την σειρά που είχε εισάγει ο Labov, δηλαδή η αφήγηση ξεκινάει με την περίληψη και τον προσανατολισμό, συνεχίζει με την πράξη επιπλοκής, την



κλιμάκωση και την αξιολόγηση και καταλήγει στην επίλυση και το επιμύθιο. Η σειρά, που μόλις παραθέσαμε, όμως, αποτελεί μια γενικότερη εικόνα τού τι συμβαίνει στην αφήγησή μας. Ειδικότερα, παρατηρούμε ότι η αρχή της αφήγησης πραγματοποιείται με μία ευθεία ερώτηση, την οποία απευθύνει ένας ακροατής στον αφηγητή, ώστε ο τελευταίος να ξεκινήσει να αφηγείται. Στο στάδιο αυτό, το οποίο αποτελεί την περίληψη, δίνεται το έναυσμα για την έναρξη της αφήγησης και δηλώνεται ο σκοπός και η ουσία της ιστορίας. Πρέπει να τονίσουμε, στο σημείο αυτό, ότι η περίληψη δεν εκτείνεται μόνο σε ένα εκφώνημα, αλλά σε περισσότερα. Αυτό συμβαίνει, καθώς η περίληψη βασίζεται στα ζεύγη γειτνίασης (ερωταποκρίσεις) και, παράλληλα, παρατηρούμε κάποια εκφωνήματα (από το εκφώνημα *Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ-ΠΑΡΕΠΙΠΤΟΝΤΩΣ αυτή στην τηλεόραση ((κούνημα χεριών))*) έως το [*ωραία η τύπισα*]), τα οποία δεν έχουν σχέση με τη ροή της ιστορίας και παρεμβάλλονται στην αφήγηση μετά την πράξη επιπλοκής (την οποία και διακόπτουν, μάλιστα), και οι συνομιλητές χρησιμοποιούν την περίληψη, με σκοπό να επιστρέψουν στην αφήγηση. Το γεγονός αυτό οφείλεται στην ίδια την φύση της συνομιλίας (αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη), της οποίας μέρος αποτελεί ο παρών αφηγηματικός λόγος. Στη συνέχεια, παρατηρούνται αρκετά εκφωνήματα, τα οποία αφορούν στο στάδιο του προσανατολισμού και στα οποία δηλώνονται ο χώρος, ο χρόνος, οι καταστάσεις και τα πρόσωπα, που πρωταγωνιστούν στην αφήγηση. Ο προσανατολισμός βρίσκεται σε αρκετά σημεία της αφήγησης (μετά την περίληψη, πριν από την πράξη επιπλοκής, πριν και κατά την διάρκεια των κλιμακώσεων), γεγονός που δεν απέκλειε ο Labov, και βασίζεται στα ζεύγη γειτνίασης, καθώς οι ακροατές επιζητούν συνεχώς διευκρινίσεις και, παράλληλα, κατευθύνουν και την πορεία της αφήγησης. Αυτό δεν αποτελεί έκπληξη, αν σκεφτούμε ότι πρόκειται για μία καθημερινή συνομιλία που χαρακτηρίζεται από αυθορμητισμό και διάλογο. Ταυτόχρονα, πρέπει να τονίσουμε ότι ο προσανατολισμός στο εκφώνημα [*γνωριστήκατε χθες*] δίνεται από έναν ακροατή, και όχι από τον αφηγητή. Η πράξη επιπλοκής έρχεται μετά από αρκετά εκφωνήματα, τα οποία παρουσίαζαν προσανατολισμό, και αποτελεί την πρώτη αφηγηματική φράση της αφήγησης. Πρέπει να τονίσουμε, όμως, ότι στο παρόν εκφώνημα δεν παρατηρείται κάποιο ρήμα, το οποίο να εισάγει αφηγηματική φράση. Αυτό συμβαίνει, καθώς ο αφηγητής παρεμβάλλει στην αφήγησή του κάποια εκφωνήματα (από το εκφώνημα *Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ-ΠΑΡΕΠΙΠΤΟΝΤΩΣ αυτή στην τηλεόραση ((κούνημα χεριών))*) έως το [*ωραία η τύπισα*]), τα οποία δεν έχουν σχέση με τη συνέχεια της ιστορίας του και διακόπτουν την πράξη επιπλοκής. Ο αυθορμητισμός της παρούσας συνομιλίας είναι, για ακόμα μια φορά, η αιτία που αποκλίνει η αφήγησή μας από το πρότυπο του Labov. Μετά από την πράξη επιπλοκής και πριν από την κλιμάκωση, παρουσιάζονται εκφωνήματα που αφορούν στην περίληψη, λόγω της ύπαρξης εκφωνημάτων άσχετων με τη συνέχεια της αφήγησης (από το εκφώνημα *Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ-ΠΑΡΕΠΙΠΤΟΝΤΩΣ αυτή στην τηλεόραση ((κούνημα χεριών))*) έως το [*ωραία η τύπισα*]). Αργότερα, παρατηρούμε την κλιμάκωση, η οποία αποτελεί συνέχεια της πράξεως επιπλοκής και βασικό μέρος της κυρίως αφήγησης. Η κλιμάκωση απαντάται σε αρκετά εκφωνήματα, γεγονός που δεν αποκλίνει από το πρότυπο του Labov, καθώς ο τελευταίος δεν απέκλειε κάτι τέτοιο. Παρατηρούμε, επίσης, αφηγηματικές φράσεις, οι οποίες χαρακτηρίζουν τα μέρη της κυρίως αφήγησης (πράξη επιπλοκής, κλιμάκωση, επίλυση). Οι φράσεις αυτές εισάγονται με ρήματα, τα οποία βρίσκονται σε χρόνο παρελθοντικό, και κυρίως Αόριστο. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα ρήματα *μου 'πε* (Αόριστος), *ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ* (Παρατατικός), *ΜΟΥ 'λεγε* (Παρατατικός), *ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί* (Παρατατικός). Απαντώνται, επίσης, δύο κορυφώσεις στο στάδιο της κλιμάκωσης, στα εκφωνήματα *ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να*

μου λέει και ψέμματα και ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ]ας πούμε. Στις δύο αυτές κορυφώσεις, μάλιστα, συμβάλλει και η αξιολόγηση, όπως έχει παρατηρηθεί και παραπάνω. Ανάμεσα στην πρώτη (ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε) και την τελευταία κλιμάκωση (ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ]ας πούμε), παρατηρούμε αρκετά εκφωνήματα τα οποία παρουσιάζουν αξιολόγηση (τόσο εσωτερική αξιολόγηση, η οποία αφορά στις σκέψεις και τα συναισθήματα του αφηγητή ή των ηρώων και δηλώνεται με παραγλωσσικά στοιχεία -επιτονισμό, επίσυρση της φωνής, γέλια- με αρνητικά μόρια, χρήση του Μέλλοντα, ερωτήσεις, επαναλήψεις, χαρακτηρισμούς και επίθετα, όσο και εξωτερική αξιολόγηση, η οποία αποτελεί τον χώρο στον οποίον οι συνομιλητές/ακροατές παρουσιάζουν τα συναισθήματα που τους προκαλούν τα γεγονότα της ιστορίας, αναστέλλοντας την συνέχειά της) και βρίσκονται είτε σε ανεξάρτητα εκφωνήματα, είτε μέσα στις κλιμακώσεις, τις οποίες και συμπληρώνουν. Η αξιολόγηση, όμως, δεν βρίσκεται μόνο σε αυτό το σημείο, αλλά είναι διάχυτη σε όλη την αφήγηση, γεγονός που δεν αποκλίνει από την θεωρία του Labov, και αρκετές φορές συμπληρώνει τα υπόλοιπα μέρη της αφηγηματικής δομής. Το γεγονός αυτό οφείλεται, για άλλη μία φορά, στην αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη φύση της συνομιλίας, της οποίας κομμάτι αποτελεί η παρούσα αφήγηση. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρούμε την αξιολόγηση να συμπληρώνει την περίληψη (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα [τι έγινε χθες; (.) ξεναγέ του μουσείου; ((γέλια))], τον προσανατολισμό (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα (.) το όνομα αυτής χριστιάνα ε:: ντάξει (.) ε:: [καλή είναι (.) αλλά: ΕΙΝΑΙ: ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει), την κλιμάκωση (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει και ψέμματα), την επίλυση (όπως για παράδειγμα στο εκφώνημα [ΝΑΙ Ε ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΗγησα ότι δεν ε:::- δεν μ'αρέσει να μπαίνω:::- ΝΑ 'Μ' Ο ΤΡΙΤΟΣ) και το επιμύθιο (όπως για παράδειγμα στα εκφωνήματα γιατί στους ΔΥΟ ΤΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ, ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΑΙ Ο::, [ΚΙ Ο ΛΑΟΣ). Στην αξιολόγηση παρατηρούμε, παράλληλα, το εκφώνημα [ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΣΕΝΑ ΤΩρα σου 'ρθε απ' το μυαλό να μιλήσεις γι' αυτό το πράγμα; ΚΑΙΤΙ Εγινε παραΠΑΝΩ ΟΧΙ ΑΠΛΑ μιλήσατε, στο οποίο απαντώνται τα ρήματα Εγινε και μιλήσατε. Τα ρήματα αυτά βρίσκονται σε χρόνο Αόριστο και εισάγουν ισάριθμες αφηγηματικές φράσεις. Η ύπαρξη αυτών των αφηγηματικών φράσεων στην αξιολόγηση δεν αποτελεί έκπληξη, εφόσον η αξιολόγηση χρησιμοποιείται σε αυτό το σημείο ως έναυσμα για να συνεχίσει ο αφηγητής την αφήγησή του. Ο αφηγητής, λοιπόν, βρίσκεται στο στάδιο της κλιμάκωσης και βασικό χαρακτηριστικό της τελευταίας (όπως και της πράξεως επιλοκής και της επίλυσης, δηλαδή των μερών που συνιστούν την κυρίως αφήγηση) είναι οι αφηγηματικές φράσεις. Απαντάται, ταυτόχρονα, η συνύπαρξη της εσωτερικής και της εξωτερικής αξιολόγησης, όπως στο παράδειγμα ωραίο όνομα, όπου πρόκειται τόσο για εξωτερική αξιολόγηση, καθώς ένας από τους ακροατές παρεμβάλλεται στην αφήγηση για να διατυπώσει την άποψή του, όσο και για εσωτερική αξιολόγηση, καθώς παρατηρείται το επίθετο ωραίο. Περισσότερα παραδείγματα, που αφορούν στην συνύπαρξη των δύο αξιολογήσεων, δίδονται στην ανάλυση της αξιολόγησης, η οποία προηγήθηκε παραπάνω. Μετά από τις κλιμακώσεις και την αξιολόγηση, λαμβάνει χώρα η επίλυση, η οποία αποτελεί την τελευταία αφηγηματική φράση της κυρίως αφήγησης. Το εκφώνημα, στο οποίο πραγματώνεται η επίλυση, είναι το [ΝΑΙ Ε ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΗγησα ότι δεν ε:::- δεν μ'αρέσει να μπαίνω:::- ΝΑ 'Μ' Ο ΤΡΙΤΟΣ. Στην επίλυση, παρατηρούμε το ρήμα ΕΞΗγησα, το οποίο βρίσκεται σε χρόνο Αόριστο και εισάγει την αφηγηματική φράση. Η επίλυση, ταυτόχρονα, συμπληρώνεται από την αξιολόγηση, όπως τονίσαμε νωρίτερα. Μετά από την επίλυση, παρατηρείται το επιμύθιο. Το τελευταίο εκτείνεται στα εκφωνήματα γιατί στους ΔΥΟ ΤΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ, ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΑΙ Ο:: και

[*ΚΙ Ο ΛΑΟΣ*, αποτελεί μία γενική παρατήρηση, την οποία διατυπώνει ο αφηγητής σχετικά με τα γεγονότα της ιστορίας, και συμπληρώνεται από την αξιολόγηση, όπως τονίστηκε και προηγουμένως. Το επιμύθιο εκτείνεται σε τρία εκφωνήματα, καθώς οι δύο ακροατές/συνομιλητές τού αφηγητή διακόπτουν συνεχώς τον τελευταίο, με αποτέλεσμα ο αφηγητής να μη μπορεί να ολοκληρώσει το επιμύθιο σε ένα μόνο εκφώνημα. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί έκπληξη, εφόσον η αφήγηση, συνεπώς και το επιμύθιο, αποτελεί μέρος μιας αυθόρμητης και μη προσχεδιασμένης καθημερινής συνομιλίας.

Η αφήγησή μας, λοιπόν, συμφωνεί σε αρκετά σημεία με το πρότυπο του Labov, αλλά διαφωνεί με αυτό σε κάποια άλλα. Η βασική απόκλιση του παρόντος αφηγηματικού λόγου από την θεωρία του Labov βρίσκεται στο σημείο εκείνο, όπου η ποικιλία της θέσης, της συχνότητας/έκτασης και της λειτουργίας των μερών της αφηγηματικής δομής οφείλεται, κατά ένα μεγάλο μέρος της, στον αυθορμητισμό και την συνεργατικότητα, που διέπουν τόσο την αφήγηση, όσο και ολόκληρη την παρούσα συνομιλία.

## 4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το ερευνητικό μας ερώτημα, δηλαδή το θέμα που πραγματεύτηκε η παρούσα εργασία, αφορούσε στο αν και γιατί οι αφηγήσεις ομιλητών, οι οποίες ενυπάρχουν μέσα σε έναν αυθόρμητο και μη προσχεδιασμένο καθημερινό λόγο, συμφωνούν ή αποκλίνουν από τη θεωρία του Labov. Το πρωτογενές υλικό, δηλαδή τα δεδομένα πάνω στα οποία βασίστηκε και η συγκεκριμένη έρευνα, αποτέλεσε μία αυθόρμητη και μη προσχεδιασμένη καθημερινή συνομιλία μεταξύ τριών φίλων, η οποία ηχογραφήθηκε και, στη συνέχεια, απομαγνητοφωνήθηκε. Η εργασία μας, λοιπόν, βασίστηκε σε αποσπάσματα αυτού του απομαγνητοφωνηθέντος κειμένου και, πιο συγκεκριμένα, σε δύο αφηγήσεις, οι οποίες παρατηρούνται μέσα στην συνομιλία. Οι αφηγήσεις αυτές επιλέχθηκαν, με βάση την έκτασή τους και το κατά πόσο τα στοιχεία, τα οποία απαντώνται μέσα σ' αυτές, ήταν χρήσιμα για την ανάλυσή μας. Στη συνέχεια, επιχειρήθηκε η αντιστοίχιση των αφηγηματικών λόγων με το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov, καθώς και μια περαιτέρω ανάλυσή τους. Συγκεκριμένα, εξετάσαμε αν τα μέρη της αφηγηματικής δομής, τα οποία είχε εισάγει ο Labov στο πρότυπό του, απαντώνται σε εκφωνήματα των δικών μας αφηγήσεων. Αργότερα, αναλύσαμε εκτενώς κάθε αφηγηματικό μέρος ξεχωριστά, δίνοντας παραδείγματα, ώστε η λειτουργία κάθε μέρους να έγινε πιο κατονοητή μέσα από την πράξη. Στο σημείο αυτό, εξετάσαμε τον τρόπο ή τους τρόπους, με τους οποίους εισάγεται κάθε φορά το εκάστοτε αφηγηματικό μέρος, τα κύρια χαρακτηριστικά και τις βασικές λειτουργίες του, τα φαινόμενα, που ίσως παρατηρούνται σε κάποιο αφηγηματικό μέρος και συμβάλλουν στην εισαγωγή και την συνέχειά του, και το κατά πόσο συμφωνεί ή αποκλίνει από την θεωρία του Labov.

Με βάση την ανάλυση, λοιπόν, η οποία πραγματοποιήθηκε στην ενότητα 3 (ΑΝΑΛΥΣΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ), παρατηρήσαμε ότι οι δύο αφηγήσεις, οι οποίες επιλέχθηκαν για την έρευνά μας, συμφωνούν σε αρκετά σημεία με το πρότυπο της αφηγηματικής δομής του Labov, αλλά παρουσιάζουν, ταυτόχρονα, και κάποιες αποκλίσεις από αυτό. Το κύριο σημείο, στο οποίο αποκλίνουν οι αφηγήσεις της παρούσας συνομιλίας από την θεωρία του Labov και το οποίο αποτελεί την ειδοποιό διαφορά των αφηγήσεων αυτών από το πρότυπο του Labov, είναι η συνεργατική περάτωσή τους. Οι παρόντες αφηγηματικοί λόγοι αποτελούν μέρος μιας αυθόρμητης και μη προσχεδιασμένης καθημερινής συνομιλίας. Αυτό σημαίνει ότι ολόκληρη η περάτωση της τελευταίας, άρα και των αφηγήσεων που ενυπάρχουν μέσα σε αυτήν, εξαρτάται από όλους τους συνομιλητές και όχι μόνο από τους αφηγητές. Δεν είναι μόνο ο εκάστοτε αφηγητής που αφηγείται την ιστορία του ακατάπαυστα και συνεχόμενα, αλλά και οι συνομιλητές/ακροατές του συμβάλλουν στη συνέχεια του αφηγηματικού λόγου και, τελικά, την ολοκλήρωσή του. Η συμβολή αυτή, μάλιστα, πραγματοποιείται, κυρίως, μέσα από τα ζεύγη γειτνίασης (ερωταποκρίσεις), καθώς οι ακροατές απευθύνουν συνεχώς ερωτήσεις στους αφηγητές και οι τελευταίοι απαντούν μέσα από τις αφηγήσεις τους. Οι αφηγητές δεν ενδιαφέρονται να μονοπωλήσουν τον λόγο, ενώ οι ακροατές καθοδηγούν, πολλές φορές, την πορεία των αφηγήσεων. Αντίθετα, το πρότυπο του Labov είναι απόλυτα δομημένο, συγκεκριμένο και ξεκάθαρο σε ό,τι αφορά στα μέρη της αφηγηματικής δομής και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να απευθύνεται σε όλες τις περιστάσεις που μπορεί να υπάρξει αφήγηση, και ιδιαίτερα αν αυτή αποτελεί κομμάτι ενός λόγου αυθόρμητου και μη προσχεδιασμένου. Αυτή η συνεργατική ολοκλήρωση των αφηγήσεων, αλλά και της συνομιλίας γενικότερα, έχει αντίκτυπο και στην πραγμάτωση των μερών της αφηγηματικής δομής. Οι αφηγήσεις, δηλαδή, διαφωνούν με το πρότυπο του Labov και όσον αφορά στα μέρη της αφηγηματικής δομής ειδικότερα. Για παράδειγμα, στις

δύο αφηγήσεις μας, δεν ακολουθείται πιστά η σειρά περίληψη-προσανατολισμός-πράξη επιπλοκής-κλιμάκωση-αξιολόγηση-επίλυση-επιμύθιο, τα μέρη αυτά δεν παρατηρούνται μόνο μια φορά και, τέλος, η έκταση τους δεν βαδίζει σύμφωνα με το σκεπτικό ότι η πράξη επιπλοκής και η κλιμάκωση, δηλαδή η κυρίως αφήγηση, θα κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος των ιστοριών, αλλά υπάρχουν και άλλα μέρη, όπως η αξιολόγηση και ο προσανατολισμός, τα οποία παρουσιάζουν εξίσου μεγάλη έκταση κατά την διάρκεια, μάλιστα, των αφηγήσεων, παρατηρούνται και εκφωνήματα, τα οποία δεν έχουν σχέση με τη ροή των ιστοριών.

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γεωργακοπούλου, Α. και Γούτσος, Δ. (1999). *Κείμενο και επικοινωνία*, Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα. 100-107

Labov, W. (1972). The transformation of reality in narrative syntax. Στο *Language in the Inner City*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press. 362-370

Mandler, J. M., Scribner, S., Cole, M. και De Forest, M. (1980). *Cross-cultural invariance in story recall*. Child Development 51, 20

## ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Στο Παράρτημα, παρατίθεται η απομαγνητοφώνηση του πρωτογενούς υλικού, δηλαδή της αυθόρμητης και μη προσχεδιασμένης καθημερινής συνομιλίας. Πρέπει να τονίσουμε, στο σημείο αυτό, ότι η μικρή παύση δηλώνεται με (.), η μεγάλη παύση δηλώνεται με ( \_ ), η ταυτόχρονη ομιλία με /, η διακοπή από τον ίδιο ομιλητή με -, τα σχόλια του αναλυτή για τις περιστάσεις της επικοινωνίας (όπως για παράδειγμα γέλια, χειρονομίες, χειροκρότημα κ.λ.π.) με (( )), η επίσυρση της φωνής με :::, οι φθόγγοι ακαθόριστης αξίας με @ @ @, ο ερωτηματικός επιτονισμός με ; και, τέλος, ο επιτονισμός με *κεφαλαία γράμματα*. Το απομαγνητοφωνηθέν κείμενο ακολουθεί παρακάτω.

Παντ: ε πώς την είδες την κλήρωση;

Παν: (.) ΔΥσκολη ΑΛΛΑ:: εδώ που ΜΠΗκες θα χορέψεις τι θα κάνεις; (.) δύσκολα πιστεύω

Αγγ: δεν γίνεται δουλειά διαφορετικά: δύσκολα είν' τα πράγματα από δω- ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ

Παν: Ακου να δεις κάτι εφόσον παίζεις σ' αυτό το επίπεδο

Παντ: (.) εΝΤΑξει έχουμε καλή ομάδα πάντως δηλαδή:: δεν θα::- δεν θα πουλήσουμε ακριβά το τομάρι μας- θα πουλήσουμε ακριΒΑ το τομάρι μας

Αγγ: όντως έχεις δίκιο (.) αλλά:: ντάξει τώρα ΠΙΣΤΕΥΩ ΘΑ ΒΑΛΛΕΙ μια τεσσάρα χαλαρά σε μας είναι πολύ δύσκολο

Παντ: έχουμε και πρώτο παιχνίδι στο καραϊσκάκη έτσι;

Αγγ: ε αυτό 'ναι θετικό όντως

Παν: ναι στα νοκΑουτ παιχνίδια όμως (.) μετράνε τα γκολ [εκτός έδρας

Παντ: [εντάξει:: (.) θα φανεί εάν ε:: εάν αντέξουμε και δεν φάμε γκολ έτσι; (.) στο πρώτο παιχνίδι

Αγγ: όντως

Παν: (.) τι Αλλα; για πες κανά νέο;

Αγγ: τι άλλα; λοιπό:ν οχτώμιση ώρα το πρωί σήμερα ξύπνησα

Παντ: τι έκανες;

Αγγ: ε: απ' τους γονείς μου: φωνάζαν εκεί πέρα και κάνανε παράπονα πάλι το πρωί κλασσικά

Παντ: μά[λιστα

Αγγ: [και χαζομάρες (.) και με ξύπνησαν (.) αυτά εσείς από τι ώρα έχετε ξυ[πνήσει;

Παν: [λοιΠΟΝ ΑΚΟΥ ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΙ ΕΚΑνα χθες το βράδυ μπήκα στο ΠΗΤΕΡΑΝΣΕΡΣ

Αγγ: Α:: στο πητεράνσερς [ναι

Παν: [που σου 'λεγα το [σάιτ

Παντ: [ρε έχω ακούσει είναι πολύ μούφα αυτό έτσι;

Παν: (.) δεν ξέρω ρε φίλε πάντως εγώ φρίκαρα

Αγγ: γιατί τι έγινε;

Παντ: ΓΙΑ ΠΕΣ [ΓΙΑ ΠΕΣ

Παν: [φρίκαρα φρίκαρα φρίκαρα

Αγγ: γιατί τι έγινε;

Παν: καταρΧΗΝ πριν το::- πριν μπω στο επίσημο σάιτ του μπήκα στο γιουτιούμπ και:: είδα ένα::- ένα βιντεάκι ΚΑΙ ((γέλια)) ΚΑΙ ΠΑΤούσε εξίτ εξίτ εξίτ εξίτ και δεν ε::- πατούσες ρε παιδί αυτό: στο: (.) γιουτιούμπ ε:: εξίτ εξίτ εξίτ και δεν το:ν πέταγ' έξω και μετά από πέντ' έξι εξίτ

Αγγ: και [καλά στοιχειωμένο κι έτσι;

- Παν: [ΤΙ Επαθες; ΤΙ Επαθες; (.) τι; (.) ΤΙ Επαθες;  
 Αγγ: ΤΙ να πάθω;  
 Παν: κοΝΤΑ:: είναι::;  
 Αγγ: Οχι καλό καλό καλό  
 Παν: παντεΛΗ ((γέλια))  
 Παντ: ε: ΕΛΑ ΠΕΣ ΠΕΣ ΠΕΣ  
 Παν: έλα ρε μωΡΑκι ((γέλια))  
 Παντ: ε ρε: το μουρλό  
 Παν: ΝΑΙ ΚΑΙ:: (.) δεν ΞΕρω ε:μ έχω φρικάρει λίγο ε:μ δεν ξέρω  
 Παντ: ΓΙΑ πες τι έγινε;  
 Παν: ΡΕ ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ::- και καλά ένα πνεύμα λέει που 'χει:::-  
 που' χει:::- πώς το λένε::: (.) πεΘΑνει (.) έχει- βασικά έχει δολοφονηθεί-  
 ΜΕΡΝΤΕΡΝΤ έγραφε (.) και:: ΠΩΣ ΤΟ ΛΕΝΕ; ε::: ΕΛΑ έχω φάει κόλλημα  
 ΤΩΡΑ  
 Παντ: (.) ΤΕΛΕΙΩΣΕ ((χαριτολογώντας))  
 Παν: λοιπό::ν ε::: πώς το λένε εδώ πέρα έχω κολλήσει- έχει και καλά δολοφονηθεί  
 ρε παιδί μου και:- μπορεί και:: μαΝΤΕΥΕΙ::  
 Αγγ: μάντης;  
 Παν: ΜΑΝΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΝΤΗΣ απλά του γράφεις μια ερώτηση ε::: και από  
 κάτω σου απαντάει τώρα::  
 Αγγ: είναι τραβηγμένο  
 Παντ: ψήνεστε να μπορούμε; (.) ψήνεστε να μπορούμε; να- να δούμε τι παίζει;  
 Παν: δεν ξέρω (.) ΕΓΩ ΜΠΗΚΑ ΧΘΕΣ με το:ν- με τον αποστόλη την κατερίνα τον  
 μανώλη τον γιάννη  
 Αγγ: και;  
 Παν: (.) ΚΟΙΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΜΟΥ 'ΛΕΓΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΟΥ  
 ΑΠΑΝΤΑΩ  
 Αγγ: ναι  
 Παν: αυτό  
 Αγγ: σε είπε δύσπιστο;  
 Παν: ΕΛΑ ΓΙΑ ΠΕΣ ΓΙΑ ΠΕΣ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ άντε τώρα αυτό άσ' το γιατί::  
 [ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠ' ΤΟ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΩ  
 Αγγ: [ΚΟΙτα::: πεινάω τώρα βασικά αυτή τη στιγμή (.) η ώρα έχει πάει:- τι ώρα έχει  
 [πάει;  
 Παντ: [ΘΑ ΠΑΜΕ ΠΡΩΤΑ::;- [ΘΑ ΠΑΜΕ::;  
 Αγγ: [δύο έχει πάει ( ) έχετε φάει τίποτα;  
 Παν: ΚΑΤΑΡΧΗΝ ΘΑ- θα δούμε την ΚΛΗΡΩΣΗ  
 Παντ: ας δούμε την κλήρωση και πριν πάμε στο φάκτορ να: πάρουμε να φάμε  
 Παν: θα πάμε τελικά στο φάκτορ σήμερα;  
 Παντ: πά[με  
 Παν: [εγώ έχω μαζί μου:: πενήντα ευρώ απ' το: λεξικό: που: ντάξει ευτυχώς δεν το  
 πήρα άμα είναι να πάρουμε κανά τζινάκι  
 Αγγ: πενήντα ευρώ ΛΕΞΙΚΟ;  
 Παν: και άκου να δεις πήρα τηλέφωνο στην πολ- στην πολιτεία [που::  
 Αγγ: [έχω πάρει βιβλίο απ' [την πολιτεία  
 Παν: [που έχει δέκα πέντε τις εκατό- ποια πολιτεία;  
 Αγγ: την πολιτεία του πλάτωνα  
 Παν: για- για να διαβάσεις [ή;  
 Παντ: [ΑΠΟ ΠΟΥ [ΚΙ ΩΣ ΠΟΥ;  
 Παν: [Α::: τον μαλά[κα



- Παντ: [A::χ  
Παν: τι κείμενο; αρχαίο::;  
Αγγ: μεταφρασμένο όλο εξολοκλήρου  
Παν: Α μεταφρασμένο  
Αγγ: όλο [όλο  
Παντ: [ΛΟ[γιε  
Παν: [σ' αρέσει; [σ' αρέσει η πολιτεία;  
Αγγ: [ε το 'χω διαβάσει μέχρι τη μέση περίπου αλλά το 'χω παρατήσει [μετά γιατί::  
Παν: [ΩΡΑΙΟ όμως έτσι;  
Αγγ: εί[ναι πολύ:::  
Παν: [ΙΔΕΑΤΗ πολιτεία του πλάτωνα  
Αγγ: είναι πολύπλοκο με την έννοια ότι (.) δεν- δεν- δεν είναι μυθιστόρημα δεν τα περνάς έτσι αυτά πρέπει να ΣΚΕφτεσαι κάτι που σου λέει (.) είναι κουραστικό  
ΑΛΛΑ:: ΝΤΑΞΕΙ (.) κερδίζεις πολλά απ' αυτό (.) αυτό είναι το μόνο σίγουρο  
ότι κερδίζεις (.) μιλάει για πολλά πράγματα ντάξει δεν ξέρω αν το 'χετε διαβάσει;  
Παντ: ε: δεν το 'χω διαβάσει [αλλά:  
Παν: [Ε: ΝΤΑΞΕΙ το 'χουμε ΔΙΔΑΧΤΕΙ όμως  
Παντ: στο λύκειο το 'χαμε κάνει [στη:ν  
Αγγ: [ναι: το 'χω ακούσει  
Παντ: στις πανελλήνιες  
Αγγ: η θεωρητική κάνει:  
Παν: (.) ΛΟΠΟ:Ν ΚΑΙ:: ΝΑΙ ΠΟΥ ΛΕΣ η:- στην πολιτεία έχει: δέκα πέντε τις εκατό: έκπτωση στα βιβλία (.) και: μου είπαν ότι το λεξικό έχει τριάντα ευρώ περίπου οπότε: άμα βάλλεις δέκα πέντε τις εκατό βγαίνει περίπου σαράντα πέντε ευρώ άμα το λεξικό δεν το πάρω από δω ας πούμε και το πάρω από κάπου αλλού κατάλαβες;  
Αγγ: ναι ναι  
Παν: οπότε άμα μου μείνουν τα λεφτά πάμε στο φάκτορ  
Αγγ: μια χαρά  
Παν: τι:;- τι σκέφτεστε να πάρετε;  
Παντ: ε: εγώ θα πάρω κανά πουλοβεράκι κανά κασκόλ βασικά (.) και: ντάξει  
Αγγ: ρε ξέρετε τι; αφού πάτε αύριο δεν μπορούμε να πάμε;  
Παντ: ε πού- ε πού είναι ακριβώς- πού είναι ακριβώς αυτό;  
Αγγ: στην πειραιώς πάνω  
Παν: πώς θα πάμε;  
Αγγ: να ρωτήσω κάτι; πρέπει να πάμε σήμερα;  
Παντ: ναι  
Αγγ: ναι ε::;  
Παντ: έκλεισε  
Αγγ: αύριο φεύγεις;  
Παντ: συγνώμη που θα στο πω αλλά έκλεισε  
Αγγ: ΑΥΡΙΟ φεύγεις;  
((γέλια))  
((χειροκρότημα))  
Αγγ: ε:: (.) όχι: ΑΝ ΠΕΤΑΓΟΜΟΥΝΑ:: τίποτα για λεφτά [κι απ' το σπίτι μου  
Παν: [μ:::  
Παντ: μ:::  
Παν: μ::: (.) ΜΩΡΑΚΙ  
((γέλια))

- Παντ: ( ) εσύ; δεν έχεις λεφτά να πάμε σήμερα;  
 Αγγ: ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΩ ΝΑ ΠΑΡΩ απ' το σπίτι  
 Παντ: ΘΑ:- θα περάσουμε απ' το σπίτι  
 Αγγ: εάν είναι έτσι ναι: [καλώ:ς  
 Παντ: [θα:- θα πάμε εκεί πέρα και μετά άμα είναι πάμε στο καπάκι (.) πώς θα πάμε  
 βασικά εκεί πέρα;  
 Αγγ: με λεωφορείο άμα είναι  
 Παν: από δω είναι κοντά η ομόνοια;  
 Αγγ: ΘΑ ΒΓΩ (.) απ' την ομόνοια  
 Παντ: ΠΟΙΟ: [παίρνουμε;  
 Αγγ: [ΠΑίρνουμε το: μηδέν πενήντα τέσσερα στο 'χα πει και: προχθές  
 Παντ: Α ΝΑΙ ΟΝΤΩΣ (.) μου το 'χεις πει  
 Αγγ: στα έβερεστ δίπλα  
 Θαμ: Ο ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΚΛΗΡΩΘΗΚΕ;  
 Παντ: ε:: τώρα σε λίγο  
 Παν: ΣΕ ΛΙΓΟ  
 Παντ: σε λίγο σε λίγο ( ) για- για ΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΗ τι λέτε;  
 Παν: [στο ουέφα;  
 Αγγ: [δεν ξέρω  
 Παν: ΕΧΟΥΜΕ ΔΩ ΠΕΡΑ και του:ς γύρω γύρω να: [ρωτάνε::- ΝΑ ΜΑΣ  
 ΡΩΤΑΝΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΚΡΙΣΗ  
 Αγγ: [οι άλλοι τι λέτε;  
 Παντ: ναι ναι οι πεΡΙεργοι εδώ πέρα  
 Παν: ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ- ΕΓΩ εύχομαι μέσα απ' την καρδιά να πέσει μπάγερν-  
 ΜΠΑΓΕΡΝ ΑΕΚ  
 Παντ: ΚΑΛΑ όποιος με πάρει τηλέφωνο τώρα και μου πει για το: ολυμπιακός  
 τσέλσι θα- θα φάει μεγάλο βρίσιμο πάντως  
 Παν: (.) ντάξει σε ΠΗΡΕ ΚΑΠΟΙΟΣ ποιός λες να σε πάρει; (.) σε ΠΗΡΕ Η  
 ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ( ) λοιπόν ΑΚΟΥ να δεις αυτήν εδώ πέρα [τη:ν- ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ  
 ε: αυτή:ν τη:ν καφετέρια την είχα: ψιλιαστεί: με την κατερίνα την είχα: βρει  
 με την κατερίνα (.) είναι πολύ ωραία και το βράδυ ειδικά είναι πολύ ωραία  
 Θαμ: [Ο ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΚΛΗΡΩΘΗΚΕ;  
 Αγγ: πολύ ΣΟβαρή μου φαίνεται έτσι πολύ μεγάλο κόσμος μαζεύει  
 Παν: Ω ΝΤΑξει  
 Παντ: ΝΑΙ αλλά 'ναι ΚΕντρο και βολεύει πολύ να έρχεσαι  
 Αγγ: [ΚΑΛΑ::  
 Παν: [ναι ναι  
 Παντ: είναι: [δηλαδή::  
 Παν: [βασικά βάζει και πολύ ωραία μουσική εδώ πέρα  
 Αγγ: ναι συμπαθητική ΚΑΛΑ ωραίο μαγαζί που δεν έχουμε πάει στην πειραϊκή το:  
 (.) το Εντεχνο το έχετε ακουστά; [ΠΡΕΠΕΙ να σας το 'χω ξαναπεί  
 Παντ: [ναι το έντεχνο ναι  
 Αγγ: παντελή πρέπει να στο 'χω ξαναπεί είναι: απ' τα πιο ωραία μαγαζιά που έχω  
 πάει [(.) βασικά είναι το αγαπημένο μου: στην πειραϊκή  
 ((βήχας))  
 Παν: ΤΙ Ω:ΡΑ;  
 Παντ: τι με τη μαντώ πηγαίνετε εκεί πέρα;  
 Αγγ: ε:: σπά[νια βασικά  
 Παν: [ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΤΩ ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ;  
 Αγγ: Τίποτα δεν παίζει

- Παντ: είναι [φίλοι (.) είναι φίλη του ρε  
Παν: [Ε:λα ΤΩ:ρα  
Παντ: βέβαια είναι καλό κορίτσι  
Αγγ: Ασε που (.) [ποτέ δεν- ποτέ δεν θα 'κανα βασικά κάτι  
Παντ: [και- και- κι έχει πολύ γέλιο έτσι; (.) [ΤΙ:;  
Σερβ: [με ζητήσατε;  
Παν: ΟΧΙ  
Σερβ: Α (.) συγγνώμη [λάθος  
Παν: [όχι δε- [δε  
Αγγ: [δεν πειράζει δεν πειράζει (.) ε::: ΝΑΙ  
Παν: ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΤΙ; ΠΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΝΤΩ [ΤΗΝ ΞΕΧΑΣΑμε  
((γέλιο))  
Αγγ: [ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΕΛΕΥΘΕΡΑ;  
Παντ: μίλα ελεύθερα (.) έτσι όπως είμαστε τώρα- ΝΤΑΞΕΙ παρΟΛΟ ΠΟΥ ΕΙΜΑΣΤΕ  
ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΚΟΣΜΟ τώρα ντάξει  
Αγγ: ωραία με τη μαντώ:- καλά τη μαντώ την ξέρω από: πρώτο έτος  
Παντ: μ:::  
Αγγ: είχαμε συστηθεί υποτίθεται απ' την πρώτη πρώτη μέρα αλλά δεν είχαμε  
μιλήσει τότε απλά είχαμε πει ένα γεια σου ξέρω γω (.) Ε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ  
ΚΑΝΑ: ΜΗνα ξέρω γω κάπου εκεί αρχίσαμε να κάνουμε παρέα ΤΗΝ ΞΕΡΩ  
ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΑΥΤΟ ΝΤΑΞΕΙ την είχα για: καλό κορίτσι κι ακόμα την έχω  
απλά τώρα τελευταία έχει πέσει λίγο στα μάτια μου: με τις επιλογές που κάνει  
στους γκόμενους και: με το πώς συμπεριφέρεται σ' αυτούς (.) για να μην πω  
Παν: δηλαδή τι [κάνει;:  
Αγγ: [ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ τίποτα χειρότερο (.) ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ  
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΡΑ; πειράζει;  
Παν: για ΠΕΣ  
Αγγ: ωραία να σας πω λοιπόν θα πάρει αρκετή ώρα πιστεύω  
((γέλια))  
((χειροκρότημα))  
Αγγ: λοιπό:ν (.) ε::: ΝΑΙ κάτσε να θυμηθώ  
((γέλια))  
Παντ: ΑΧ ΡΕ ΝΤΡΟΠΑΛΕ Ελα Αντε Αντε  
Αγγ: αυτό το ΠΡΑγμα (.) θα καταγραφεί μετά και θα το δώσετε στους άλλους;  
Παντ: Οχι  
Παν: Οχι  
Παντ: ντάξει μωρέ γιατί::; Ολοι έχουν εμπειρίες απ' τις γυναίκες λί[γο πολύ  
Αγγ: [όχι τη διΚΙΑ ΜΟΥ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ((γέλια))  
Παντ: ΝΤΑΞΕΙ σιΓΑ:  
Παν: ΠΕΣ ΡΕ ΠΑΙ[ΔΙ ΜΟΥ  
Παντ: [ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ είναι ρε παιδί μου [ντάξει  
Παν: [ΩΡΑΙΑ ΝΤΑΞΕΙ ΠΕΣ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΓΕΝΙΚΟ  
Αγγ: Ε ΤΟ ΟΤΙ ΑΣ ΠΟΥΜΕ: να στο πω- να σου δώσω να καταλάβεις ε::: μια  
κίνηση που έκανε με την οποία έπεσε:- ΝΤΑΞΕΙ ΕΚΕΙ ΛΕΩ: έχει χαλάσει  
σαν άνθρωπος και δεν περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο ήταν το ότι: (.)  
ΗΤΑΝ Μ'ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ το οποίο δεν το πολυγούσταρε  
Παν: ε ΑΥΤΟ το παιδί εσύ το 'χεις γνωρίσει ρε παιδί μου [δηλαδή;  
Αγγ: [ΔΕΝ ΤΟ 'ΧΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ από κοντά αλλά το παιδί αυτό την είχε ερωτευΤΕΙ  
αυΤΗ: Ο:χι (.) και της πήρε ΔΩΡΟ: ΚΙ ΑΥΤΗ [ΟΛΟ  
Παντ: [ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ αυτό;

- Αγγ: ναι κι αυτή όλο ξέρω γω τον Α και το:ν Αχρηστο ξέρω γω και ΔΕΝ Μ' ΑΡΕσει και το 'να και τ' άλλο κι όλο τον Ε[κραζε
- Παν: [ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΕ;  
(βήχας)
- Αγγ: αυτό ΑΚΡΙβώς να μου πεις
- Παν: καλά [μαλάκα δεν πάμε καθόλου καλά
- Αγγ: [Ε ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ (.) της πήρε: ένα δώρο: πανάκριβο
- Παν: ΟΠΩΣ;
- Αγγ: όπως ΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΥΡΩ ΠΑΠΟΥτσια
- Παν: ΤΙ;
- Αγγ: και::
- Παν: [Α δεν ΠΑμε καλά
- Αγγ: [ΑΥΤΗ ΤΟ ΔΕΧΤΗΚΕ
- Παν: ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ ΜΙΣΟ λεπτό πόσο καιρό τα 'χουνε;
- Αγγ: ΤΙΠΟτα είναι: πολύ περιεργη φάση
- Παντ: Α ΔΗΛΑΔΗ (.) Ε:ΤΣΙ:: ελεύθερη σχέση έχουνε
- Αγγ: Ε:: ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ ότι απλά πήρε ας το πούμε τα παπούτσια ντάξει ΚΑΛΑ ΕΚΑΝΕ και τα πήρε ΔΕΝ ΕΙΠΑ αλλά απ' τη στιγμή που δεν- δεν ΣΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ένας άλλος άνθρωπος και δεν ΤΟΝ ΠΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΣΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ
- Παν: [ντάξει
- Παντ: [ΣΙΓΟΥΡΑ [ΝΑΙ
- Αγγ: [κατάλαβε:ς; επομένως ΑΝ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΗΘΕΛΕ για τα δικά του μάτια να τα δεχτεί μετά ας τα πέταγε σπίτι της να πήγαινε στον κάδο και να 'βάζε τα: σκουπίδια και να τα πέταγε ΑΝ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΤΟΝ ΣΤΕΝΑΧΩΡΗΣΕΙ (.) αλλά όχι να τα κρατήσει κιόλας και από πίσω του να το:ν κράζει (.) ΑΥΤΟ ΘΕΩΡΩ Ο,ΤΙ ΠΙΟ ΑΤΙΜΟ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙ
- Παντ: ΕΧΟΥΝ ΞΕΦΥΓΕΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ [μην το ψάχνεις
- Αγγ: [κατάλαβε:ς;
- Παν: τα 'χουν ακόμα;
- Αγγ: όχι δεν τα χουνε ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΤΑ ε- ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΡΑΓΜΑ σου λέω άσε τώρα μη:ν
- Παντ: [ΚΑΙ::
- Αγγ: [μην αναφερθώ πολύ
- Παντ: και της μαντώς της αρέσει αυτός;
- Αγγ: (.) ΤΗΣ ΑΡΕΣΕ: ΜΕΤΑ ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ: κάπως έτσι ΑΠΛΑ ΣΟΥ ΛΕΩ ΞΕΧΝΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ρε συ πώς τους ΓΝΩΡΙΖΕΙ:Σ; ΤΙ ΑΠΟΨΗ ΕΧΕΙΣ; ΚΑΙ: ΠΩΣ ΠΕΦΤΟΥΝ γιαΤΙ ΝΤΑΞΕΙ για ΟΛΟΥΣ τους έχω- ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους τους έχω για ΟΛΟΥΣ ικανό- ΙΚΑΝΟΥΣ μάλλον ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑ δηλαδή (.) ΠΟΥ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ φθινό που έκανε
- Παντ: ΚΟΙ[ΤΑ:
- Αγγ: [ΚΙ ΕΧΩ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΤΗΣ ΤΟ ΠΩ ΒΑΣΙΚΑ
- Παντ: ΚΟΙΤΑ ΟΡΙ[ΣΜΕΝΟΙ:
- Αγγ: [ΤΗΣ ΤΟ 'ΧΩ ΠΕΙ ΒΑΣΙΚΑ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΗΣ ΤΟ 'ΧΩ ΠΕΙ- δεν έχω πιάσει πιο σοβαρή κουβέντα
- Παντ: ορισμένοι: με το πέρασμα του χρόνου: ΔΙΑΒΡΩΝΟΝΤΑΙ φίλε
- Αγγ: ΝΑΙ [ΕΙΝΑΙ:
- Παντ: [Ε: ΑΛΛΟΙΩΝΟΝΤΑΙ- πώς να στο πω αλλοιώνεται ο χαρα[κτήρας τους

- Αγγ: [ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟ ναι σ' αυτό δεν έχεις άδικο  
 Παντ: και: ΝΤΑΞΕΙ  
 Αγγ: ΚΟΙ[ΤΑΞΕ  
 Παντ: [ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΑΛΛΟΙ  
 Αγγ: η μαντώ γενικότερα σαν άτομο ΝΤΑΞΕΙ την ΓΝΩΡΙΖΩ ΛΙΓΑΚΙ ΕΙΝΑΙ  
 ΑΤΟΜΟ το οποίο: ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ  
 Παντ: μ:::  
 Αγγ: κι αυτό είναι το αρνητικό εκεί που την ΠΑΤΑΕΙ ΒΑΣΙΚΑ αλλά αυτό δεν της  
 δίνει ΑΛΛΟΘΙ [ΑΜΑ δεν συμπεριφέρεσαι καλά  
 Παντ: [ΚΑΙ: ΤΟ ΚΑΛΟ ΑΠ' ΟΣΟ ΞΕΡΩ ΕΙΝΑΙ ότι: ντάξει είναι  
 Παν: [ΑΚΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΤΙ  
 Παντ: [ΕΙΝΑΙ:  
 Αγγ: ΕΙΝΑΙ αυθόρμητος άνθρωπος  
 Παντ: ΕΙΝΑΙ ΑΥΘΟΡΜΗΤΗ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ ΑΥΤΟ  
 Αγγ: ΓΙΑ ΠΑΡΕΑ είναι ό,τι πρέπει σου λέω (.) [είναι::  
 Παντ: [ΓΙΑ: ΠΑΡΕΑ  
 Αγγ: είναι ΠΟΛΥ καλή αλλά σου λέω [ΕΓΩ::  
 Παντ: [ΤΩΡΑ ΝΤΑΞΕΙ για περισσότερο δεν ξέρω  
 Αγγ: για περισσότερο δεν θα 'κανα ποτέ ΤΙΠΟΤΑ πραγματικά τώρα το εννοώ  
 αυτό ΟΣΟ ωραία κι αν είναι (.) [δεν θα 'κανα ΠΟΤΕ τίποτα  
 Παντ: [ναι::  
 Παν: ((νόημα με τα μάτια)) (.) [ΟΥΤΕ:::  
 Αγγ: [ΝΤΑΞΕΙ μόνο αυτό  
 Παντ: ΜΑ ΕΞΑΛΛΟΥ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΔΕ:Ν κοιτάμε μόνο  
 [την εμφάνιση  
 Παν: [ΠΙΟ::;  
 Αγγ: ((γέλια))  
 Παν: ΝΑΙ ΚΟΙΤΑ να δεις να σου πω όμως κάτι Ε:: (.) μου λες ας πούμε ότι: είναι  
 ενθουσιώδης ντάξει;  
 Αγγ: [ΝΑΙ ( ) πώς [το βλέπω;  
 Παν: [ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΥΤΟ- ΟΧΙ  
 Αγγ: Α  
 Παν: ΘΑ- ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ (.) μου λες ας πούμε ότι είναι ενθουσιώδης ωραία (.)  
 εφόσον έχει συνειδητοποιήσει ότι το παιδί δεν το γουστάρει  
 Αγγ: ναι γιατί δεν του ΤΟ 'ΠΕ  
 Παν: ΤΟ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ  
 Αγγ: ΓΙΑΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ε: είναι ΚΟΤΑ ας πούμε το παραδέχεται  
 Παν: ΚΟΤΑ;  
 Αγγ: ότι δεν ΕΙΧΕ: τα ΚΟΤΣΙΑ ΝΑ ΠΑΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΠΕΙ ότι ξέρεις κάτι αυτό κι  
 αυτό  
 Παν: ΓΙΑΤΙ ΤΙ ΦΟΒΟΤΑΝΕ;  
 Αγγ: ΕΛΑ ΝΤΕ ΚΙ ΕΓΩ ΑΥΤΟ λέω  
 Παν: ΕΝΩ- ΕΝΩ ΤΩΡΑ ΑΣ ΠΟΥΜΕ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΡΑΤΑΕΙ;;  
 Παντ: [τον κρατούσε  
 Παν: [ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ- ΔΕΝ ΦΟΒ- ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΤΑΞΕΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΕ  
 ΝΑΙ ΑΥΤΟ ΘΑ ΜΑΣ ΜΑΡΑΝΕΙ ΤΩΡΑ Ε:: δεν φοβόταν ας πούμε μη  
 μαθευτεί όλα αυτά που ΛΕΕΙ  
 Αγγ: τι να σου πω τώρα δεν ξέρω το σκεπτικό της ΝΤΑΞΕΙ ΔΕΝ ΤΟ [ασπάζομαι  
 Παν: [ΠΑΜΕ ΚΑΛΑ::;

- Αγγ: βασικά κι ΑΥΤΗ: ΜΕ:Ν ΔΕΧΤΗΚΕ: κάποια πράγματα αλλά: από κει και πέρα ΔΕ:Ν ΠΑΡΑ[ΔΕΧΤΗΚΕ τα λάθη της
- Παν: [ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ- [ΣΟΒΑΡΑ:;
- Παντ: [της έχεις μιΛΗΣΕΙ ΔΗΛΑΔΗ; [ΚΑΙ:;
- Αγγ: [ΣΤΟ ΠΟΛΥ ΦΛΟΥΥ θέλω να την πιάσω μια φορά να την- να την ΚΡΑΞΩ κυριολεκτικά [να την κράζω να ΤΗΣ ΤΑ ΠΩ: ΧΥΜΑ
- Παν: [ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΡΕ
- Παντ: ω::χ ( ) [ΕΛΑ πες το πες το
- Αγγ: [ντάξει ΞΕρω ότι έχει άδι[ΚΟ ΑΠΛΑ:;
- Παν: [ΝΑ ΔΩ τι θα πεις
- Παντ: περιμενε
- Παν: ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ((γέλια))
- Παντ: ναι: ναι: ΣΤΑΜΑΤΑ σταμάτα τώρα
- Παν: ΤΙ; ΤΙ:;
- Παντ: θα σου πω ΜΕΤΑ σταμάτα τώρα ((γέλια))
- Παν: ((γέλια))
- Παντ: ((γέλια))
- Παν: ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΛΙΓΟ
- Παντ: έλα
- Παν: εχθές το: βράδυ μου είπες ότι θες να μου πεις ΚΑΤΙ
- Παντ: (.) ΝΑΙ ΒΑΣΙ[ΚΑ:;;
- Παν: [τι έγινε χθες; (.) ξεναγέ του μουσείου; ((γέλια))
- Παντ: ναι πήΓΑΜΕ: στο: βυζ- με [το:;;
- Παν: [ΑΚΟΥ ΑΚΟΥ να δεις τώ[ρα άκου εδώ να δεις
- Αγγ: [ναι ναι
- Παντ: με την ΤΑΞη στα ισπανικά (.) [και βασικά πήγαμε: στο μουσείο
- Παν: [Α ΡΕ ΘΕΕ ΜΟΥ α- Α ΡΕ:: πώς έχουμε ξεφύγει τελείως
- Αγγ: [για πες
- Παντ: [στο μουσείο ΜΠΕΝΑκη ρε παιδί μου εκεί πέρα που ΕΙΧΕ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ
- Αγγ: και;
- Παντ: ε ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΗΓΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΦΕ ΡΕ παιδί μου κι αυτά
- Αγγ: ωραία (.) [πόΣΑ ΑΤΟμα ήσασταν;
- Παντ: [ΚΑΙ: ε είμαστα:ν πέ:ντ- είμαστα:ν- στον καφέ είμασταν εφτά οχτώ (.) ΑΛΛΑ ΜΕΤΑ ΦΥΓΑΝΕ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ ΜΕΙΝΑΜΕ ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ
- Αγγ: συμμαθητές Ολοι;
- Παντ: ΝΑΙ
- Αγγ: ωραία
- Παντ: ( ) ε εντάξει: δη:::- και::: (.) μια τύπισα ρε παιδί μου- Α ΚΑΛΑ ΠΑΡ- ΠΑΡΕΠΙΠΤΟΝΤΩΣ αυτή στην τηλεόραση ((κούνημα χεριών))
- Παν: (.) ξέρεις ε;
- Παντ: ΠΟΛΥ ΟΜΟρφη
- Παν: Ω: ΜΠΑ: Ω:;
- Αγγ: ((γέλια ))
- Παντ: Ω:;;
- Παν: @ @ @
- Παντ: δεν είσ' αστείος ΜΑ::Ν ((γέλια))
- Παντ: ΛΟΙ[ΠΟΝ Ε ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ;
- Παν: [ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ ΧΘΕΣ ((γέλια)) ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ [ΧΘΕ::Σ ((γέλια))

- Αγγ: [ωραία η τύπισα  
 Παντ: τι- ΤΙ ΛΕΓΑΜΕ; (.) Α ΝΑΙ [ΝΑΙ  
 Αγγ: [για τη::ν  
 Παντ: λοιΠΟΝ (.) Ε: το όνομα αυτής χρι[ΣΤΙΑΝΑ  
 Παν: [Α: ναι  
 Παντ: που λες ά[γγελε  
 Αγγ: [ωραίο όνομα  
 Παντ: (.) το όνομα αυτής χριστιάνα ε:: ντάξει (.) ε:: [καλή είναι (.) αλλά: ΕΙΝΑΙ:  
 ΕΔΩ ΚΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ Μ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ λέει  
 Αγγ: [καλό κι αυτό  
 Παν: Α- Α ΝΑΙ; τώρα τα φτιάξανε;  
 Παντ: ναι ναι ΕΤΣΙ μου 'πε ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ μπορεί και- [και- μπορεί να μου λέει  
 και ψέμματα  
 Αγγ: [άρα είναι ΝΩΠΟ ακόμα ( ) ωραία  
 Παντ: ντάξει (.) [ΕΙΝ- ΕΙΝ  
 Παν: [ΕΙΝΑΙ: το κλασσικό ριπλέι δηλαδή κλασσική περίπτωση ΠΑΝΤΕΛΗ [ΕΤΣΙ:  
 ΔΗΛΑΔΗ ΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΜΕΝΗ Η ΟΠΟΙΑ δεν ξέρει αν τα 'χει ή δεν τα 'χει  
 με τον άλλον  
 Αγγ: [ΝΑΙ ΟΝΤΩΣ ΝΑΙ ΑΠΟ ΤΙ:Σ ( ) ναι ναι ναι ναι  
 Παν: Ε:: ή: ξέρεις δεν τα 'χουμε Η:: ΣΤΑ ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ  
 Παντ: ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ; [ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ; ΕΓΩ:: ((γέλια))  
 Παν: [και:: (.) ΟΧΙ: ΟΧΙ: ((γέλια))  
 ((γέλια))  
 Παντ: (.) τελος[πάντω:ν ΝΑΙ ΚΑΙ::  
 Αγγ: [ΝΑΙ  
 Παντ: ντάξει απ' ό,[τι μου 'χει πει  
 Αγγ: [γνωριστήκατε χθες  
 Παντ: απ'ό,τι μου 'χει πει είναι δεσμευμένη εδώ κι ένα μήνα με ΚΑποιον (.)  
 [ΑΛΛΑ::  
 Αγγ: [ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΣΕΝΑ ΤΩρα σου 'ρθε απ' το μυαλό να μιλήσεις γι' αυτό το  
 πράγμα; ΚΑ[ΤΙ Εγινε παραΠΑΝΩ ΟΧΙ ΑΠΛΑ μιλήσατε  
 Παντ: [ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ:: (.) ναι ΝΤΑΞΕΙ: ΜΟΥ ΑΦΗΝΕ ΥΠΟΝΟΟΥΜΕΝΑ κι αυτά Ε  
 ΚΑΙ:: ( ) ΜΟΥ 'λεγε ρε παιδί μου ΔΙΑΦΟρα πράγματα ντάξει  
 Αγγ: ΟΠΩΣ;  
 Παντ: ΠΟΥ Ε:- ΠΟΥ:::- ΠΟΥ ΑΦΗΝΕ ΝΑ ε:- να εννοηθεί ΟΤΙ::  
 Παν: γουΣΤΑρει  
 Παντ: ότι γουΣΤΑ[ΡΕΙ ας πούμε  
 Αγγ: [ΟΤΙ ΘΕλει ναι [ναι  
 Παντ: [ΝΑΙ Ε ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΗγησα ότι δεν ε:::- δεν μ'αρέσει να μπαίνω:::- ΝΑ 'Μ' Ο  
 ΤΡΙΤΟΣ  
 Αγγ: σωστός σωστός  
 Παντ: γιατί στους ΔΥΟ ΤΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ  
 Αγγ: ναι  
 Παντ: ΟΠ- [ΟΠ  
 Παν: [ΛΟΙΠΟΝ  
 Παντ: ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΑΙ Ο::  
 Παν: ΘΕΛΕ[ΤΕ να σας πω ΚΑΤΙ;  
 Παντ: [ΚΙ Ο ΛΑΟΣ  
 Παν: θέλετε να σας πω [κάτι;  
 Αγγ: [ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟ ΕΓΙΝΕ- σας το είπα 'γω::;

Παντ: μ::  
 Αγγ: κάτι αντίστοιχο ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΝΑ ΤΩρα πρόσφατα δεν σας το είπα;  
 Παν: ΟΧΙ  
 Παντ: [ΒΑσικά  
 Αγγ: [με ΜΙΑ- ΜΕ ΜΙΑ μαρία δε στο 'πα;  
 Παντ: Α ε μου το 'χεις πει βασικά αλλά Δ- ε:::  
 Αγγ: ΟΧΙ ΘΑ- ΕΙΠΑ έφα[γα πίτα  
 Παντ: [Ε ΠΟΥ ΕΙΧΕΣ ΞΕΝΕΡΩΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ [Ε::;  
 Παν: [Α ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΤΑ ΝΑΙ ΠΡΟΧΘΕΣ  
 Αγγ: Ο:χι Αλλ' είναι αυτή  
 Παν: ΣΤΑ [ΤΕΤΟΙΑ ρε  
 Παντ: [ΑΛΛ' είναι αυ[τή;  
 Αγγ: [ΑΛΛ' ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ κι άλλη η μαρία ((γέλιο))  
 Παν: Ε [ΠΕΣ ΜΑΣ για το στοίχημα  
 Παντ: [Α:Χ ΠΟΝΗΡΕ::  
 Παν: ΓΙΑ ΠΕΣ ΓΙΑ πε:ς  
 Αγγ: λοιπόν με τη μαρία τι έγινε ΛΟΠΟ:Ν Ε ΑΥΤΗ (.) ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΗ (.) ΜΙΑΣ ΦΙΛΗΣ ΜΙΑ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ  
 Παν: ((γέλια))  
 Αγγ: είναι γνωστός γνωστού δεν την έχω [δει ακόμα  
 Παντ: [ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ ΝΑΙ ΕΛΑ  
 Αγγ: ναι κάπως έτσι γνωστός γνωστού τι ΓΙΝΕΤΑΙ; (.) Ε:: στο:: ΧΑΙ ΦΑΙΒ- το ξέρετε το χάι φάιβ; είν' ένα σά[ιτ που φτιάχνεις προφίλ δικό σου στο ίντερνετ κι έχω ΕΓΩ (.) ΣΤΟ 'ΧΩ ΔΕΙΞΕΙ νομίζω ναι  
 Παντ: [ναι ναι  
 Παν: ΝΑΙ: ΝΑΙ ΤΟ: ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΟ ΧΑΙΒ ΦΑΙΒ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΜΠΕΙ ΚΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΟΥΛΑ [ΚΑΙ: ΑΣΕ ΤΑ 'ΧΩ ΠΑΡΕΙ ΕΓΩ ΣΤΟ ΚΡΑΝΙΟ  
 Αγγ: [((γέλια)) (.) που 'ν' το κακό;  
 Παν: ΚΑΛΑ ΠΛΑΚΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΡΕ;  
 Παντ: είν' άρρωστος [είναι: είν' άρρωστος  
 Παν: [ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΩΡΑ εσύ που γυρεύεις με το χάι φάιβ  
 Παντ: [ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΚΑΤΙ::  
 Παν: [ΕΙΝΑΙ Ο ΑΜΕΣΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ:- ΟΧΙ [κοίταξε  
 Αγγ: [ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΠΡΟΒΟΛΗΣ του εαυ[τού σου  
 Παν: [ΠΡΟΦ- ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΟΛΗ;  
 Αγγ: ΧΑΙΡΩ ΠΟΛΥ::  
 Παν: ΝΤΑΞΕΙ ΔΗΛΑΔΗ::  
 Αγγ: ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΟ ΛΟΓΟ δίνω το προφίλ μου εγώ ΓΙΑΤΙ;  
 Παν: ΓΙΑΤΙ;  
 Αγγ: εΣΥ ΓΙΑΤΙ λες;  
 Παν: ΓΙΑΤΙ; για ΝΑ ΒΡΕΙΣ Ε- ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΙΣ γκόμενα  
 Αγγ: [(.) @  
 Παντ: [(.) @  
 Παν: [ΩΡΑΙΑ ΓΙΑ ΝΑ:- ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ  
 Αγγ: Ο:χι  
 Παν: ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΛΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ [ΠΟΥ ΕΣΥ ΘΕΛΕΙΣ  
 Παντ: [εντάξει έχει δίκιο σ' αυτό που λέει για τις αναΣΦΑλεις  
 Παν: ΣΥΓΓΝΩΜΗ [ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΛΕΙΣ ΚΑΠΟΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΥ ΕΣΥ ΘΕΛΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΣΕ ΠΟΥΝ ΩΡΑΙΟ



- Αγγ: [όχι ( ) να σου πω κάτι; (.) ΩΡΑΙΑ να στο ΠΩ ΑΛΛΙΩΣ; ε::: [αν έχουν μπει όλοι σου οι φίλοι ΕΣΥ ΤΙ ΘΑ ΄ΚΑΝΕΣ; (.) ΡΕ ΔΕΣ ΚΙ ΕΣΥ ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΩ:  
 Παν: [ΛΟΙΠΟΝ (.) ΠΕΡΙΜΕΝΕ (.) ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ( ) ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟ ΕΜ ΕΣ ΕΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ;  
 Παντ: γιαΤΙ ΔΗΛΑΔΗ άμα δεν μπει;  
 Παν: ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΖΙ ΕΝΑ ΙΔΙΟ ΠΡΟΦΙΛ; ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΄ΜΑΣΤΕ ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΔΗΛΑΔΗ;  
 Αγγ: (.) στο ΧΑΙ ΦΑΙΒ το ΚΑΘΕ ΑΤΟΜΟ φτιάχνει ξεχωριστό [προφίλ  
 Παν: [Α:: ΓΙΑΤΙ::;  
 Παντ: @  
 Αγγ: (.) [ @ εγώ δεν σου είπα ότι ΔΕΝ ΠΡΟΒΑΛΛΕΙΣ τον εαυτό σου  
 Παντ: [ @  
 Παν: ΜΗ ΔΟΥΛΕΥΟμαστε τώ[ρα  
 Αγγ: [να σου πω (.) [ΟΧΙ να σου πω (.) εγώ θα σου πω πώς ξεκίνησε εγώ προσωπικά (.) μέσω του χάι φάιβ (.) το ΄χω εδώ και ένα:::- ένα χρόνο περίπου; (.) ούτε ΚΑΝ- σε ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΕΣ έχω κάνει κίνηση  
 Παντ: [τόρα ντάξει ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΠΩΤΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ τώρα έτσι; ( ) ναι  
 Αγγ: ΜΟΝΟ σε ΔΥΟ- ΑΝ ΗΘΕΛΑ ΔΗΛΑΔΗ ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΛΕΣ ΕΣΥ ΝΑ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ; @ πολύ παραπάνω νομίζω (.) [ @  
 Παντ: [ξέρεις τι γίνεται; υΠΑρχει::  
 Παν: [ΟΧΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ  
 Αγγ: ΔΕΝ ΤΟ ΛΕΩ- ΔΕΝ ΤΟ ΠΑΙΡΝΩ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ:  
 Παν: ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ- ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ- ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ περίμενε περίμενε [ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ  
 Παντ: [((βήχας))  
 Αγγ: ΠΕΣ ΤΟ  
 Παν: το ΔΕΥτερο και το ΤΡΙτο βήμα: είναι:: το να:: γνωρίσεις  
 Αγγ: Α:::  
 Παν: σε πριβέ καταστάσεις  
 Αγγ: ναι ναι ναι  
 Παν: Ε::: αμέσως άτομο:- ή ΟΧΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ρε παιδί μου:: (.) [ερωτικά έτσι;  
 Αγγ: [ναι (.) ΩΡΑΙΑ ναι ναι ναι  
 Παν: να:: βγεις για καφέ να κάνεις να ράνεις- [ή ΤΟ ΠΡΩΤΟ είναι ότι ΒΑΖΕΙΣ ΚΑΠΟΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙ΄ ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΑΛΛΩΣΤΕ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ  
 Αγγ: [ναι ( ) ναι συμφωνώ αλλά  
 Παν: ΕΤΣΙ; @  
 Αγγ: απλά εγώ θεωρώ πως είναι:: σάιτ αυτοπροβολής δεν το βλέπω::  
 Παντ: ΠΑΝΤΩΣ να (.) [ξέρεις τι γίνεται; (.) ναι (.) ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΜΩΣ;  
 Αγγ: [ή τουλάχιστον σε μένα δεν είναι γιατί- ΟΛΟ ΤΟ ΧΑΙ ΦΑΙΒ- ΟΛΟΙ ΜΟΥ ΟΙ ΦΙΛΟΙ σου λέω ήταν εκεί μέσα @ το κάνεις εσύ το κάνω ΚΙ ΕΓΩ: αυτό μ' αυτή τη λογική εγώ λειτούργησα (.) δεν ήξερα [καν τι  
 Παντ: [μ' αυτό το:::- Μ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΣΟ ρε παιδί μου ΔΥΣΚΟΛΑ:: (.) ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΜΕ ΚΑΠΟΙΟΝ  
 Αγγ: ΜΗΝ ΤΟ ΛΕΣ  
 Παν: [ @  
 Αγγ: [γιατί έχω ακούσει ΠΑ[ρα πολλά  
 Παντ: [ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑΤΙ::;  
 Παν: ΜΗΝ το λες [σ' αυτό έχεις άδικο  
 Αγγ: [ @

- Παντ: [ΓΙΑΤΙ: (.) Ο ΚΑΘΕΝΑ- Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΠΡΟΒΑΛΛΕΙ κάτι διαφορετικό απ' αυτό που είναι κατάλαβες;
- Αγγ: ΚΟΙΤΑΞΕ ΑΠ' ΤΟ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΚΑΠΟΙΟΝ Σ' ΕΝΑ ΚΛΑΜΠ ΑΠΡΟΣΩΠΟ ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ να τον γνωρίσεις εκεί μέσα (.) ΑΝ ΗΤΑΝ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΩ ανάμεσα σ' αυτά τα δύο αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ό,τι ιδανικό
- Παντ: [Ο:.- Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ((δείχνει)) ΝΤΑΞΕΙ
- Αγγ: συμφωνώ
- Παντ: ΑΛΛΟΙ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝΕ ΣΕ [ΚΛΑΜΠ ΚΑΙ:: ΚΑΝΟΥΝΕ:
- Αγγ: [τελοσπάντων (.) ΔΕΝ- ΔΕΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΑ @
- Παντ: ΕΛΑ πες το (.) [Ε:::
- Παν: [ΠΟΣΕΣ; ΠΟΣΕΣ;
- Αγγ: η:: μαρία την κοπελιά είχα μπει στο:: χάι φάιβ (.) [ΚΑΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥ ΦΙΛΗ
- Παν: [ΡΕ ΦΙΛΕ ΚΑΤΣΕ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΡΙΝΑ;
- Αγγ: μαρία [μαρία
- Παν: [ΜΑΡΙΑ [ΩΡΑΙΑ
- Αγγ: [η καλύτερή μου φίλη- ΒΑΣΙΚΑ ΟΧΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥ- ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΑΛΕΣ ΜΟΥ ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ (.) ε τη λένε ΜΑΙΡΗ (.) ΩΡΑΙΑ; [ΑΥΤΗ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΦΙΛΗ μου μιας φίλης μιας φίλης
- Παντ: [μ::: ( ) ΚΑΤΣΕ Μ' ΑΥΤΗΝ ΕΙΧΕΣ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΒΕΛΓΙΟ;
- Αγγ: ναι είχα πάει στο [βέλγιο με τη μαίρη
- Παντ: [μπράβο μπράβο μπράβο μπράβο
- Αγγ: λοιπόν η καΛΥΤΕΡΗ ΤΗΣ ΦΙΛΗ την λένε ΕΛΕΝΑ (.) την ξέρω κι αυτή προσωπικά:: μια χαρά τα ΛΕ[γαμε
- Παντ: [ΠΟΣΕΣ ΞΕΡΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΠΙΑ::: [άγγελε
- Παν: [(γέλια))
- Αγγ: [λοιπόν (.) μπαίνω:- τελοσπάντων ΜΠΑΙΝΩ ΣΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΤΗΣ [ΕΛΕΝΑΣ
- Παν: [ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ ΕΣΥ ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ
- Αγγ: μπαίνω στο προφίλ της ΕΛΕΝΑΣ
- Παν: (.) ΕΛΑ ΛΕΓΕ ΛΕΓΕ
- Αγγ: χαζεύω εκεί πέρα (.) και:- ΚΑΙ ΒΛΕΠΩ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η ΕΛΕΝΑ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΑΪΠ (.) [ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΑΪΠ ΑΠΛΑ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΜΕΤΑ
- Παντ: [ναι ναι ναι (.) ΠΕΣ ΠΕΣ ΠΕΣ
- Αγγ: ΤΗ ΒΛΕΠΩ ΜΕ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ ΟΠΑ ΛΕΩ ΞΕΡΩ 'ΤΩ ΤΟ ΧΑΪΠ λέω: να γράψω σχόλιο όπα ξέρω 'γώ σε βλέπω @ ξέρω 'γώ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΑΪΠ
- Παντ: ναι
- Αγγ: ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΞΕΡΩ 'ΤΩ (.) ΕΣΥ; (.) ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ Η ΦΙΛΗ ΣΟΥ(.) [ΑΠΟ ΚΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΔΕ:Ν (.) κυνηγούσα κάτι περισσότερο ΑΠΛΑ ένα σχόλιο ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ Η ΦΙΛΗ ΣΟΥ τίποτα περισσότερο
- Παντ: [ναι
- Αγγ: (.) ε μου απαντάει η φίλη της ξέρω 'γώ [ότι:::
- Παν: [ΟΠ ΟΠ (.) Η ΙΔΙΑ [Η Φίλη της;
- Αγγ: [Ο- ΟΧΙ (.) η έλενα
- Παν: Α:::
- Αγγ: μου απαντάει ξέρω 'ΤΩ: τι είναι αυτά που στέλνεις ξέρω 'γώ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΙΛΗ ΜΟΥ::;
- Παντ: ΕΤΣΙ ΕΤΣΙ

- Αγγ: ΚΑΙ ΤΕΛΟΣΠΑΝΤΩΝ (.) [ΜΕ ΤΡΑΒΗΞΕ ΑΠ' ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΕΣΥ:: ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΠΑΝΩ απ' ό,τι το περίμενα ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ περίμενα
- Παν: [ΝΑΙ:: ΝΑΙ: ΝΑΙ
- Παντ: [@ ναι ( ) ε ΠΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΤΗΣ ΑΡΕΣΕΣ ΚΙ ΕΣΥ; (.) έτσι;
- Παν: ΠΡΟ[ΦΑΝΩΣ
- Αγγ: [@ δεν μου απάντη[σε
- Παντ: [ΜΗΠΩΣ ΗΤΑΝΕ ΒΑΛΤΗ Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΡΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ; (.) ότι και- ε- [γί' αυτό ΗΤΑΝΕ::- ΤΟ ΠΡΟΧΩΡΑΓΕ ΤΟ- θέμα πιο πολύ;
- Αγγ: [@ δεν ξέρω @ ( ) πάντως (.) το έσπρωξε ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΣΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΔΗΛΑΔΗ:: έδωσε έκταση στο θέμα πολύ περισσότερο απ' όσο περίμενα τώρα; (.) @ ξέρω 'γώ μου έγραψε ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΣ ΞΕΡΩ 'ΓΩ ΚΑΙ:: [κάτι: τέ:τοια
- Παντ: [ναι
- Αγγ: (.) τελοςπάντων λέω: (.) ΛΕΣ; λέω: να γίνεται έτσι; (.) ΔΗΛΑΔΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ
- Παντ: [ναι
- Αγγ: [@ [ @
- Παν: [ΕΛΑ ΚΑΙ ΤΙ ΕΓΙΝΕ;
- Αγγ: Ε ΑΚΟΥ ΝΑ ΔΕΙΣ
- Παν: Ε: ΜΑ:- ΜΙΑ ΩΡΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΔΕ ΜΟΥ ΛΕΣ ΤΙΠΟΤΑ
- Αγγ: μιλάω με τη μαίρη της λέω ρε συ:: δώσε μου: ΠΕΝΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ για τη μαρία
- Παν: [((βήχας))
- Παντ: [ΚΑΙ- ΚΑΙ- ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΜΗ ΣΟΥ ΠΩ
- Αγγ: Ε ΜΟΥ 'ΠΕ- μου 'πε ξέρω 'γώ πέντε πραγματάκια της λέω είναι ελεύθερη; ναι μου λέει κι αυτά:
- Παν: ΑΣ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΕΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΤΩΡΑ [ΓΙΑ ΠΕΣ
- Παντ: [((γέλια))
- Αγγ: Ε ΤΗΣ ΛΕΩ ΝΤΑΞΕΙ λέω: καλή κοπέλα φαίνεται λέω: (.) στέλνω ένα μήνυμα κι ό,τι κάτσει- κι άμα απαντήσει απάντησε
- Παντ: ναι
- Αγγ: ε της στέλνω μήνυμα όντως μου απαντάει (.) Α εντωμεταξύ δεν σας είπα (.) μου λέει ξέρω 'γώ πώς το βλέπεις ξέρω 'γώ με την μαρία; ξέρω 'γώ σ' αρέσει; της λέω ναι ωραία κοπέλα φαίνεται αλλά της λέω (.) δεν έχει δείξει ούτε ένα ενδιαφέρον δηλαδή (.) της έγραψα ένα σχόλιο κι ούτε καν ΜΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕ
- Παντ: [ναι
- Παν: [Ε ΜΙΑ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ (.) Ε::: εσύ έχεις κάτι; (.) αυτή τη φίλη της τη- την έχεις δει ας πούμε από::- [αυτή::;- ΜΕΧΡΙ ΤΟΤΕ
- Αγγ: [ΟΧΙ (.) δεν την έχω δει ΠΟΤΕ Ο- Ο- ούτε τώρα την έχω [δει ((γέλια))
- Παν: [ΟΥΤΕ ΤΩΡΑ ((γέλια))
- Αγγ: @ [ @ ((γέλια))
- Παν: [ @ ((γέλια))
- Παντ: [ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΑ ΤΥΦΛΑ ΕΤΣΙ; ΚΑΝΟΝΙΚΟ ((γέλια))
- Παν: @ [ @ ((γέλια))
- Αγγ: [Α:ΚΟΥ- Α:ΚΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ((γέλια))
- Παντ: [ΑΥΤΟ ΕΙΝ' ΕΣΜΕΡΑΛΝΤΑ ((γέλια))
- Αγγ: λοιπόν- ναι κάπως [έτσι ((γέλια))
- Παν: [ΕΣΜΕΡΑΛΝΤΑ ((γέλια))

- Αγγ: ακούστε λοιπόν (.) ΤΗΣ ΛΕΩ ΞΕΡΩ 'γώ της μαίρης της λέω ΝΤΑΞΕΙ (.) καλή κοπέλα φαίνεται ΑΛΛΑ (.) τι να στείλω μήνυμα αφού υποτίθεται ότι (.) ούτε ΚΑΝ ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΙΟ ΠΟΥ ΤΗΣ ΕΧΩ [ΚΑΝΕΙ- ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ- ΠΟΣΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ κι ούτε ένα σχόλιο
- Παντ: [ναι
- Αγγ: τε- τελοςπάντων μου κάνει ΣΤΕΙΛΕ ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΚΙ Ο,ΤΙ ΚΑΤΣΕΙ
- Παντ: ναι
- Αγγ: ΒΓΑΙΝΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΙ ΣΙ ξέρω 'γώ- απ' το ίντερνετ και- και μετά από τρεις ώρες μπαίνω ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΒΛΕΠΩ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ ΞΕΡΩ 'ΓΩ (.) [απαντάει: αυτή- λέω ντάξει ΛΕΩ: ΒΑΛΤΕΣ (.) ΝΤΑΞΕΙ (.) ΜΙΛΗΣΑΝΕ (.) ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩ:Ν (.) ανταλλάσσουμε εμ ες εν μιΛΑΜΕ:: δυό μερούλες ξέρω 'γώ τρεις (.) ΤΗΣ ΛΕΩ ΞΕΡΩ 'γώ- πο- πότε ήταν;- πριν από δυό μέρες της λέω: έλα να βγούμε ξέρω 'γώ (.) ορίστε το κινητό μου αυτό κι αυτό (.) μου ΚΑνει:: δεν ξέρω αλλά δεν το 'χουμε πει αυτό- δεν- δεν με έχεις ρωτήσει ποτέ αλλά έχω αγόρι
- Παντ: [ναι( ) ναι μιλήσανε όντως
- Παν: (.) ΩΧ
- Αγγ: [της λέω ΚΑΤΣΕ της λέω
- Παντ: [Ω:: (.) ΚΕΡΑΜΙΔΙ ΕΤΣΙ;
- Αγγ: της λέω πέφτω απ' τα σύννεφα ((γέλια)) (.) [εγώ της λέω @ ((γέλια))
- Παν: [ΒΑΣΙΚΑ ΕΣΥ ΑΠΟ ΜΟΝΗ ΣΟΥ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ 'ΧΕΙΣ ΠΕΙ ((γέλια))
- Αγγ: ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ είχα ρωτήσει τη μαίρη και μου 'χε πει ότι δεν έχει
- Παν: (.) ωχ
- Αγγ: κατάλαβες;
- Παντ: όπα βρωμάει η δου[λειά
- Αγγ: [ΝΑΙ ΑΛΛΑ:- άκου θα σου πω τι γίνεται λοιπό:ν (.) ΔΥΟ: υπο- ΔΥΟ ΤΙΝΑ (.) [μπορεί να συμβαίνουν ((γέλια)) (.) θα σου εξηγήσω η μαίρη μου είπε όταν της είπα- ΤΗΣ ΛΕΩ ΡΕ ΜΑΙΡΗ Μ' ΕΚΑΨΕΣ λέω: η κοπέλα είναι: μ' άλλο παιδί
- Παντ: [ναι
- Παν: ΜΕ ΑΛΛΟΝ;
- Αγγ: Ε Μ' ΑΛΛΟ ΠΑΙΔΙ: είναι:: ΔΕΣΜΕΥΜΕΝΗ (.) ΛΟΙΠΟΝ (.) ΤΙ ΜΟΥ ΕΙΠΕ;
- Παντ: για [πες
- Αγγ: [μου λέει κοίταξε μου λέει όταν εγώ μίλησα με την έλενα- με την καλύτερή μου φίλη (.) μου είπε ότι είναι στα χωρίσματα μ' αυτό το παιδί (.) και σου είπα ΟΧΙ
- Παντ: ναι
- Αγγ: και λέω: εντάξει λέω: σου- σου 'κανε κόπο να μου πεις; [@ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ; ((γέλια))
- Παν: [@ ΔΗΛΑΔΗ ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ((γέλια))
- Παντ: [ΕΛΑ ΤΩΡΑ:: (.) ΕΙΝ- ΕΙΝ- ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ [ΠΕΣ ΤΗΣ ΕΤΣΙ; ((γέλια))
- Αγγ: [ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΛΕΩ ε τι να σου πω μου λέει: με συγχωρείς μου κάνει (.) [τελοσΠΑΝΤΩΝ
- Παν: [Ε- ΕΚΑΝΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΕΚΤΡΩΣΗ [(γέλια))
- Παντ: [(γέλια))

- Αγγ: [(γέλια)) τελospάντων (.) με την κοπέλα αυτή (.) μιΛΑΓΑΜΕ  
 `τελοspάντων (.) ΕΙΧΑΜΕ ΑΡΚΕΤΑ ΚΟΙΝΑ σαν- σαν φάση- σαν- σαν  
 άτομα και στη μουσική και- και σε ποΛΛΑ- και σε πολλές απόψεις.
- Παν: (.) ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΗΜΕΡΑ (.) ΘΑ ‘ΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ  
 ΑΥΤΟΒΙΟΓΡ- [ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ((γέλια))
- Αγγ: [κάπως έτσι ΝΑΙ ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ (.) [ @  
 Παντ: [ΕΚΕΙΝΕΣ ΚΙ ΕΓΩ ΕΤΣΙ; ((γέλια))
- Παν: [ΕΚΕΙΝΕΣ ΚΙ ΕΓΩ ((γέλια))
- Αγγ: [ΕΚΕΙΝΕΣ ΚΙ ΕΓΩ [ @ ((γέλια))
- Παντ: [ΖΑΧΟ ΜΟΥ ΕΣΥ ((γέλια))
- Παν: ΒΑΣΙΚΑ (.) ΠΑΝΤΕΛΗ ΘΥΜΑΣΑΙ ΣΤΗ ΝΑΞΟ ΠΟΥ- ΠΟΥ ΤΡΕΧΑΜΕ (.)  
 ΠΡΩΙΝΙΑΤΙΚΑ- ΚΥΝΗΓΑΓΑΜΕ ΜΙΑ ΚΟΠΕ::ΛΑ ΡΕ ΟΧΤΩ Η ΩΡΑ ΤΟ  
 ΠΡΩΙ:: ΡΕ (.) [ΤΗΝ ΕΙΧΑΜΕ- την είχαμε δει απ’ το μπαλκόνι- ΟΧΙ  
 ΑΚΟΥ ΝΑ ΔΕΙΣ- ε σόρρυ για την παρένθεση που κάνω στον ΠΟΝΟ σου  
 ((γέλια))
- Αγγ: [ @ (.) ναι ναι ναι (.) ΜΕΓΑΛΟΣ πόνος ((γέλια))
- Παν: ΝΑΙ:: ((γέλια))
- Παντ: ΜΕΓΑΛΗ ΣΟΥ ΤΙΜΗ [ΠΟΥ ΣΕ ΔΙΑΚΟΠΤΩ ε::; ((γέλια))
- Αγγ: [ΝΑΙ:: ((γέλια))
- Παν: [ΝΑΙ:: ((γέλια)) (.) λοιπόν κοίτα να δεις ((γέλια))
- Παντ: ΘΑ ΤΡΕΛΑΘΩ::: ((γέλια))
- Παν: ((γέλια))
- Παντ: έλα
- Παν: ΛΟΙΠΟ:Ν ε ΚΥΝΗΓΑΓΑΜΕ ΟΧΤΩ Η ΩΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ (.) [ε:::
- Παντ: [Α ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΚΙΟΛΑΣ ΝΑ- να πληρώσουμε σε λίγο έτσι;
- Αγγ: ΝΑΙ ΟΝΤΩΣ
- Παντ: έλα έλα
- Παν: (.) ΟΧΤΩ Η ΩΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ ΕΙΧΑμε:: ΠΑει::- πώς το λένε; (.) είμασταν σπίτι  
 ρε παιδί μου (.) ΑΠΛΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ:: απ’ το σπίτι μας είχε:: ξενοδοχείο (.) και  
 είχαμε δει μια ωραία κοπέλα να βγαίνει ε και την παίρνουμε στο κατόπι με  
 τον παντελή ΑΠΛΑ ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΧΕ Π- ΠΡΟΠΟΡΕΥΤΕΙ: ΠΟΛΥ:: ((γέλια))
- Αγγ: ναι (.) [τρέχατε για να την προΛΑΒΕΤΕ ((γέλια))
- Παν: [ΤΡΕΧΑΜΕ- ΚΑΝΑΜΕ ΤΖΟΚΙΝΓΚ [ΚΑΙ ((γέλια))
- Παντ: [ΚΙ ΕΙΜΑΣΤΑΝ ((γέλια))
- Παν: ΚΙ ΕΙΜΑΣΤΑΝ- ΚΙ ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΣΑΝ ΤΟΝ ΔΩΓΚΑΝΟ ΚΑΙ ΤΟΝ  
 ΔΗΜΟΥΤΡΗ- ΚΥΡΙΟΣ ΔΗΜΟΥΤΡΗΣ- ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΖΟΚΙΝΓΚ  
 ((γέλια))
- Παντ: ΜΟΝΟ Η ΔΕΒΟΡΑ ΕΛΕΙΠΕ ((γέλια))
- Παν: (.) λοιΠΟ::Ν ΕΛΑ ΓΙΑ ΠΕΣ
- Αγγ: (.) ε:: αυΤΟ ΤΙ ΑΛΛΟ ΝΑ ΠΩ; (.) [Ε::: ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ (.) ε ΚΑΙ ΞΕΝΕΡΩΣΑ  
 με την κοπελιά ντάξει
- Παν: [εντάξει
- Παντ: ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΗΣ ΞΑΝΑΣΤΕΙΛΕΣ ΤΙΠΟΤΑ Ε;
- Αγγ: (.) τώρα (.) ΝΤΑΞΕΙ ΟΤΑΝ ΜΠΑΙΝΕΙ @ να με βλέπει ούτε εγώ έχω στείλει  
 μέχρι τώρα τίποτα (.) απλά- ντάξει ΘΑ Μ’ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ δεν έχει πρόβλημα-  
 ντάξει και ΜΟΥ ‘ΠΕ ΞΕΡΩ ‘ΓΩ με συγχωρείς ξέρω ‘γώ:: (.) νόμιζα ότι το  
 ‘ξερες και κάτι τέτοια (.) δεν ΠΙΣΤΕΥΩ να μου κρατάς ΚΑΚΙΑ- ΕΝΑ ΣΤΥΛ-  
 μια απάντηση του στυλ θες να γίνουμε φίλοι; ((γέλια)) [ντάξει όπα ((γέλια))
- Παντ: [όπα
- Παν: [ΔΕΝ- ΔΕΝ- ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΜΟΝΟ ΤΑ ΔΥΟ ΤΙΝΑ που είπες [ποιά::;

- Αγγ: [Α (.) το ότι μου είπε ότι και ΚΑΛΑ δεν ε::: πώς το λένε; έχω: ΑΓΟΡΙ (.) [ενώ η μαίρη μου 'χε πει ότι δεν έχει (.) το κατάλαβες;
- Παντ: [ναι ( ) ΔΗΛΑΔΗ [ε
- Αγγ: [ΕΚΕΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝΕ ή όντως η μαίρη [μου τραβήχτηκε και όντως δεν έχει και- και για κάποιο λόγο ξενέρωσε μαζί μου ξέρω 'γώ ή- Η ΟΝΤΩΣ η κοπέλα έχει αγόρι και δε::ν το 'χε μάθει καλά η:::- η μαίρη τις πληροφορίες
- Παντ: [ναι
- Παν: Ε Η ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙ
- Παντ: [ΠΑΝΤΩΣ Ε:::
- Αγγ: [Η ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΠΟΥ- να σου πω την αλήθεια;
- Παν: ΕΓΩ ΑΥΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ
- Αγγ: όταν πιάσαμε κουβέντα @ και υπονοούμενα άφηνε και το 'να και Τ' ΑΛΛΟ (.) ΚΑΙ ΑΝ [ήταν σωστή ΚΟΠΕΛΑ (.) κι αυτό δεν είναι ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ (.) όταν είναι Μ' ΑΛΛΟΝ (.) γιατί να το δείχνει;
- Παν: [@
- Παντ: ΚΑ[ΛΑ
- Παν: [ακριβώς- ΣΤΟ
- Παντ: [ΑΠΟ
- Αγγ: [ΕΠΟ[ΜΕΝΩ::Σ
- Παν: [ΦΙΛΕ::: ((χειρονομία))
- Αγγ: ΕΠΟ[ΜΕΝΩ::Σ
- Παντ: [ΕΤΣΙ ΕΤΣΙ ((χειρονομία))
- Αγγ: να σου ΠΩ ΚΑ[ΤΙ;
- Παν: [ΕΛΑ ΕΛΑ [ΜΙΑ ((χειρονομία))
- Παντ: [έλα έτσι έτσι ((χειρονομία))
- Αγγ: ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΝΑ ΓΙΝΟΤΑΝΕ: (.) ΑΝ ΓΙΝΟΤΑΝΕ θα της είχα ΜΗΔΕΝ εμπιστοσύνη μόνο και μόνο γι' αυτό [μόνο και μόνο- που μπορεί- ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΣ ΕΛΕΓΑ: ΑΝ- ΑΥΤΗ ΜΠΟΡΕΙ (.) να τον χωρίσει ξέρω 'γώ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΖΗΤΑΕΙ @
- Παν: [ΦΙΛΕ: ΦΙΛΕ ΚΟΛΛΑ ΤΟ ((χειρονομία)) ( ) ΟΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΛΕΩ 'ΤΩ ΝΑ Τ' ΑΚΟΥΝΕ ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΟΙ
- Αγγ: όχι ξέρεις ΤΙ; [ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΧΡΟΝΟ (.) ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙ::: ξέρεις τα χάλασα με τον άλλον θέλω να ΤΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ εγώ (.) μπορώ να της πω α- ΑΝΤΕ ΚΑΙ:::
- Παν: [Α::ΝΤΕ ΜΠΡΑΒΟ:::
- Παντ: [Ε:::
- Αγγ: [ΧΩΣΟΥ::: (.) ΚΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΡΕΖΕΡΒΑ ΕΓΩ (.) ΚΑΝΕΝΟΣ (.) ΝΑΙ ΕΛΑ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ (.) ΑΛΛΑ ΜΗΔΕΝ εμπιστοσύνη (.) το ένα από τα δύο μπορεί να γίνει μόνο
- Παντ: (.) δεν ξέρω η ανασφάλεια των γυναικώ:ν μερικές φορές ε: περνάει κάθε όριο
- Παν: (.) ξέρεις πού έχω καταλήξει;
- Αγγ: για πες
- Παν: Ε::: ΚΑΙ::: ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ότι και τον εαυτό μου βάζω μέσα σ' αυτό το πράγμα
- Αγγ: ναι
- Παν: ντάξει; Ειλικρινά (.) όπως γνωρίζετε (.) εί[μαι με την κατερίνα περίπου ενάμιση χρόνο (.) ντάξει;
- Παντ: [λοιπό:::ν (.) ναι ( ) ΚΑΙ;

- Παν: πιστεύω- ΝΑ (.) στον σταυρό που σας κάνω ((χειρονομία)) παιδιά όχι τώρα::  
σοβαρά μιλάω
- Αγγ: ΝΑΙ ναι
- Παν: σοβαρά μιλάω (.) εάν δεν ήμουν με την κατερίνα (.) ΜΕ ΤΗΝ  
ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΟΜΩΣ ΚΟΠΕΛΑ η οποία με ανέχεται:
- Αγγ: ΩΡΑΙΑ ωραία
- Παν: [ανέχεται: τις ζήλεις μου: [ανέχεται όλ' αυτά
- Παντ: [ναι ναι
- Παν: (.) κι εσύ τα 'χεις ζήσει από πρώτο χέρι παντελή (.) ΣΟΒΑΡΑ το λέω (.) Ε:::  
(\_) ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΑ θα ήμουν με άλλη κοπέλα
- Αγγ: ναι (.) έχει γίνει ΔΥσκολο
- Παντ: ΕΧΕΙΣ ΒΑΛΛΕΙ ΚΑΠΟΙΕΣ Ε::: (.) ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΣΤΟ  
ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ ΕΤΣΙ; (.) ε ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΤΙΣ ΦΕΡ- ΤΙΣ ΦΕΡΝΕΙΣ Ε: ΕΙΣ  
ΠΕΡΑΣ
- Παν: ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ [ΔΗΛΑΔΗ ΣΥΓΓΝΩΜΗ;
- Παντ: [ΟΧΙ- ε- ΣΥΓΓΝΩΜΗ δε στο λέω ΓΙΑ ΚΑΚΟ::
- Παν: ΜΑΛΛΟΝ ΟΧΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ: [ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ  
ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ
- Παντ: [ΚΑΙ- ΚΑΙ Α- ΚΑΙ- Α- ΚΙ- ΚΙ ΑΥΤΗ Η ΚΟΠΕ:ΛΑ ΠΛΗΡΕΙ ΤΙΣ  
ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΒΑΛΛΕΙ ΕΣΥ (.) [ας πούμε
- Παν: [ΟΧΙ- ΠΕΡΙΜΕΝΕ- πλη- ω- ΩΡΑΙΑ ΝΑ ΤΟ ΠΑΜΕ ΑΛΛΙΩΣ να το πάμε  
αλλιώς (.) να- να- ΝΑ ΤΟ ΠΑΜΕ ΑΛΛΙΩ:Σ (.) ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ  
ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ (.) [ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΟΤΙ ΕΔΩ ΑΚΟΥΣ (.) ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ  
ΚΟΠΕ:ΛΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ (.) ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ (.) Η ΟΠΟΙΑ  
(.) Ε:::(\_) ΚΑΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΑΣ ΠΟΥΜΕ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΣΤΟΝ  
ΑΓΓΕΛΟ (.) ΩΡΑΙΑ; (.) ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΛΟΠΙΟΝ Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΩΣ @  
ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΤΣΙ;
- Παντ: [ΝΑΙ (.) ναι (.) ναι (.) Η ΑΥΤΟ- Η ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΙΠΑ ΠΡΙΝ  
ΕΓΩ: [ΕΤΣΙ;
- Παν: [ Η ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΙΠΕΣ ΕΣΥ- ΜΠΡΑΒΟ (.) ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΑ  
ΙΔΙΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
- Αγγ: είναι τα ίδια παραδείγματα
- Παν: [ΩΡΑΙΑ Ε:ΣΤΩ ΛΟΠΠΟ:Ν ΟΤΙ εσείς υποθέτετε ότι @ ΚΑΙ  
ΤΣΙΛΙΜΠΟΥΡΔΙ- Ε:ΣΤΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ ΡΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ  
ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΧΩΡΙΣΕΙ ΑΚΟΜΑ (.) Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΤΙ ΦΤΑΙ:ΕΙ;
- Αγγ: [ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ ναι (.) ΑΥΤΟ: ΑΚΡΙ[ΒΩΣ
- Παν: [ΩΡΑΙΑ; [ΠΡΟΣΕΞΕ ΤΩΡΑ- ΠΡΟΣΕΞΕ- ΠΡΟΣΕΞΕ- Δ- Ε- Ε- ΕΝΑ  
ΛΕΠΤΟ- ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΩ (.) ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΜΟΝΟ  
ΑΥΤΟ ΝΑ ΠΩ (.) Ε:ΡΧΕΤΑΙ- ΕΡΧΕΤΑΙ (.) ΚΑΙ ΤΣΙΛΙΜΠΟΥΡΔΙΖΕΙ ΜΕ  
ΣΕΝΑ ΚΙ ΕΣΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΙ ΜΑΖΙ ΤΗΣ (.) ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΗΣ  
ΕΧΕΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ::;
- Αγγ: [ΚΑΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΙ ΚΑΤΙ; ΕΠΕΙΔΗ ΤΟ 'ΧΩ ΝΙΩΣΕΙ ΚΙ ΑΠΟ ΠΡΩΤΟ  
ΧΕΡΙ ΕΓΩ:: ((γέλια)) (.) ΕΙΝΑΙ- ΝΑΙ (.) ναι ναι (.) ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΟΧΙ
- Παν: ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ; [ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΑΝΤΙΛΗ:ΨΕΩ:Ν
- Αγγ: [ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ όχι
- Παντ: ΟΧΙ ε::- εγώ το λέω από τη:ν- υπό την έννοια ότι:::
- Παν: [ΝΤΑΞΕΙ ΒΕΒΑΙΑ
- Παντ: [η κατ- η- η κατερίνα ας πούμε είναι (.) από τις λίγες κοπέλες οι οποίες θα:::-  
ΤΟΥΣ ΕΧΕΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΡΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ (.) ε::: πώς να στο πω::: (.)  
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΜΙΛΑΜΕ ΤΩΡΑ ΕΤΣΙ; (.) ΓΙΑΤΙ:: ΝΤΑΞΕΙ (.) σπανίζει (.)

- ας πούμε να:::- οι κοπέ- οι:::- οι κοπέλες να είναι:::- να έχουνε μια σχέση και- και να είναι απόλυτα προσηλωμένες σ' αυτήν έτσι;
- Αγγ: ΝΤΑΞΕΙ (.) [δεν μ' αρέσει να τα βάλλουμε όλα στο ίδιο τσουβά:λι @ είναι θέμα ανθρώπου (.) ΚΑΙ ΘΕΜΑ ΚΙ ΑΠΛΗΣΤΙ:ΑΣ
- Παντ: [ΚΑΙ ΜΗ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ ΟΧΙ (.) ε- ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ τώρα
- Παν: [ΟΧΙ- ΚΟΙΤΑ ΝΑ ΔΕΙ:Σ (.) ΟΧΙ ΟΧΙ (.) ΟΧΙ ΟΧΙ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΕΙΝΑΙ; ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΟΥ 'ΠΑ- ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΟΥ 'ΠΑ ΚΑΙ ΧΘΕΣ (.) ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΟΥ 'ΠΑ ΚΑΙ ΧΘΕΣ (.) ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΠΑ ΚΑΙ ΧΘΕΣ
- Παντ: ναι
- Παν: (.) ΛΟΙΠΟΝ (.) ΕΣΥ Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ (.) μπορείς να εγγυηθείς για μένα ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ: ΜΕΤΑ ΑΠΟ:; δύο χρόνια περίπου καθημερινής επαφής (.) ΟΤΙ (.) ο παναγιώτης- ΤΙ; (.) ΚΕΡΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ; (.) ΜΑΛΑΚΑ ΔΕΝ- ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΥΤΟ [το πράγμα
- Αγγ: [ναι ναι ναι ναι
- Παντ: (.) ΑΜΑ κάποιος έχει σταθερές αρχές ΜΠΟΡΕΙ να το κάνει αυ[τό: (.) να συνεΧΙΣΕΙ ΝΑ: ΕΙΝΑΙ: @
- Παν: [ΝΑΙ- ΜΠΟΡΕΙ- ΕΝΑ λεπτό- ΜΠΡΑ:ΒΟ: (.) ΜΠΡΑ:ΒΟ: ειν- είναι λοιπόν μια ΑΡΧΗ (.) δεν είναι ότι βλέπεις μια ΚΟΠΕΛΑ Η ΟΠΟΙΑ- ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΗΝ ΒΛΕΠΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΙΓΟ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ: (.) ΚΑΙ (.) ΤΗΣ ΕΧΟΥΜΕ ΒΑΛΛΕΙ ΗΔΗ ΤΑΜΠΕΛΑ: ΚΑΙ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΠΑΣ (.) ΜΑΖΙ ΤΗΣ (.) Η ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙΣ;- [ξέρεις γιατί την απορρίπτεις;- ΩΡΑΙΑ (.) ΕΣΥ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΟΥ ΕΓΓΥΗΘΕΙΣ (.) ΟΤΙ ΑΥΡΙΟ ΕΜΕΝΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΟΥ ΤΗ ΣΒΟΥΡΗΞΕΙ (.) ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΙΑ ΠΑΡΑΤΥΠΙΑ;
- Αγγ: [ναι: ναι ναι
- Παντ: ΜΑ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΡΑ ΔΕ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΑ
- Αγγ: ΡΕ ΦΙΛΕ:: ΝΤΑΞΕΙ:: (.) [ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ @
- Παν: [@ ΑΚΟΥ τι θα πει ΑΚΟΥ τι θα πει
- Παντ: [ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ- ΚΑΤΣΕ ΠΙ- ΠΙΕ- ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΑΓΓΕΛΕ περίμενε λίγο (.) Ο ΑΝΤΡΑΣ (.) Ο- Ο ΑΝΤΡΑ:Σ (.) είναι ας πούμε: (.) [απ' τη ΦΥΣΗ του (.) ε ΑΣ ΠΟΥΜΕ ΠΙΟ:: ΠΟΛΥΓΑΜΙΚΟΣ που λέμε έτσι;
- Αγγ: [δε συμφωνώ μ' αυτό ( ) Ω:ραία ναι
- Παν: [(.) ΚΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ
- Παντ: [(.) Ε- Δ- Ε- Δ- Ε- ΕΓΩ ΔΕΝ ΣΤΟΝ ΔΙΚΙΟΛΟΓΩ ΤΟΝ Α[ΝΤΡΑ (.) ΑΠΛΩΣ ΣΟΥ ΛΕΩ ΠΟΙΟ:::- ποι- ποιο:::- ποιο- ΠΟΙΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ας πούμε (.) ποιο- ποιο- ΠΟΙΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΣΥΧΝΑ (.) ε και τώρα τελευταία έχουνε: εξο- ε- έχουν εξομοιωθεί οι ΡΟΛΟΙ
- Αγγ: [ναι ναι ναι ( ) ναι ναι ( ) ναι Οντως
- Παντ: (.) ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ; Ε:- ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ:- ΑΠ' ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΚΑΝΑΝΕ ΜΕΧΡΙ ΠΡΟΤΙΝΟΣ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ (.) Ε ΑΥΤΟ ΕΜΕΝΑ ΔΕ Μ' ΑΡΕΣΕΙ: ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ;
- Αγγ: ούτε μένα μ' αρέσει σε κανέναν δεν αρέσει @
- Παντ: Ε- ΕΓΩ ΔΕΝ ΣΟΥ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΩ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΑΛΛΑ- ΑΠΛΩΣ ΤΩΡΑ Η ΔΙΑΦΟΡΑ: ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ::: (.) ΚΑΝΟΥΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ ΚΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΑ ΙΔΙΑ αυτή- [αυτή είναι η διαφορά
- Αγγ: [ναι ναι ναι (.) ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΥΤΟ: η κοπελιά είναι πάνω από δύο χρόνια (.) δηΛΑΔΗ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ @
- Παν: (.) ΠΟΣΟΝ ΚΑΙΡΟ ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ;



- Αγγ: ΔΥΟ ΧΡΟ:ΝΙΑ ((γέλια))  
 Παν: ΔΥ:Ο ΧΡΟ:[ΝΙΑ ((γέλια))  
 Αγγ: [και: καλά- ΝΤΑΞΕΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ  
 Παν: [ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ;  
 Αγγ: [@ (.) ντάξει δεν είναι και (.) ΧΟΝΤΡΟ ΧΟΝΤΡΟ ΑΛΛΑ [@  
 Παντ: [ΚΑΤΣΕ ΚΑΤΣΕ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΑ- ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ;  
 Αγγ: ΝΑΙ: ΔΥΟ ΧΡΟνια  
 Παν: ( ) ε δεν [ΠΑΜΕ καλά (.) ΚΑ:ΛΑ ό,τι να 'ναι ό,τι να 'ναι  
 Παντ: [καλά ντάξει (.) ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ 'ΧΟΥΝΕ ΚΟΡΕΣΤΕΙ ΚΙΟΛΑΣ ΝΤΑΞΕΙ ΔΕΝ  
 ΤΑ ΞΕΡΕΙΣ αυτά  
 Αγγ: (.) ε:: να το ΛΗΞΟΥΝ τότε (.) ΕΤΣΙ- αυτό είναι το σωστό  
 Παντ: (.) ΑΛΛΑ ΜΕ ΚΟΣΜΙΟ ΤΡΟΠΟ όχι έτσι ε;  
 Παν: ΒΑ:ΣΙΚΑ (.) ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ να πληρώσουμε:: παιδιά (.) [@ ((χειρονομίες))  
 Αγγ: [ναι ναι (.) έχετε ακριβώς; ((χειρονομίες))  
 Παν: ΕΛΑ; [ΚΑΛΑ Ε: ((χειρονομίες))  
 Αγγ: [ε- έχετε ακριβώς ψιλά; εγώ έχω ΠΕΝΤΑΕΥΡΟ ((χειρονομίες)) ( ) πρέπει να  
 ΦΑμε και κάτι [τόρα  
 Παν: [ΑΚΡΙΒΩΣ; ( ) ΕΛΑ ΦΕΡΤΑ:: φέρτα ΕΧΩ ΡΕΣΤΑ ΕΓΩ ((χειρονομίες))  
 Παντ: (.) ΕΛΑ ΕΧΩ ΠΕΝΤΑΕΥΡΟ εγώ: άσ' το ((χειρονομίες))  
 Παν: [@ ((γέλια))  
 Αγγ: [@ ((γέλια))  
 Παντ: (.) ΧΩΡΙΣΤΑ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ;  
 Αγγ: (.) ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΑΠΛΑ:::  
 Παντ: ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙ::: να τα δώσουμε όλοι μαζί [ξέρεις  
 Παν: [ΑΥΤΑ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ όχι στις καφετέριες ((γέλια))  
 Παντ: ΤΙ::: ((χαριτολογώντας))  
 Παν: ΤΙ::: ((χαριτολογώντας))  
 Αγγ: (.) έχετε ΨΙΛΑ; ((χειρονομίες))  
 Παντ: (.) ε:: κάτσε να δω ((χειρονομίες))  
 Παν: (.) ΚΑΤΣΕ ΠΟΣΟ Ε- ΠΟΥ 'ΝΑΙ Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ; ((χειρονομίες))  
 Αγγ: (.) εμένα ΝΑ 'ΝΑΙ:: ΤΕΣΣΕΡΑ νομίζω [@ ((χειρονομίες))  
 Παν: [ΚΑΤΣΕ ΚΑΤΣΕ ΚΑΤΣΕ ΠΕΡΙμενε ((χειρονομίες))  
 Αγγ: (.) ΝΑΙ:: τέσσερα (.) ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΥΡΩ είναι το δικό μου ((χειρονομίες))  
 Παν: (.) ΤΑ ΤΡΕΙΣΗΜΙΣΙ [ΠΟΙΑΝΟΥ ΕΙΝΑΙ; ((χειρονομίες))  
 Παντ: [@  
 Αγγ: τρεισήμισι είναι  
 Παν: ΒΑΣΙΚΑ ΠΑΡ' ΤΟ ΕΣΥ ΑΥ[ΤΟ (.) ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣΗΜΙΣΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ  
 ((χειρονομίες))  
 Αγγ: [ΑΥΤΟ είναι δικό σας @ ((χειρονομίες))  
 Παντ: κάτσε εγώ έχω ψιλά περίμενε ((χειρονομίες)) (.) τέ:σσε:ρα ((χειρονομίες)) (.)  
 ντάξει θα τα βρούμε  
 Παν: (.) ΚΟΠΕΛΙΑ; ((χειρονομία)) (.) ΝΑ:: ΣΕ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ; ((χειρονομία))  
 Αγγ: (.) δύο πεντάευρα έβγαλα έξω; (.) δικό μου θα είναι ((χειρονομίες))  
 Παν: (.) ΕΛΑ;  
 Αγγ: (.) δικό μου δικό μου [@  
 Παν: [ΝΑΙ ΚΑΤΣΕ γιατί- ΚΙ ΕΓΩ ΤΩΡΑ- ΠΙΑΣΕ ΤΟ ΜΠΙΟΥΦΑΝ μου λίγο ρε  
 ((χειρονομία))  
 Παντ: (.) κάτσε μην της πεις να 'ρθει ακόμα περίμενε γιατί δε- δεν βρίσκω: τα:: ψιλά  
 ((χειρονομίες)) (.) ΚΑΛΑ- Η ΚΛΗΡΩΣΗ ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΖΕΙ ΡΕ; (.) ΔΥΟ Η  
 ΩΡΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝΕ;

Παν: ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΤΣΕ ΚΑΤΣΕ- ΠΕΡΙΜΕΝΕ ((χειρονομίες))  
 Αγγ: στη νετ είναι;- σίγουρα;  
 Παν: ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΘΑ ΔΩΣΩ: ΕΓΩ ΤΩΡΑ:- Ο:ΡΙΣΤΕ ((χειρονομία))  
 Αγγ: ( ) τι κάνει;  
 Παν: ( ) ((χειρονομία)) ευχαριστούμε πολύ (.) ΛΟΙΠΟΝ ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ; (.)  
 ΠΑΜΕ ΦΑΚΤΟΡΥ;  
 Παντ: ΚΑΤΣΕ ΚΑΤΣΕ να- να δούμε:: (.) [πότε αρχίζει η κλήρωση  
 Αγγ: [@  
 Παν: [ΚΑ:ΛΑ (.) ΚΑ:ΛΑ ΚΑΛΑ ΚΑΛΑ